

Giới thiệu 12 Chòm Sao: Những Dải Màu Sau Mưa

Vừa tâm tình vừa tình tẻ, tác phẩm 12 Chòm Sao: Những Dải Màu Sau Mưa của Yukino Kinomoto mở ra câu truyện teen hay nhất, hài hước nhất kể về thời cấp 3 là quãng thời gian khó quên nhất.

Là bài Văn viết mãi không xong, là đề Toán khó đến phát khóc, là cậu bạn dễ thương lớp bên cạnh, là cuộc sống sinh hoạt với ba điểm thẳng hàng: Nhà, trường, chỗ học thêm.

Đó là quãng thời gian buồn tẻ nhưng cũng phong phú nhất trong đời. Đó là quãng thời gian có giận hờn, có buồn, nhưng cũng có những niềm vui, hạnh phúc, sự ấm áp lan tỏa từ trái tim đến trái tim mỗi người, cùng nhịp đập với Hoàng tử trường nữ sinh.

Đề rồi sau mỗi cơn mưa, bầu trời lại hiện ra 7 dải màu xinh đẹp còn gọi là cầu vồng. Truyện hay lấy hình tượng cầu vồng là hình ảnh đẹp nhất cho cái gọi là thanh xuân!

Bạn đang đọc truyện *12 Chòm Sao: Những Dải Màu Sau Mưa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Giới Thiệu Nhân Vật

1. Clup C5A:

+ Sao nữ:

- Song Tử: Một cô gái luôn vui vẻ, hòa đồng và hơi nhiều chuyện.

Ở chung nhà với Bảo Bình, bạn thân của Song Ngư và Sư Tử

- Song Ngư: Đầu óc thông minh với IQ 200/200, thủ khoa kì thi đầu vào của trường, tuy vậy não hơi bị cá vàng. Mê chơi game Ngôi sao thời trang.

Gia đình truyền thống nghề giáo, sau này là bạn thân của Cự Giải và Song Tử

“Ê, hỏi từ từ thôi, từng đứa một!”

- Sư Tử: Nhanh nhẩu, tăng động nhưng hơi trẻ con. Ghét bị đề cập về cân nặng bản thân. Là một hủ nữ chân chính.

Bạn thân của Song Tử

“Tên tôi là Sư Tử và tính tôi cũng thế. Nhưng đối với cậu thì không!”

+ Sao nam

- Thiên Bình: Thần tượng tuổi trẻ hot nhất hiện tại, khá đào hoa và bị "ảo tượng" hơi nặng.

Bạn thân của Bạch Dương và Xử Nữ, bạn thuở nhỏ của Ma Kết.

“Suyt, khê thôi, fan của tôi nghe thấy thì khổ!”

- Bạch Dương: Luôn tỏ vẻ soái ca trước mặt các cô gái lạ, còn trước mặt 11 sao còn lại thì điên loạn vô cùng.

Bạn thân của Thiên Bình và Xử Nữ

“Nếu tôi nói là tôi đang đóng kịch, cậu có tin không?”

- Xử Nữ: Nghiêm túc nhất trong các sao nam, học giỏi, đảm đang nhưng hay rụt rè, sống nội tâm.

Bạn thân của Thiên Bình và Bạch Dương

“Đừng nói gì nữa! Tôi không muốn nghe! Hãy để tôi cảm nhận cậu bằng trái tim!”

2. Clup C5B:

+ Sao nữ

- Cự Giải: Xinh đẹp, đáng yêu như thiên thần nhưng không hề yếu đuối. Bị chứng tụt huyết áp từ nhỏ.

Bạn thân của Song Ngư

“Dù có chuyện gì, tôi vẫn tin cậu!”

- Thiên Yết: Lạnh lùng girl chính hiệu, được mệnh danh là băng lãnh công chúa. Ít nói nhưng vô cùng nguy hiểm, mỗi lời nói đều có sức nặng đáng sợ.

“Lúc tôi không muốn nói, cậu cứ bắt tôi nói, lúc tôi muốn nói, cậu lại không cho tôi nói, vậy là sao?”

Bạn thân của Ma Kết.

- Ma Kết: Cô gái đơn giản, vui tính, hay cười, hoạt bát, thích thể thao.

Bạn thân của Thiên Yết, bạn thuở nhỏ của Thiên Bình.

“Hình bóng ấy, tôi vẫn chờ... và sẽ chờ cho đến khi không chờ được nữa thì thôi...”

+ Sao nam

- Bảo Bình: Luôn tỏ vẻ lạnh lùng nhưng thật ra rất tăng động và cá tính. Giỏi mọi thứ: thể thao, nấu ăn, may vá, học tập...

Ở chung nhà với Song Tử

“Cho dù cậu không còn là cô gái ngày xưa tôi từng biết, dù ta gặp nhau như người xa lạ, trái tim tôi lại rung động vì cậu một lần nữa, thích cậu một lần nữa.”

- Nhân Mã: Gầy tong teo, mệnh danh là "ngựa da". Hài hước, thích quậy nhưng học rất giỏi.

Anh họ của Kim Ngưu.

“Nếu cậu không thích người mà thích chó, tôi can tâm làm chó.”

- Kim Ngưu: Dáng người tương tự Nhân Mã, giỏi thể thao nhưng hơi nhanh nhẩu. Đặc biệt là vô cùng nhiều chuyện.

Em họ của Nhân Mã

“Tôi là lớp trưởng, nói cậu phải nghe. Giờ cậu là của tôi.”

Chap 1: Sáng se lạnh

Ngày mới của mọi người bắt đầu bằng tia nắng mai

Ngày mới của tôi bắt đầu từ tiếng đồng hồ báo thức.

“Reng...Reng...Reng...”

Chỉ có tiếng đồng hồ reo.

“Reng...reng... reng...”

Vẫn là tiếng đồng hồ. Và giờ có thêm một âm thanh mới.

“Cốp!”

- Ui.....ui...da!- Song Tử khẽ xoa đầu, nơi vừa va chạm với chiếc đồng hồ không thương tiếc. Cô từ từ mở mắt.

- Dậy ngay cho tao!- Bảo Bình tay ôm tô bột, vừa khuấy vừa nói. Thấy cô nàng chưa có dấu hiệu nhúc nhích, cậu để tô bột ở nơi an toàn, dùng tay kéo mạnh chiếc chăn quấn trên người cô, làm cô ngã lộn xuống đất.

Song Tử lồm cồm bò dậy, vừa xoa xoa cái đầu tội nghiệp của mình, vừa nói:

- Mà không thể dịu dàng hơn chút nào với tao sao? Đau chết ấy!

Bảo Bình bước tới ôm tô bột, đi ra cửa, nói với chất giọng không thể lạnh lùng hơn:

- Không muốn đi học trễ và nhìn phần bánh crepte thì mau lên!

Cánh cửa bị đóng sầm lại một cách tàn nhẫn.

Đồ Bảo Bình thôi tha! Phải công nhận là Bảo Bình có phước lắm mới có người bạn dai sức chịu đựng như Song Tử ta đây. Nghĩ bụng rồi Song Tử xếp chân gối, vén màn cửa sổ lên. Chà, nắng lên rồi!

- Cô ơi cho con nộp tiền trọ ạ! Ma Kết Và Thiên Yết nha cô! – Ma Kết lễ phép nói với bà chủ trọ. Bà mỉm cười hiền hậu, nói:

- Ngoan! Hai đứa đi học đi kéo muộn!

- Vâng, con chào cô ạ! – Ma Kết và Thiên Yết đồng thanh nói rồi nhanh chân đến trường.

Đến sân trường, đồng muốn ngập thờ. A, bảng thông báo kia rồi! Hai cô nàng hồi hộp nhìn lên bảng thông báo.

- A! Tụi mình cùng lớp này! 10C5B! Thật tốt quá! Mau về lớp thôi! – Ma Kết reo lên sung sướng rồi kéo cô bạn đi về phía lớp 10C5B. Thiên Yết mỉm cười nhẹ. Lòng cô vui vui.

Cách đó không xa, có tiếng hét âm trời của con nhỏ điện nào đó.

- CÁI GÌ! Tao với mày khác lớp kìa Bảo Bình!!!

Mặt Song Tử mếu xệch như sắp khóc, trông cô không thể thương hơn. (Thật ra thì hai lớp của họ sát cạnh nhau)

Bảo Bình đứng cạnh vừa thấy đồng cảm với con nhỏ điện kia, vừa thấy xấu hổ khi hàng chục con mắt đang nhìn đổ xô vào cái loa bễ ấy. Xoa xoa đầu cô an ủi, cậu cũng chẳng biết làm gì hơn. Cũng buồn thật đấy, hai đứa từ nhỏ đến giờ luôn học chung, ăn chung, chơi chung hay còn ngủ chung và tắm chung nữa. Giờ học khác lớp, thấy khó chịu làm sao ấy.

- Thôi, về lớp đi mày! Song Tử nói rồi kéo Bảo Bình đi.

Họ vừa đi vừa nói chuyện vui vẻ, lâu lâu Song Tử nói gì đó hơi “ngu đột xuất” một chút lại bị Bảo Bình cốc cho mấy cú vào đầu. Nhìn họ cứ như tình nhân vậy!

Rầm!

A... tớ xin lỗi! Cậu không sao chứ?- Song Tử vội vã quay sang hỏi han nạn nhân xấu số bị cô đụng phải.

- Ừm... tớ không sao!- Nạn nhân- một cô gái với mái tóc xõa ngang lưng và gương mặt đẹp tựa thiên thần- e thẹn đáp.

Song Tử và Bảo Bình đỡ cô gái đứng dậy, phỉa bụi cho cô, hỏi han rồi rít (chỉ có con Song hỏi thôi!).

- Cậu tên gì, học lớp nào thế?

- Tớ... tớ tên Cự Giải... lớp 10C5B...- Cô gái đáp một cách đầy ngượng ngùng, rất không tự nhiên.

Song Tử bật cười trước điệu bộ của Cự Giải. Cô có làm gì đâu chứ, không tới mức phải sợ sệt như vậy chứ!

- Tớ tên Song Tử, lớp 10C5A, còn cậu này là Bảo Bình, cùng lớp với cậu đấy! Tụi mình cùng nhau về lớp đi!

Mái tóc đuôi ngựa của Song Tử khẽ đung đưa khi cô bước đi, thật thoải mái và tự tại!

- Mà này, cậu dễ thương thật đó Cự Giải à! Đúng không Bảo Bình?

Bảo Bình nhìn Cự Giải hồi lâu, giật mình bởi câu hỏi của Song Tử, cậu gật đầu cho có. Có vẻ không đúng lắm nhưng có lẽ là vậy... cậu đã gặp cô gái này trước khi thi phải, trông cô rất quen. Lại nhĩ!

Cự Giải thoáng loạn nhịp khi thấy Bảo Bình. Thật đẹp trai, chuẩn soái ca, còn cùng lớp với cô nữa! Khá thú vị đấy!

Biển hiệu 10C5A hiện ra trước mắt ba người. Song Tử nói:

- Thôi, tớ vào lớp đây! Hai người cũng về lớp đi! Cự Giải dễ thương lắm đó!- Nói rồi, cô còn nháy mắt đầy ám hiệu với Bảo Bình nữa.

Lớp đã khá đông. Nhìn quanh, Song Tử thấy một cô bạn đeo kính đang ngồi một mình. Cô bước tới, mỉm cười nói:

- Tớ ngồi đây được chứ?

Cô bạn gật đầu, nở nụ cười thân thiện.

- Cậu tên gì thế?
- Song Ngư!- Cô nói rồi đưa tay lên nâng kính một chút, nhìn thật uyên bác.
- Cậu là Minh Song Ngư, thủ khoa kì thi đầu vào phải không?- Song Tử reo lên vui mừng, nắm lấy tay Song Ngư lắc qua lắc lại.
- Ừm...
- Tớ hâm mộ cậu lắm đấy! Năm nay giúp đỡ tớ nhé!

Nhìn Song Tử bây giờ không khác gì một con fan cuồng quá khích thứ thiệt. Song Ngư thấy bộ dạng của cô bạn mới, bật cười thành tiếng. Đúng là thú vị ghê!

Tiếng giày cao gót lộp cộp nghe càng gần hơn, Rồi một cô giáo trẻ với khuôn mặt xinh đẹp và hiền dịu bước vào bàn giáo viên, kéo ghế ngồi xuống một cách nhẹ nhàng. Nhìn lớp tự động đứng dậy chào, cô mỉm cười, ra hiệu cho lớp ngồi xuống.

- Chào các em! Cô tên Lâm Hà, từ hôm nay là chủ nhiệm lớp 10C5A, cô phụ trách môn hóa. Đây là lần đầu cô làm chủ nhiệm. Các em hãy cùng giúp đỡ nhau nhé!

Một tràng vỗ tay vang lên.

Àm!

Cả lớp nhìn ra ngoài! Gì thế nhỉ?

_____ End chap 1 _____

Bạn đang đọc truyện *12 Chòm Sao: Những Dải Màu Sau Mưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Bạn Mới

Chap 2: Bạn mới

- A... em xin lỗi cô, em tới trễ... - Một cô gái với mái tóc rối bù xù, trên mặt còn những đường “ria mép” do mới ngủ dậy để lại hốt hải chạy vào lớp.
- Ừa, mà mình học 10C5A hay 10C5B ta? – Mặt cô trông không thể ngố hơn làm cả lớp ôm bụng cười.

Cô Lâm Hà cố nhịn cười, giữ vẻ nghiêm nghị, nói:

- Em tên gì thế?
- Sur Từ... Dương Sur Từ ạ!

Haha, bố mẹ cậu ấy cũng tâm lí ghê, đặt tên con y chang như tính cậu ấy luôn. Mình kết cậu ta rồi đó! Song Tử chống tay lên cằm, nhìn Sur Từ và trầm nghĩ.

- Em vào lớp đi! Tên em có trong danh sách này!

Sur Từ lật đật bước vào, thấy trong lớp còn duy nhất một cậu bạn đang ngồi một mình, cô bước đến, ngồi xuống. Nhìn bảng tên, cô khẽ đọc: Lê Bạch Dương.

Tiếp theo là về ban cán sự. Họ được lựa chọn theo kết quả đầu vào và ừm... theo một số lời tư vấn của các giáo viên bên ngoài nữa. Sur Từ vô cùng bất ngờ và sung sướng, cô được ngồi cùng bàn với lớp trưởng đấy! Không nói cũng biết, chức lớp phó đương nhiên thuộc về Song Ngư, cái cô nàng đeo kính cận ngồi cạnh con điên nào ấy. Cả Bạch Dương và Song Ngư đều có vẻ không hứng thú lắm với ba cái chức vụ “cao cấp” kia. Nhìn thì biết, đám nhí nhỏ kia cũng không dễ dạy bảo lắm đâu nhưng thôi, phải giữ hình tượng ban đầu chứ. Phải thật soái ca, soái tỷ cơ!

- Vậy nhé, buổi đầu chúng ta được nghỉ sớm, các em có thể ra về.

Một tràng pháo tay cộng tiếng hú hét vang lên, được giải thoát rồi! Giờ còn sớm mà, tụi nó đi đâu đây nhỉ?

- Đi đâu quẩy đi mấy đứa? – Bạch Dương lên tiếng. (Mất hết hình tượng soái ca rồi ông ơi!)

Song Tử và Sur Tử giờ hai tay hai chân lên đồng ý, gì chứ đi chơi ấy hả, chấp luôn.

Từ đâu, hai cậu bạn nào đó nhào tới khoác vai lớp trưởng đại nhân, chen ngang vào câu chuyện:

- Ủi, qua nhà tớ đi! Nhà trọ gần đây nè! Có bài uno nhé, chơi không?

- OK, rủ thêm người đi, chơi đồng mới vui! Ừa, mà cậu là ai, tên gì vậy? – Mặt Bạch Dương tỉnh một cách lạ lùng, không biết tên tuổi người ta mà đòi qua nhà họ như đúng rồi vậy. Lớp trưởng đại nhân là đây sao?

- Tớ là Xứ Nữ, anh họ của thằng này!

Bị ai đó chỉ vào mình, lại còn bị gọi là thằng, cậu con trai còn lại vuốt tóc, vênh gương mặt trắng không chút mụn lên, nói:

- Tớ là idol của hàng vạn người, tên tớ siêu đẹp nhé... Thiên Bình... đó! Tên đẹp quá hông?

Ha ha ha! Tiếng cười vang lên vui vẻ từ tụi con gái. Tên này bị bệnh tự sướng nặng rồi, họ phải thuần hóa nó mới được.

- Qua rủ Thiên Yết với Ma Kết luôn nhé! – Xứ Nữ đề xuất. Đồng loạt tụi nó gật đầu cái rụp, dù chả biết Thiên Yết và Ma Kết là ai...

Sau một lúc đứng chờ ở cổng trường, tụi nó thấy Xứ Nữ đi ra cùng với Bảo Bình, Cự Giải, Ma Kết, Thiên Yết (đoán là họ thôi) ngoài ra còn có hai cậu bạn gầy tong gầy teo nữa.

Sur Tử nhìn hai cậu bạn gầy tong gầy teo ấy với một con mắt đầy thần phục, sao cậu ta gầy được như thế nhỉ, nhìn cô xem, nhin ănh nhin uống kiềng khem khổ cực mà vẫn mỡ hoàn mỡ...

- Này, làm sao hai người ốm được thế, chỉ tớ bí kíp đi! – Sur Tử sốt sắng nhào tới, tay cầm cuốn sổ gì đó, hỏi tới tấp.

- Ồ... ăn cơm uống nước bình thường thôi! Đây muốn mập mà không mập được! Ừa mà cái sổ gì đây... bí kíp giảm cân của Sur Tử... Ha ha... đâu cần như vậy chứ!

Sur Tử cảm thấy bị xúc phạm trước lời nói của cậu bạn gầy tong lúc này. Mặt cô xịu xuống. Kệ, mặc xác họ, gầy thì sao chứ, bí kíp giảm cân thì sao chứ, đây là tâm huyết, mong muốn của cô mà. Hic!

- Quên chưa nói tên! Tớ là Kim Ngưu- già làng 10C5B, cậu này là Nhân Mã! – Một trong hai cậu bạn gầy tong teo lên tiếng, mặc cho cô mèo nào đó bức bối này giờ. Hừ, không thèm quan tâm câu hỏi của người ta còn cười ha hả nữa chứ! Thấy mà ghét!

À thôi, dẹp đi, để tâm trí chơi uno chứ! Trò này siêu bựa luôn, nguy hiểm nữa, đầu óc cô phải thật minh mẫn mới được!

Không mất thì giờ nữa, 12 con người kéo nhau qua nhà Xứ Nữ. Cậu cầm bộ uno giờ lên:

- Mình chơi uno kiss nhé!

- Đồng ý!

Game started!

_____ End chap 2 _____

Bạn đang đọc truyện *12 Chòm Sao: Những Dải Mây Sau Mưa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Uno Kiss

Chap 3: Uno kiss

Phải gọi uno kiss là trò chơi nguy hiểm nhất thế gian. Đặc biệt là khi người chơi nó cũng vô cùng nguy hiểm. Thật đấy! Nhìn 12 con người này chơi uno kiss, bạn sẽ hiểu.

- Uno nhé! – Bạch Dương giờ là bài vô cùng quyền lực “uno kiss” ra, hô to rồi cười đầy gian xảo... Để coi cho đứa nào kiss đứa nào nhé! Tới giờ lớp trưởng đại nhân ra tay rồi! Bỗng nảy ra một ý định vô cùng hay ho, Bạch Dương hắng giọng trước sự sợ hãi của tụi nó:

- Mã kiss Nguru nhé!

Cái quái gì đang xảy ra thế? Nhân Mã ta là nam chính hiệu nhé, sao lại có thể bắt ta kiss cái thằng Kim Nguru bệnh hoạn kia được! Ôi cái cuộc đời!

- Phản đối! Tao phản đối! – Cả Nhân Mã và Kim Nguru đồng loạt đứng lên, đập tay rầm rầm lên bàn.

- Phản đối vô ích! – Bạch Dương lạnh lùng đáp.

Mã và Nguru quay sang dùng ánh mắt cầu cứu nhìn tụi nó. Cơ mà hơ hơ... nobody care. Úc nhất là Song Tử và Sư Tử, nhìn hai nhỏ mà ghét, đứng đấm bóp, hùa theo với Bạch Dương vì lý do siêu củ chuối: Bạch Dương không bắt họ kiss ai cả! Mã hận! Nguru hận! Hận bọn họ!

- Nhanh đi! Tao sốt ruột lắm rồi! – Xứ Nữ thúc giục hai con người đang lưỡng lự kia.

Mẹ ơi, Nhân Mã con có lỗi với mẹ! Con xin lỗi!

Nhân Mã nhìn Kim Nguru đang đứng trước mặt mình, mặt đỏ như quả cà chua. Đành liêu thôi! Gửi người yêu tương lai, anh xin lỗi! Nhân Mã nhắm mắt lại, kiss lên má Kim Nguru đầy nhẹ nhàng. Hu hu, sau này làm sao Nhân Mã ta cười vọt chứ!!!

“Tách tách!”

- Ảnh đẹp, ảnh đẹp! – Song Tử giờ cái điện thoại lên, khà khà, cảnh hai người đó kiss nhau mới lãng mạn làm sao! Cái này mà up lên face chắc phải mấy trăm like chứ ít!

- Ui, đẹp đẹp! – Thiên Bình, Sư Tử, Song Ngư, Bạch Dương tán đồng khi nhìn bức ảnh. Họ đều là hù, hù chính hiệu nhé! Đương nhiên là không thể bỏ qua tình tiết này rồi!

- Song Tử! Chơi vậy là không được nhé! – Nhân Mã hét lên, đuổi Song Tử chạy một mạch từ trong nhà ra ngoài nhà.

Nhân Mã sắp đuổi tới chỗ Song Tử rồi! Phải bảo vệ tấm ảnh bằng mọi giá!

- Sư Tử!

Song Tử nhanh tay ném chiếc điện thoại về phía Sư Tử, mặc cho khả năng rơi rớt là rất cao. Điện thoại, chị xin lỗi em... Sau khi ném chiếc điện thoại đi, Song Tử bị cái gì đó ôm lại... a... con ngựa điên biến thái này... Cô vội đẩy tên biến thái đó ra, làm hấn ngã sòng soài trông thật tội nghiệp. Mã ta đâu có ý, chỉ là do cậu mãi đuổi theo cái điện thoại quá cơ mà... vừa bị hại lại vừa bị đánh. Mã ta đúng là khổ nhất vũ trụ mà!

May mắn thay Sư Tử đã chụp được chiếc điện thoại. Nhưng mọi thứ đâu dễ như thế, còn một con trâu điên đang ở ngay sau lưng mèo con nhà ta mà. Kim Nguru với tay định chụp chiếc điện thoại, may mà chưa chụp được thì Song Ngư đã giật chiếc điện thoại từ tay Sư Tử, cái này là bảo vật quốc gia, phải bảo vệ! Cũng vì thế mà thứ Kim Nguru chụp được lại là tay của Sư Tử. Nhận ra cái gì ấm ấm trong tay mình, Kim Nguru vội bỏ ra.

- Xin lỗi! – Kim Nguru ấp úng rồi né xa con mèo đang ngơ ngác kia, cậu sợ rằng khi nó nhận ra cậu sẽ chết chắc, bị kết tội lợi dụng nắm tay thì khổ!

- Cái này giao lại cho Bạch Dương giữ! – Sau khi ngắm nghía tấm ảnh một hồi, Song Ngư chuyển nó cho Bạch Dương, người đáng tin cậy nhất lúc này.

- Ê, chơi tiếp! Đang chơi hay... – Bảo Bình lên tiếng (lạnh lùng boy ư, làm to nhé!)

Nhân Mã vẫn hậm hực chuyện ban nãy. Cậu thề, không xóa được tấm ảnh đó, tên cậu sẽ bị viết ngược lại!

- Ha ha, tớ còn một quân thôi nè! – Ma Kết reo lên vui vẻ khi trên tay chỉ còn một quân bài. Cô sắp thắng rồi!

Nhưng không, Thiên Yết thật cao tay, bốc trúng quân “Change” (tráo đổi) và thế là tấm bài cuối cùng của Ma Kết bị Thiên Yết giật về mình, đổi lại cho cô là xấp bài mang tên “nguyên y văn”.

Cuối cùng, kết quả ai cũng biết. Ma Kết là người bị thua do còn bài nhiều nhất. Ai thua là bị phạt! Mà phạt gì ấy nhỉ?

- Giờ Ma Kết phải đi mua đồ ăn cho tụi này! Khiêm luôn phần rửa chén dọn dẹp nhé!

Ôi, không thể bắt công thể chứ! 11 cái miệng ăn. Bắt cô đi mua rồi dọn hết ư?

- Một mình Ma Kết đi thì hơi tội! Chọn thêm một người nữa nhé! – Cự Giải nói.

Và nạn nhân xấu số ấy, không ai khác ngoài Thiên Bình.

Chúc hai người đi mua đồ vui vẻ nhé!

Tội này chờ!

Bạn đang đọc truyện *12 Chòm Sao: Những Dải Màu Sau Mưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Phía Sau Một Idol

Chap 4: Phía sau một idol

Thiên Bình lén lén lút lút không biết phải giấu mặt vào đâu nữa. Những con người ấy, thật sự rất đáng sợ mà! Để tăng thêm tính “phạt” cho trò chơi cùng với thêm tấm lòng lương thiện như Cụ Giải đã nói, với lý do là bọn họ quá là tốt bụng đi, vì Thiên Bình có rất nhiều fan ở bên ngoài, thế nên họ quyết định trang điểm cho cậu để “ngụy trang” trong chốn đông người. Cậu quyết không tha cho họ, nhất là hai cái con điên Sư Tử và Song Tử, chính chúng nó là người tích cực nhất trong việc “trang điểm” cho cậu, với cam kết chắc nịch rằng sẽ không sao đâu, cứ tin vào tài năng thiên bẩm của tội nó. Và kết quả là tội nó đã làm đôi mắt cậu có một màu hồng tươi không thể quyền rũ hơn, thêm cả gương mặt phủ phấn trắng hồng mịn màng như con gái, đôi lông mày được các stylist làm cho cong vút như cầu vồng. Trông cậu thật là xinh đẹp như một cô gái vậy!

Vâng, 10 con người ấy đã bắt Thiên Bình ta phải bung cái bộ mặt đó đi mua đồ ăn, không được mang khẩu trang, không được phép lau đi cho tới khi về nhà. Nếu phát hiện sẽ có hình phạt nặng hơn nhé! Việt Nam nói là làm!

Phía sau một idol hàng vạn fan

Là mười mấy con người vô cùng “lương thiện”

Và một cô gái cứ cười sặc sụa đang leo theo sau cậu nữa

Ma Kết không thể nào nhịn cười được trước bộ dạng của Thiên Bình lúc này. Nếu không phải vì cô là người bị thua và không được tham gia trang điểm cho Thiên Bình thì ắt hẳn trên mặt cậu cũng cho vài dấu tích của cô rồi. Dù biết cười lúc này là không hay, là cười trên nỗi đau của người khác nhưng mà... xin lỗi... làm sao cô nhịn cười được!

Tạm lơ đi cô gái đang theo sau mình, Thiên Bình cố lấy mọi sự tự tin vốn có, bước tới quầy bán bánh tráng trộn, hít một hơi thật sâu, nói với cô bán hàng:

- Cô cho cháu 12 phần bánh tráng trộn mang về mà 12 ly trà sữa mang về ạ!

Cô bán hàng chớp chớp mắt nhìn Thiên Bình, tự hỏi đây mà nam hay nữ, má phấn môi hồng mà giọng nói lại pha chút nam tính là sao nhỉ? Rõ ràng là một cô nàng tóc ngắn xinh đẹp mà, sao giọng nói là ồm ồm như nam thế nhỉ?

Mọi người xung quanh bắt đầu đổ xô nhìn Thiên Bình.

Ma Kết thấy tình hình không mấy khả quan, có vẻ đến lúc cô nên ra tay rồi. Mỹ hùng cứu nam nhân nhé!

- Cô làm nhanh cho cháu với chị này với ạ, chị ấy hôm nay không khỏe, ra gió lâu giọng sẽ bị biến dạng ạ, cô làm nhanh nhanh đi!

Cô bán hàng gật gù đầu rồi quay vào làm, lâu lâu ngó ra nhìn Thiên Bình một chút với vẻ dò xét... quả nhiên là nữ mà!

Bỗng Thiên Bình thấy cái gì đó mềm mềm trong tay mình, là một cái khẩu trang!

- Mang vào đi! Tớ không nói cho ai đâu! Mọi việc cứ để tớ lo! – Ma Kết mỉm cười rồi quay sang nhìn cô bán hàng đang làm bánh tráng trộn cho mình. Đi mua đồ phải để ý, không để mình bị lừa là không hay!

Thiên Bình ta không thích bị gọi là chị chút nào nhưng... dù sao cũng cảm ơn, Ma Kết!

Đồ ăn đã làm xong, Ma Kết trả tiền cho cô bán hàng rồi kéo Thiên Bình đi nhanh chóng. Ở lại làm người ta chú ý thì khổ! Cô bán hàng vẫn nhìn theo Thiên Bình đang dần khuất xa... Con bé xinh quá!

Công nhận xách cũng hơi nhiều đồ thật, Ma Kết thấy hơi mỏi tay rồi.

- Đưa đây tớ xách cho! Để cảm ơn chuyện lúc này! – Thiên Bình quay ra tỏ vẻ đầy nghĩa hiệp.

Có li xì ngu gì không nhận. Ma Kết đưa đặt hết các túi vào tay Thiên Bình, cười toe và không quên “tháo giùm” cậu chiếc khẩu trang ra

- Ôi, vậy cậu xách hết luôn nhé! Cảm ơn! Sắp tới nhà rồi, tớ không muốn mang tội đồng phạm với cậu đâu!

Cho chừa cái tội ga lăng...

Và thế là Thiên Bình phải mang hết đồng đồ ăn đó về, cộng thêm bị tịch thu vũ khí là khẩu trang. Khó nhọc lắm, cậu mới lết được về nhà.

Nhân Mã và Kim Ngưu vẫn chưa từ bỏ ý muốn xóa tấm ảnh đi, cứ lăm le tới gần cái điện thoại, cơ mà khó thật đấy, tụi nó cứ thay phiên nhau túc trực cạnh cái điện thoại như thế, làm sao tới gần được!

Vừa lúc đang định chop cái điện thoại thì Thiên Bình và Ma Kết về. Thôi, ra ăn cái đã, bụng cậu biểu tình rồi!

Công nhận, với học sinh, bánh tráng trộn và trà sữa là ngon nhất! Nhìn xem, 10 phút sau là cả lũ đã xử lí trong hết rồi! Xong rồi thì phải dọn chứ nhỉ? Người dọn dẹp mà ai-cũng- biết-là- ai ấy, vẫn chưa được cho phép xóa cái thành quả đáng tự hào của tụi nó đi. Cậu thật khổ quá mà!

Idol vạn người mê

Giờ đang làm lao công dọn dẹp không lương cho một lũ ăn không ngồi rồi.

Còn cái người phụ dọn với cậu thì đã hoàn thành xong công việc của mình, còn lại việc lau dọn bãi chiến trường là dành cho cậu. Bằng chứng là Ma Kết đang vắt chân ngồi chễm chệ trên ghế kia, lại còn bắt bẻ, chỉ trỏ những chỗ cậu dọn chưa sạch, bắt cậu dọn lại nữa chứ. Riết nhìn cậu như hầu gái mất thôi! Hình tượng idol nay còn đâu?

End chap 4

Bạn đang đọc truyện *12 Chòm Sao: Những Dải Mây Sau Mưa* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Người Lạ Mà Quen

Chap 5: Người lạ mà quen

Cự Giải cho tay vào túi áo vì trời lạnh, rào bước tới trường. Đã là ngày học thứ ba, cô vẫn còn khá ngỡ ngàng với ngôi trường này. Giá mà có ai làm bạn thân với cô thì tốt... hoặc chi ít cũng là cùng cô tám chuyện lúc này.

“A!” Hình như cô lỡ giẫm vào cái gì đó rồi! Vội vàng thu đôi chân lại, cô nhận ra trước mặt mình là một cô gái, trạc tuổi cô, gương mặt được phủ phấn thật kiêu kì đang nhìn cô đầy giận dữ. Hoảng sợ, cô nói như gà mắc tóc:

- Tôi... không cố ý... tôi xin lỗi!

Cô nàng kia cười khẩy, nói với giọng đầy khinh bỉ:

- Xin lỗi là xong à? Nhìn xem, làm dơ giày tôi rồi này! Đôi này mắc tiền lắm đấy!

Cự Giải nhìn cô gái kia đầy sợ hãi, ai đó đến giúp cô đi mà!

- Trông cô ta cũng xinh đấy! Hay ta nương tay cho cô ta lau giày cho tiểu thư nhỉ? – Một cô gái khác đứng sau cô nàng kênh kiệu kia cũng hùa theo, cười đầy gian xảo.

- Đúng là dễ tiện!

Bảo Bình và Song Tử nãy giờ đã nghe tất cả. Không thể kiềm chế được nữa, Bảo Bình ta phải ra tay thôi. Lấy đồng ăn hiếp yếu, quá đáng mà! Cậu cũng không ưa hai nhóc kia, cái cô bị giẫm phải là Thanh Thanh, còn cái cô hùa theo đó là Thiên Bảo. Bản tính kênh kiệu ngày nào vẫn vậy, chẳng hiểu sao hồi trước cậu có thể coi họ là bạn được nữa, dù chỉ trong 1 ngày.

- Người ta đã xin lỗi rồi thì thôi. Theo tôi thấy thì đôi giày của cậu chưa dính chút bụi nào đâu! Chắc tại mắt cậu có vấn đề quá thôi! – Song Tử chạy tới đứng chắn trước mặt Cự Giải, nhìn Thanh Thanh và Thiên Bảo đầy khó chịu.

- Đây là Song Tử và Bảo Bình sao? Hai người vẫn thân thiết cái kiểu mập mờ đó nhỉ? – Thanh Thanh không thèm đếm xỉa đến lời nói của Song Tử, thật là phiền phức mà, cái con nhóc đó lúc nào cũng phá đám chuyện của cô. Cái thể loại thích chõ mũi vào chuyện không liên quan tới mình, cô ghét!

- Mập mờ ấy hả? Không hề nhé! Vẫn còn hơn cô, bạn bè chẳng có một mống! Bên cạnh chỉ toàn kẻ a dua nịnh hót mà thôi!

Bảo Bình ta chịu hết nổi rồi nhé! Nếu không phải vì cô ta là con gái thì cậu đã thẳng tay không thương tiếc rồi. Cậu ước gì có thể tát cho cô một cái để cô nhận ra bản thân mình thật sự thế nào.

- Ít nhất thì khi ta ở trong trường này mọi thứ đều là của ta, Tiểu Thanh nhỉ? Không cần chấp bọn hạ đẳng đó làm gì! Chỉ có chó mới chơi với tụi nó thôi.
- Thiên Bảo thấy bạn mình bị đá kích, liền lên giọng, không quên lia cho Song Tử một ánh mắt đầy khinh bỉ. Cô ghét nhỏ đó, ghét cực kì, một con nhỏ chẳng có gì ngoài nụ cười vô tư, thứ mà cô không có.

Bảo lòng dâng lên dữ dội

Người bạn từng coi là bạn thân đang cho bạn là bọn hạ đẳng đấy

Lại còn coi bạn cô là chó

Không thể tha thứ!

- Thà là chó mà làm bạn với “bọn hạ đẳng” còn hơn là làm bạn với cái “bọn cao đẳng” không xứng để gọi là chó nữa!

Cái dáng người gầy tong teo bước tới gần, theo sau cậu là đội quân hùng hậu gồm 8 thành viên : mèo con, bành bạch, ai đồ, bé bốn mắt, trâu điên, Ma Kết, bộ cặp công chúa cùng Xứ Nữ. Đồng đủ rồi nhỉ? Để xem ai mới nói xấu cậu làm cậu ngứa tai này giờ vậy?

Thanh Thanh liếc nhìn đám người đó, trong đó có thần tượng Thiên Bình soái ca của cô, cùng cô bạn bốn mắt thủ khoa mà cô ngưỡng mộ, cả con mèo điên ngày xưa cùng trường và một số thứ khác không đáng quan tâm. Tất cả đều đang dành cho cô ánh mắt đầy giận dữ. Cô không quan tâm. Từ giờ thì không có thần tượng gì hết nhé, tất cả những ai đứng về phía Song Tử đều là kẻ thù không đội trời chung của cô.

Nhếch mép cười, Thanh Thanh đáp:

- C5 toàn là lũ hạ đẳng, thích chỗ mũi vào chuyện người khác nhỉ?

“ Chát!”

Thanh Thanh sờ tay lên mặt mình, nó nóng và rất đến ghê sợ. Cô ngước lên. Kẻ nào dám tát bốn cô nương vậy? Thanh Thanh có chút ngạc nhiên, người tát cô lại là con nhỏ rụt rè đập phải chân cô ban nãy. Sao nó gan thế?

Cự Giải vẫn còn thở gấp sau hành động mang đầy tính bản năng này. Cô nói, đầy ngất quăng, giận dữ:

- Vậy thì con gái C1 có thể trang điểm đi học sao? Cô đánh phẩn gì thế? Ngứa tay quá! Thứ phẩn như vậy mà cô cũng đánh lên mặt được sao, tòi phực cô thật đấy!

Không còn là thiên thần nữa nhé

Tức nước thì vỡ bờ nhé

Thanh Thanh giận quá, cứng họng. Đây là lần đầu tiên cô bị ai đó tát. Bố mẹ cô còn chưa dám đánh cô. Con nhỏ đó... lại còn trước nhiều người nữa chứ!

Chuông reo vào học

Thanh Thanh đánh hăm hực ôm mặt đi vào lớp. Thù này cô quyết trả!

Cự Giải ngồi bệt xuống đất vì mệt. CHết rồi, cô lại lên con tịt huyết áp rồi! Chóng mặt, đau đầu quá... và cô chẳng còn biết gì nữa. Phía trước cô là một màu đen...

- Cự Giải! Cự Giải!

End Chap 5

* Mọi người đọc rồi nhớ cho ý kiến nha! Chỉ đọc thôi mà không có ý kiến gì t/g buồn lắm đó!

Bạn đang đọc truyện *12 Chòm Sao: Những Dải Mây Sau Mưa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Mối Quan Hệ Mập Mờ

Chap 6: Mối quan hệ mập mờ

Cự Giải từ từ mờ mắt. Cô sao vậy nhỉ? Để nhớ xem...a... cô lại lên con tụt huyết áp... và rồi không biết gì nữa.

- Cậu tỉnh rồi à? – Bảo Bình không biết đã ngồi cạnh cô từ lúc nào, hỏi bằng giọng nhẹ nhàng.

Cự Giải từ từ ngồi dậy. Ra là cô đang ở trong phòng y tế của trường. Bảo Bình thấy vậy, chạy đến đỡ cô. Nói sao nhỉ... cảm giác này đối với Cự Giải mà nói thì... thật dịu dàng và ấm áp!

- Cậu đưa tờ vào đây à?

Bảo Bình không nói, chỉ gật đầu.

Cự Giải cúi mặt, nói lí nhí nhưng đủ để Bảo Bình nghe thấy:

- Xin lỗi... làm cậu phải ở đây với tớ...

Bảo Bình nghe vậy thì bật cười, tay cầm cốc nước đưa cho Cự Giải, đáp:

- Nhờ cậu mà tớ được cúp tiết văn, tớ phải cảm ơn mới đúng.

Đưa tay đón cốc nước từ Bảo Bình, Cự Giải bắt gặp nụ cười.

- Đã ai nói là cậu cười rất đẹp chưa? Nếu chưa thì giờ tớ nói nhé: cậu cười đẹp lắm!

Đôi mắt đen sáng rực lên khi nghe câu nói từ Bảo Bình. Không ngờ một người lạnh lùng như cậu cũng biết khen người khác cơ đấy! Cự Giải bất ngờ à nha! A...

- Mà này Bảo Bình, mối quan hệ mập mờ giữa cậu và Song Tử mà cô ta nói... là gì vậy?

Không phải Cự Giải nhiều chuyện đâu, chỉ là cô hơi tò mò một chút, một chút thôi. Mà cũng có thể tại cô muốn biết thêm về Bảo Bình hơn thôi.

- Tớ có thể không trả lời câu hỏi này được không? Có một số thứ không nên biết sẽ hay hơn...

Không khí bỗng trở nên nặng nề đến đáng sợ. Cự Giải không hiểu vì sao nhưng trông Bảo Bình có vẻ rất không vui. Có chuyện gì chẳng? Cô muốn biết.

Để phá tan không khí nặng nề, Cự Giải chột lên tiếng:

- À... Cậu không muốn nói cũng không sao đâu! Tại tớ hơi tò mò thôi...

Bảo Bình gật đầu, không nói gì. Tâm trạng cậu đang rất rối bời.

Ngay lúc đó, cô y tá bước vào cứu nguy cho không khí nặng nề đó.

- Cô có thể kiểm tra em một chút được không?

- Vâng!

- Vậy tớ ra ngoài nhé! Cậu nghỉ ngơi đi, nếu không lát nữa tụi kia đến... cậu không có thời gian yên tĩnh đâu.

Bảo Bình mỉm cười, bước ra ngoài. Đây là lần thứ mấy có người hỏi về mối quan hệ của cậu và Song Tử rồi nhỉ? Cậu cũng không nhớ hết nữa. Cũng chẳng biết là phải trả lời ra sao nữa, thật sự là... đây là một mối quan hệ khó gọi tên... Bất giác, cậu nhớ đến một bài hát:

Kìa xa xa có con thuyền nhỏ

Thoát ần thoát hiện trong màn sương mờ trôi

Theo chiều gió

Con thuyền theo trăng trong

Ánh trăng mờ chiếu

Thuyền ơi hãy trở về

Ở đây vẫn có người chờ thuyền trở về

Nhìn Cự Giải từ xa, có lẽ là... à, chắc là không đâu nhỉ?

Chuông reng.

“Rầm rập rầm rập!”

Không lẽ có động đất? Bảo Bình nhìn quanh, mặt đất rung rung. Quái lạ! Nguyên nhân của động đất là núi lửa mà nhỉ? Ở đây làm gì có núi lửa?

Thì ra, nguyên nhân làm mặt đất rung chuyển, chính là 10 sinh vật lạ đang chạy rầm rập tới kia kia. Tội nghiệp Cự Giải, chưa nghỉ ngơi được bao lâu...

- Cự Giải! Cậu tỉnh rồi hả?

Miệng mồm to nhất, không ai khác ngoài hai con điên Song Từ và Sur Từ.

Cự Giải nhìn hai con điên kia, cười đáp:

- Ủ, tớ không sao rồi!

- Mà nãy cậu gan thật đấy! Cậu biết người cậu tát là ai không? Cô ta là con gái hiệu trưởng trường này đấy! – Bạch Dương lên tiếng, không quên cho hai con thần dân của mình hai cú cốc đầu vì tội quấy rối nơi công cộng.

- Đừng làm Cự Giải sợ chứ! Mà cậu làm đúng chứ đâu có sai! – Ma Kết xoa đầu để trấn an Cự Giải đang có vẻ hoang mang sau khi nghe Bạch Dương nói.

- Phải phải! Cô ta bị thế đáng lắm! – Sur Từ tươi tỉnh lại sau vài phút nhăn nhó vì bị lớp trưởng cốc đầu.

Điện thoại cô ta để đâu nhỉ? A, trong túi kia! Nhưng làm sao lấy ra được? Phải thật lén lút...

Vâng, hai anh em nào đó vẫn chưa từ bỏ ý định xóa tấm ảnh đó đi. Cả hai đang rình rập, chờ cơ hội ra tay. Cơ mà cơ hội quái nào được khi Song Từ đang để điện thoại trong túi quần cơ chứ? Nói là đi thăm Cự Giải chứ thật ra mục tiêu chính của hai tên này là xóa ảnh.

- Nguru, kiếm tao cái cây nào dài dài có móc ấy! – Nhân Mã nói nhỏ.

- Kiếm đâu ra! Đòi hỏi bất khả thi! – Nguru đáp lại.

Nhân Mã nhìn quanh, kiếm được một vũ khí ưng ý, quay ra cốc đầu thẳng em có mắt như mù của mình. Giao có tí chuyện cũng không xong.

- Đây chứ đâu? Ngốc xít quá!

Nói rồi, Nhân Mã cầm cái vũ khí đó, nhẹ nhàng, rón rén đưa tới gần túi quần của Song Từ. Bỗng, có giọng nói sắc mùi nguy hiểm vang lên:

- Hai cậu đang làm gì thế? Cái cây đó...

Vâng, chính là bé bốn mắt đã nhanh mắt thấy được khoảnh khắc ấy trong một phút huy hoàng rồi mất khỏi quyền sách. Mọi người bắt đầu quay ra nhìn.

- À... à không... tớ... tớ chỉ muốn... muốn lấy cái... cái sợi dây dưới đất thôi...

- Thế sao cái cây đó lại chỉ hướng lên trên nhỉ? Có vẻ nó không hướng xuống đất! – Thiên Yết khoanh tay, giọng đầy ẩn ý.

Nhân Mã vội thu cái cây lại sau lưng, cười đầy “vô tội”.

- Nhìn xem, cây chỉ dưới đất, dưới đất mà...

Kế hoạch bất thành! Ngựa và trâu lại thất vọng tràn trề.

End Chap 6

Bạn đang đọc truyện *12 Chòm Sao: Những Dải Mâu Sau Mưa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Tiết Học Vật Lí

Chap 7: Tiết học Vật lí

Nói là tâm linh tương thông thì hơi quá nhưng sự thật là có một sự trùng hợp không hề nhẹ khi cả 12 đứa tụi nó cùng sợ một môn học, đó chính là vật lí. Ngay cả Song Ngư có IQ 200/200 cũng cho đây là một môn học khó nhằn nhất mọi thời đại. Môn đã khó, giáo viên lại càng... khó gấp bội.

Qua lớp 10C5A trước nhé!

- Bài học chung ta chỉ có vậy! Các em lấy vở bài tập ra ghi bài tập làm!

Song Tử nhìn đồng hồ... Chỉ mới 15 phút trôi qua, thầy đã giảng xong bài học. Với một lũ đầu óc sinh ra không dành cho vật lí như tụi nó, đây quả là một vấn đề. Chưa kể trời run rủi thế nào mà giáo viên dạy vật lí của tụi nó lại là tổ trưởng tổ lý, chuyên đi bồi dưỡng học sinh giỏi lí, ca này thì khó rồi!

Đọc xong bài tập, thầy gọi:

- Sô 2, 4, 6 lên bảng làm thầy coi!

Xui xui thế nào lại trúng số của Thiên Bình, Bạch Dương và Tiến Đạt (cùng lớp với tụi nó). Thầy không cho thời gian hỏi bài, à nhầm suy nghĩ thì làm sao mà tụi nó làm bài được!

Ba cậu con trai, mỗi người đứng một góc và có chung một mục đích là giải quyết nhanh cái bài tập quý quái kia rồi về chỗ. Thế nhưng sao cái bài này lại khó quá vậy? Cả ba nghĩ mãi không ra!

Thầy chờ được 5 phút, thấy cả ba cứ ghi rồi xóa, ghi rồi xóa liền nói:

- Bài này siêu dễ các em, 2 dòng là ra thôi, qua tội động thự 3 là sai độ!

Mấy đứa còn lại ngồi dưới cảm thấy thương ba đứa trên kia quá! Mấy cái đầu tụi nó chụm lại còn chưa nghĩ ra...

Thầy chỉ về phía Bạch Dương, nói:

- Đừng cò làm cại bài thầy sắp ra, làm bài thầy đang cho đây này!

Thế là cậu xóa đi những gì vừa viết.

Một hồi sau, vẫn chưa ai giải ra cả.

- Thôi về chỗ cho thầy nhờ đi! Bài dễ thầy mọi chỗ các em làm độ! Ngu chi mà ngu kinh hoàng vậy mấy em...

Năm nay coi bộ không dễ thờ rồi...

-----00000000-----

Qua xem hàng xóm chúng ta thế nào nhé!

Bên này thì có khá hơn một chút, thầy giảng tới 30 phút. Nhưng đó cũng chả thấm vào đâu...

Thầy giáo cho bài tập thuộc cái loại mà tụi nó đọc không hiểu một chữ gì luôn. Sau đó thầy cho cả lớp làm bài ở dưới, 10 phút sau...

Thầy đọc tên 14 học sinh nộp bài lên cho thầy chấm. Xui xẻo thay, trong số đó, Kim Ngưu, Nhân Mã và Bảo Bình cũng bị dính chương. Và thế là...

14 điểm 0 được vào sổ điểm. Không một ai được trên 0! Và cả lớp đang thầm oán trách cái con người quyền lực kia, nhất là khi...

Reng chuông

- Bài này bữa sau tôi sẽ cho kiểm tra 15 phút!

Nói rồi thầy lấy cặp sách, đi ra cửa. Không một giải thích, không một hướng dẫn, cứ thế thầy làm cho tụi nó càng xa rời cái môn học khó nhằn này. Cần tuyên gia sư, gia sư gấp!

-----00000000-----

Ngoài kia, có một cô mèo đang nằm sưởi nắng. Cái nắng mùa thu không quá gay gắt mà thật dịu dàng, ấm áp biết bao. Thế nhưng mèo ta vẫn không tài nào thấy thoải mái được. Râu ria cụp xuống, mặt mày tiu ngui, mèo ta cứ nằm thế đấy ngao ngán, kể cả có một cánh bướm vàng đi qua, mèo cũng không bận tâm.

Đây có gọi là người vật đồng cảm không nhỉ? Phải chăng vì cái tên và loài mèo là họ hàng nên tâm trạng Sur Tử bây giờ cũng chán nản y chang cô mèo kia. Mặt mày ỉu xiu, thờ dài thườn thượt. Haizz! Thật là buồn mà!

- Hù! – Song Tử từ đầu nhảy ra, đập vai Sur Tử một cái. Đáp lại, Sur chỉ nhìn cô bạn mình rồi lại quay ra chống cằm suy nghĩ.

Song Tử thấy Sur Tử như vậy lấy làm lạ, bình thường con này nhoi lăm lăm mà? Hôm nay lại còn thờ ngắn thờ dài nữa. Chuyện gì xảy ra vậy?

- Hôm nay có chuyện gì à?

Giọng nói ỉu xiu, mặt mày như muốn khóc:

- Tao... buồn quá...

Song Tử ngạc nhiên: Sur cũng biết buồn sao?

- Thế làm sao? Hay là lúc này không làm được bài lí... mà sợ liệt lí à?

Sur Tử lắc đầu nguầy nguậy.

- Nghiêm trọng hơn nhiều... Không ai giúp được tao việc này hết!

Việc nghiêm trọng tới mức đó cơ à? Nghe thật tò mò quá!

- Thì mày cứ nói ra xem, biết đâu tao khuyên được gì...

Sur Tử rút cái điện thoại ra, mở màn hình lên, trong hình là hai chàng trai đang ôm nhau dưới ánh hoàng hôn, trông thật tình cảm.

- Mày nhìn xem! Hai ảnh thật hạnh phúc đúng không?

Song Tử gật đầu. Cô vẫn chưa hiểu lắm. Chả lẽ...

- Tội qua hai ảnh chia tay rồi! Tao buồn chết mất! Tự nhiên đang hạnh phúc lại chia tay! Làm sao tao vui được!

- Chỉ vậy thôi?

Sur Tử gật đầu. Mặt Sur Tử trông thật thảm thương làm cô bạn ngồi cạnh cô không biết phải làm gì nữa. Có nên cốc cho cô một cốc để cho cô tỉnh ra không nhỉ? Mà suýt nữa thì quên, Sur Tử là hủ nữ chân chính đấy, thế nên...

- Lời khuyên của tao cho mày là... thức tỉnh đi! Tao chưa thấy đứa con gái nào mà lại buồn vì một chuyện không liên quan tới mình như vậy!

Nói rồi, Song Tử đi đầu Sur Tử một cái.

- Ngồi đây, tao đi mua nước!

Nhìn chum tóc đuôi ngựa vung vẩy kia, Sur Tử khẽ cười. Có lẽ cô đã tìm được hội chị em bạn đi cho mình rồi nhỉ?

End Chap 7

Bạn đang đọc truyện *12 Chòm Sao: Những Dải Mây Sau Mưa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Chúng Tớ Là Một Cặp

Chap 8: Chúng tớ là một cặp

Nếu hỏi người nhiều fan nhất trong thành phố, người đó chắc chắn là Thiên Bình nhưng người nhiều fan nhất trong trường thì chưa chắc đâu nhé! Thiên Bình là thần tượng trẻ tuổi, đương nhiên có nhiều fan ở mọi nơi, nhưng ở trường học, cậu cũng chỉ là một học sinh bình thường, có hơi điên loạn mà thôi. Sự thật là, người nhiều fan nhất trong trường này chính là Bảo Bình. Lý do ấy hả, là vì tính cách lạnh thị lũng của cậu, cùng vẻ ngoài đẹp trai cộng thêm lần trước thực hiện một cú vô lê vào ngay thẳng khung thành khi cậu đang đi bộ ngang qua sân bóng.

Song Tử hậm hực ôm cái túi bên trong chứa khăn lau mặt và nước đi đến sân bóng của trường. Khỏi nói cũng biết vì sao cô phải làm việc này. Đơn giản

là vì Bảo Bình đang có trận bóng ở trường, à nói đúng hơn là tại 10C5 đang có trận bóng và chẳng biết vì lý do củ chuối nào mà Bảo Bình lại không mang theo nước và khăn, báo hại cô phải mang tận nơi đây này. Bảo Bình vốn là người rất khắt khe, không muốn sử dụng chung đồ với người khác.

Thật tình là chẳng biết bóng đá có gì hay ho mà tại con trai thích thế. Song Từ thấy nó thật sự lãng nhách, phí thời giờ. Đồng ý là khỏe người thật, nhưng khỏe người có thể tập những môn khác, sao nhất thiết phải là bóng đá?

Sân bóng hôm nay khá đông, hai đội đang đấu đá quyết liệt. Song Từ đưa mắt dò tìm vị trí của Bảo Bình. A, thấy rồi! Bảo Bình đang dẫn bóng, trông rất điêu luyện. Ô, còn có cả Nhân Mã và Kim Ngưu nữa! Hai người họ cùng đội với Bảo Bình. Trông cũng ngầu không kém!

Không chỉ có các cầu thủ đang giao tranh quyết liệt, mà ở ngoài kia, cổ động viên hai bên cũng đang la hét om sòm cổ vũ đội của mình.

- Bảo Bình cố lên! C5 cố lên! Tụi tớ yêu cậu! – Giọng cổ vũ đầy hoành tráng của mấy cô gái, cho dù họ không phải học sinh C5 nhưng bằng cách nào đây, cổ vũ C5 rất nhiệt tình.

- Chỉ cần Bảo Bình ở đâu, tụi tớ cổ vũ cho đội đó! – Một cô gái nói.

Song Từ khẽ lắc đầu cười. Cô hơi bị “dị ứng” với kiểu cổ vũ này, nên né xa một chút thì hay hơn.

Nhìn sang phía đội bên kia, cô thấy đáng ai đó quen quen. Đó không phải là Song Ngư sao? Lại còn có vẻ rất chăm chú quan sát nữa. Ánh mắt của Song Ngư dường như đang dõi theo từng bước chân của ai đó. Đây là cô bạn cùng bàn ham học của nó sao?

- Này, Song Ngư... không ngờ cậu cũng ở đây! – Song Từ bước tới bắt chuyện với Song Ngư.

- Ủ! Cậu tới xem C5 đấu à? – Song Ngư trả lời, mắt vẫn không đổi hướng nhìn.

- Tớ đem nước cho Bảo Bình! Còn cậu?

- Tớ... tớ tới để xem một người đá bóng. Người kia kìa, anh áo đỏ kia ấy! – Song Ngư chỉ tay về phía một người. Một cậu con trai cao, nước da ngăm ngăm đang tranh bóng với Nhân Mã.

Song Từ khá tò mò. Hiếm khi nào thấy Song Ngư chăm chú như vậy!

- Anh ấy là ai vậy?

Song Ngư cốc đầu Song Từ làm cô đau điếng.

- Cậu không biết à? Đó là anh Vũ Hoàng, học sinh ưu tú trường mình đấy!

Mặt Song Từ nghếch ra, cô chả biết gì về đời cả!

- Không phải là... cậu thích anh ta chứ?

Song Ngư đỏ mặt, gật đầu. Song Từ cười thầm, không ngờ là lớp phó của cô cũng biết “thích” cơ đấy. Mà hai người cũng trông đẹp đôi lắm chứ. Một là học sinh ưu tú của trường, một là thủ khoa kì thi đầu vào, quá xứng!

Một lúc sau, trận đấu kết thúc. Song Ngư chạy tới chỗ anh Vũ Hoàng, ân cần đưa nước, hỏi han đầy dịu dàng. Song Từ thấy vậy liền cười.

- Song! Đem nước qua đây coi! – Bảo Bình gọi.

Suýt thì quên, Song Từ vội chạy tới chỗ Bảo Bình. Như thường lệ, cô lấy khăn lau mồ hôi cho Bảo Bình, đưa nước cho cậu. Nếu như ở nhà, đây là chuyện bình thường thì ở trường lại là một chuyện “bất bình thường” và đã lọt vào tầm mắt của mấy cô nàng cổ vũ ngoài sân bóng.

- Hey, của hai người nữa! – Song Từ quăng chai nước cho Kim Ngưu và Nhân Mã.

Cô ấy ở đây, vậy cái điện thoại chắc cũng ở gần đây nhỉ? Nhân Mã nghĩ rồi ngó nghiêng ngó dọc xem thử nó ở đâu. Tiếc là nó ở trong túi cô thì làm sao móc ra được.

Bỗng, một cô gái trong đám cổ vũ bước lại gần Song Từ và Bảo Bình. Cát chất giọng yếu điệu nhẹ nhàng lên, cô hỏi:

- Hai cậu là một cặp sao? Nhìn hai người thân thiết ghê á!

Song Từ chớp chớp mắt rồi cười, khoác tay Bảo Bình đáp:

- Đương nhiên rồi, chúng tớ là một cặp mà!

Cô gái kia nhìn vẻ dò hỏi, rồi quay ngoắt đi.

- Này... giả bộ xong rồi thì bỏ tay ra đi! – Nhân Mã nói, lòng thấy hơi khó chịu, kéo Song Từ ra khỏi Bảo Bình.

Kim Ngưu nhìn cô gái khuất xa, rồi quay nhìn Song Tử, cười cười nham hiểm.

- Mà có biết mà vừa nói chuyện với ai không? Đó là nhò bà tám nhiều chuyện nhất khối mình đây, chuyện gì nó cũng loan cho cả khối biết hết đó!

HẢ??? Thôi chết, giờ Song Tử mới nhận ra... Nếu cái tin đó mà lan ra thì... cô chỉ giả bộ thôi...

Cái miệng hại cái thân

Song Tử phạm sai lầm lớn rồi!

End Chap 8

Bạn đang đọc truyện *12 Chòm Sao: Những Dải Mây Sau Mưa* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Băng Lãnh Công Chúa Xuất Chiêu

Chap 8: Băng lãnh công chúa xuất chiêu

Ngay sau cái hôm ngốc không còn gì để ngốc đó, Song Tử khổ tâm hết sức. Nghĩ mãi không ra cách giải quyết, cô quyết định phải tìm quân sư cho mình.

- Ngươi ơi, Sư ơi, Kết ơi, Yết ơi cứu tớ với! – Song Tử lộ rõ sự lo lắng trong gương mặt mình làm bộ tứ “quân sư” cũng cảm thấy vấn đề này khá “nghiêm trọng”.

Ma Kết mang nước ra cho mọi người, tiện thể đặt tay lên vai Song Tử, nói:

- Công nhận vụ này khó cho cậu rồi! Mà sao cậu lại nói thế trước mặt nhò đó chứ?

Song Tử với bộ mặt thất thế đáp:

- Lúc đó tớ chỉ nói đùa cho vui... tại trước giờ tớ luôn đùa như thế...nhưng lần này tớ lại quên bém mắt người tớ đùa lại là...

Hic... tin này mà lan ra thì Song Tử biết giấu mặt ở đâu đây... không chỉ có chuyện mọi người xì xào bàn tán... mà còn một điều nữa mà cô sợ, sợ là “bọn họ” sẽ biết chuyện, sợ là cô sẽ không còn được sống cùng Bảo Bình nữa. Trước giờ người coi cô là bạn chỉ có Bảo Bình thôi!

Sư Tử ôm con bạn của mình vào lòng, vỗ vỗ vai thủ thi như mẹ dỗ con: “Ngoan, tao thương!”

Riết hồi nhìn họ cứ như hai mẹ con thật vậy.

Bỏ qua chuyện đó đi, bây giờ phải tập trung nghĩ cách.

-----00000000-----

Hôm nay tự dưng Cự Giải muốn lên sân thượng của trường hóng gió một chút. Mấy ngày phải ở trong nhà thật gò bó, khó chịu quá, cô muốn hít thở không khí một chút. Bất ngờ thay, bước lên sân thượng, cô thấy một chàng trai đang nhìn xa xăm về phía trước, tay đút túi quần, gương mặt lạnh lùng không cảm xúc. (giống soái ca chưa mấy mẹ?)

Cô mỉm cười, không ngờ lại gặp cậu ở đây, Cự Giải bước tới gần chàng trai.

- Bảo Bình! Cậu làm gì ở đây vậy?

Bảo Bình giật mình, quay ra thì thấy Cự Giải, đáp gọn lòn:

- Tớ muốn hít thở không khí trong lành! Ở đây thật yên tĩnh!

Dù chỉ trong phút chốc nhưng Cự Giải đã bắt được ánh mắt trầm buồn, đầy suy tư của Bảo Bình. Cự Giải vốn là người rất tinh tế.

- Có chuyện gì phải không? Trông cậu hình như có tâm sự...

Bảo Bình nghe vậy, gật đầu. Quả nhiên, ánh mắt là thứ không biết nói dối mà!

Cự Giải nghiêng đầu nhìn Bảo Bình.

- Có thể kể cho tớ nghe được không?

- Cậu biết là tớ và Song ở cùng nhà, phải không?

Cự Giải gật đầu.

- Chắc cậu cũng có nghe qua về tin đồn tớ và nó là một cặp...

Cự Giải lại gật đầu, không khí yên lặng nào nề. Chỉ có tiếng gió rít liên hồi.

- Với Song, đó chỉ là giả vờ...nhưng tin đó lại được nói đến tai một người nhiều chuyện... vậy nên Song sợ nó sẽ lan ra và người lớn sẽ biết chuyện. Cậu biết đấy, một đứa con trai và một đứa con gái ở cùng nhà mà lại có tình cảm với nhau, ắt người ta sẽ nghĩ lung tung... Con Song nó đã buồn suốt từ bữa đó tới giờ...

Đến đây, Bảo Bình thở dài, mắt nhìn xa xăm. Cự Giải cũng im lặng. Cô cảm thấy một chút ghen tị với Song Tử.

- Nhưng mà... dù là giả nhưng không hiểu sao tớ thấy vui... tớ muốn điều đó...

Mắt Bảo Bình sụp xuống.

- Nhưng Song lại không nghĩ vậy... Nó vốn chỉ coi tớ là bạn thân...thấy nó buồn, tớ không chịu được nhưng lại không biết làm thế nào...

Cự Giải không nói gì, rút trong túi một cây sáo và bắt đầu thổi. Âm thanh phát ra thật hay, thật du dương và cũng thật đặc biệt. Bảo Bình cảm thấy thật ấm áp và thân quen, có lẽ cậu nghe thấy âm thanh này rồi. Nhưng âm thanh lúc đó cậu nghe trong trẻo, không chút bụi trần. Còn âm thanh này sắc nét, có ẩn giấu nỗi buồn khắc khoải nào đó.

-----0000000-----

Sau một hồi lâu suy nghĩ, Thiên Yết đứng dậy tới gần Song Tử, nói:

- Tớ nghĩ ra cách rồi!

Không nói cũng biết Song Tử vui cỡ nào, cô vội vã nói:

- Cách gì thế?

Thiên Yết ngoắc ngoắc cả bọn lại, nói thì thầm gì đó. Song Tử nghe xong hét toáng lên:

- Nhưng...nhưng như vậy thì...

- Muốn tin không lan nhanh chỉ có hai cách: một là ngưng phát tán tin đó, hai là đính chính lại rằng nó sai. Trong trường hợp này thì cách ngưng phát tán tin tức là vô hiệu, chỉ còn cách hai...

Sự Tử cũng thấy hơi sồn da gà khi nghe Thiên Yết nói. Cách này thì đúng là hơi... tiêu cực quá!

- Thiên... Thiên Yết à...

Chát giọng băng lãnh vang lên.

- Sao... giờ có thực hiện không?

Song Tử chấp tay như những vị quan xưa, nói:

- Tuân lệnh băng lãnh công chúa!

Sáng hôm sau, cả bọn (trừ Thiên Yết và Ma Kết) đang định đi thực hiện kế hoạch A theo lời Thiên Yết thì lại bị cái gì đó ngáng đường.

- Xin chào!

Chát giọng sắc mùi khinh bỉ và yếu điệu này, không lẽ là...

- Thanh Thanh!

Rắc rối to rồi đây!

Bạn đang đọc truyện *12 Chòm Sao: Những Dải Mây Sau Mưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Khổ Nhục Kế: Tỉ Muội Tương Tàn

Chap 10: Khổ nhục kế: Tỉ muội tương tàn

Song Tử mở to mắt kinh ngạc và đầy sợ hãi. Song Tử chưa từng sợ Thanh Thanh, nhưng giờ thì sợ vô cùng. Cả Sư Tử đứng cạnh cũng nghe rõ tiếng nuốt nước bọt cái “ực” đầy lo lắng của cô. Tất cả đều biết rõ, chỉ cần cái miệng của Thanh Thanh nói ra thì mọi thứ sẽ hỏng bét hết. Cả bọn càng ngạc nhiên hơn khi người đi sau lưng cô không chỉ có Thiên Bảo mà còn có Mỹ Mỹ, cô nàng nhiều chuyện hôm trước nữa. (t/g quên chưa nói tên nhì)

Thanh Thanh nhếch mép cười đầy khinh bỉ.

- Cuối cùng thì hai người cũng chịu thừa nhận mối quan hệ của mình rồi nhì?

Cô giờ lên trước mặt tụi nó đoạn video quay lại cảnh Song Tử nói: “Chúng tớ là một cặp”. Là ai, ai đã quay nó vậy?

- Hôm đó nhờ có Mỹ Mỹ mà chúng ta mới biết được sự thật này, ta nên cảm ơn cậu ấy!

Thanh Thanh nói bằng chất giọng yếu điệu vốn có, vỗ vỗ vai Mỹ Mỹ về khen ngợi, cũng không quên liếc nhìn Song Tử với bộ dạng khó xử. Thật thích thú!

Bỗng...

“Chát!”

Cái tát của ai đó khá mạnh làm Song Tử mất thăng bằng ngã xuống. Cái tát này thật là đau! Khó khăn lắm cô mới gượng dậy được. Sư Tử vội chạy tới đỡ cô. Ngược lên nhìn... người tát cô, không ai khác chính là Thiên Yết. Cái tát của Thiên Yết làm mọi người đổ dồn ánh mắt về Song Tử.

Cất giọng nói lạnh băng của mình, Thiên Yết giận dữ nói:

- Cậu cũng ảo tưởng vừa thôi! Mối quan hệ của chính mình cũng không biết là gì nữa. Bảo Bình chưa bao giờ thừa nhận rằng cậu ta có tình cảm với cậu! Đừng chỉ vì cậu ta đối xử tốt với cậu mà nghĩ rằng Bảo Bình thích cậu! Cậu ta chỉ coi cậu như một đứa em gái đáng thương mà thôi! Thức tỉnh đi!

Mọi người bắt đầu xì xào bàn tán. Thanh Thanh cũng có chút ngạc nhiên, lẽ nào lời cô ta nói là sự thật? Họ không phải một cặp?

Thiên Yết bước tới, cầm lấy tay Song Tử, siết chặt là cô đau điếng. Song Tử nhăn mặt, đau quá! Ánh mắt Thiên Yết như ngàn tia băng nhìn chằm chằm vào Song Tử, gần từng chữ một:

- Đừng mơ mộng nữa! Bảo Bình không thích cậu, không hề!

Đúng lúc đó, Bảo Bình và tụi con trai đi tới.

- Bỏ tay Song Tử ra!

Thiên Yết nghe vậy mới từ từ buông lỏng tay mình ra, hất mạnh tay Song Tử xuống, khẽ hừ một tiếng. Liếc Bảo Bình một cái, cô nghĩ thầm: “Việc còn lại giao cho hai cậu đấy!”

Bảo Bình giúp Song Tử đứng lên, nhẹ nhàng phui bụi cho cô, dịu dàng nói:

- Đau không?

Song Tử im lặng không nói gì, mắt rung rung (có kịch bản hẳn hoi rồi).

- Tao đã suy nghĩ rất nhiều về chuyện mày nói hôm trước. Và tao đã biết đáp án của mình rồi... xin lỗi mày nhé Song Tử, tao không thích mày, tao không muốn mày tổn thương, lần trước là do tao bất ngờ quá không kịp phản ứng thôi... mình chỉ làm bạn thôi nhé!

Nói rồi, Bảo Bình quay ra nhìn mọi người xung quanh với ánh nhìn lạnh lùng, cậu nói:

- Chuyện này mong mọi người đừng nghĩ gì nhiều! Tôi, Bảo Bình giờ sẽ tuyên bố: tôi không thích Hoàng Song Từ, không hề thích!

Dứt lời, cậu cho tay vào túi quần, bỏ đi.

Đám con gái hú hét liên hồi. Nam thần của họ vẫn chưa có chủ, họ vẫn còn cơ hội. Đám đông giải tán bớt. Thanh Thanh nhìn Song Từ đang đau khổ, mĩa mai:

- Cho chừa cái thói thấy sang bắt quàng làm họ!

Chờ mọi người đi hết, Song Từ mới thở phào nhẹ nhõm. Mọi người tin đó là giả, thế là cô đã thành công rồi. Nhưng liệu họ có thực sự tin?

- Đến lúc này cần chăm sóc rồi!

Sư Từ nói rồi đẩy vai Song Từ đi.

-A...A... Nhẹ thôi, Ngươi ơi...

Song Từ rên lên khi Song Ngự dùng đá chườm lên chỗ bị tát. Nó thật sự rất đau đấy!

- Xin lỗi nhé! Tớ có hơi mạnh tay quá không? – Thiên Yết giọng đã bình thường trở lại, lo lắng hỏi.

Song Từ lắc đầu nguầy nguậy, cảm ơn Thiên Yết rồi rít. Nhờ cô mà vụ này mới được giải quyết. Song Từ mang ơn cô suốt đời!

- Mà làm sao Thiên Yết “diễn sâu” được hay vậy? – Cự Giải nhẹ nhàng hỏi.

- Cậu không biết sao... Thiên Yết là...

- Ma Kết!

Thiên Yết tức giận nói rồi đi ra khỏi phòng. Các cô gái, trừ Ma Kết đều khá tò mò.

-----000000000-----

Tiếng nước xả mạnh xuống, Thiên Yết cúi xuống rửa mặt. Cô thở mạnh đầy khó chịu. Có tiếng vỗ tay vang lên.

- Cậu diễn rất đạt!

Thiên Yết quay ra... là Xử Nữ!

- Nhưng đó không phải là con người thật của cậu, phải không... Thiên Băng!

Không khí yên lặng đến đáng sợ.

Mùi sát khí nồng nặc.

Cái tên ám ảnh đó

Tôi không muốn nghe lại lần nào nữa...

Hoảng loạn đến mức không còn cảm xúc gì nữa...

_____ End Chap 10 _____

Bạn đang đọc truyện *12 Chòm Sao: Những Dải Màu Sau Mưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Diễn Viên Của Vai Phản Diện

Chương 11: Diễn viên của vai phản diện

Tiếng nước xả càng mạnh hơn

Thiên Yết – với bản năng vốn có – hít một hơi, giọng bình như không:

- Muốn nghĩ sao thì tùy!

Nói rồi cô lạnh lùng bước ra ngoài. Xứ Nữ của cô ngày trước... thay đổi rồi...

-----0000000-----

- Kể tội tớ nghe đi Ma Kết! Rốt cuộc chuyện là sao vậy? – Sư Tử năn nỉ Ma Kết hết lời, cả bọn xúm vào hùa theo. Không chịu nổi nữa, Ma Kết đành phải nói mọi sự cho cả bọn. Xin lỗi Thiên Yết!

Thiên Yết có niềm đam mê diễn xuất từ nhỏ. Ngay còn bé, cô thường học theo các diễn viên trên tivi, tự tập diễn một mình. Rồi một hôm, có một đoàn làm phim đến tuyển chọn diễn viên ở gần nơi Thiên Yết sống. Cô mạnh dạn đăng kí thi tuyển. Bất ngờ thay, Thiên Yết được chọn làm nhân vật chính.

Tưởng đâu đó là một niềm vui, sự thành công cho cô nhưng trớ trêu thay, đạo diễn đã giao cho Thiên Yết vai phản diện chính của bộ phim. Cô cố gắng diễn và diễn vô cùng hay, đến độ khán giả ai xem phim xong cũng cảm thấy căm ghét nhân vật phản diện ấy. Lúc sơ tuyển, vì muốn giữ bí mật danh tính nên Thiên Yết đã nói tên mình là Thiên Băng. Sau này, khi đóng phim, cô vẫn giữ nguyên tên đó, thế là diễn viên Thiên Băng ra đời.

Sau đó, hàng loạt nhà sản xuất mời Thiên Yết đóng phim cho họ. Cũng thật trùng hợp khi tất cả họ đều giao cho Thiên Yết vai phản diện chính của bộ phim. Họ nói với gương mặt sắc nét, lạnh lùng và ngang tàng của Thiên Yết thì chỉ hợp với vai phản diện.

Nhưng đâu ai biết, ước mơ của Thiên Yết là được trở thành một nhân vật lương thiện, dù không phải là nhân vật chính, cô cũng chấp nhận, chỉ cần là người tốt, vậy là đủ. Nhiều lần, cô đã xin đạo diễn cho mình đóng vai quần chúng lương thiện nhưng đạo diễn đã không cho phép điều đó.

- Gương mặt của cô, cách diễn xuất của cô là đỉnh cao của nhân vật phản diện. Dù thế nào đi nữa thì vai phản diện mới thực sự là cuộc sống của cô. Tội tin cứ cái đà này cô nhất định sẽ rất nổi tiếng và giàu có.

Giàu có ư? Nổi tiếng ư?

Thiên Yết không cần những thứ đó

Thứ duy nhất cô cần là được trở thành người tốt trong mắt mọi người

Đem sự diễn xuất của mình động viên mọi người sống tốt hơn

Chỉ vậy thôi...

Thế nhưng không ai đồng ý cho Thiên Yết điều đó cả

Họ còn nói rằng mặt Thiên Yết quá “ác”, không thể đóng vai chính diện được

Đau lòng hơn nữa, từ ngày cô bước chân vào phim ảnh, người bạn quan trọng nhất của cô, Triệu Xứ Nữ lại tỏ ra vô cùng thờ ơ, lạnh nhạt với cô.

Xứ Nữ không thích Thiên Yết diễn xuất

Cậu cho rằng đó là thứ giả tạo, không thật một chút nào

Dù cho Thiên Yết đã nhiều lần tâm sự với Xứ Nữ, rằng diễn xuất là đam mê của cô và cô luôn mong cậu ủng hộ nó. Kể cả khi Thiên Yết tâm sự chuyện vai diễn với Xứ Nữ, cậu tỏ ra vẫn bình thản:

- Chuyện sao thì cứ cho nó vậy đi... hơn nữa... chẳng liên quan gì tới tớ cả!

Ha ha, vậy mà có lúc, Xứ Nữ đã nói: “chuyện của Thiên Yết cũng là chuyện của cậu” đấy, nghĩ lại, Thiên Yết thấy thật nực cười.

Dẫu vậy, Thiên Yết vẫn cố gắng kiên trì theo đuổi đam mê của mình. Cô luôn mong một ngày nào đó mình sẽ được đóng vai nữ chính lương thiện. Thế nhưng cô càng diễn, các đạo diễn phim càng tâm đắc với vai phản diện do cô diễn viên có tên Thiên Băng đóng. Và cứ thế, Thiên Yết đã quen với việc đóng vai phản diện lúc nào không hay.

Người ta nói “phim giả tình thật”, không biết từ lúc nào, Thiên Yết đã trở thành một cô gái lạnh lùng, vô cảm. Bên cạnh cô chỉ có cô bạn thân Ma Kết, còn lại mọi người đều trở nên sợ hãi mỗi khi gặp Thiên Yết. Còn với Xứ Nữ, cậu vẫn vậy, không né tránh Thiên Yết nhưng cũng không có vẻ gì là quan tâm cô nhiều lắm. Mọi thứ cứ thế và Thiên Yết đã trở thành “băng lãnh công chúa” chính hiệu.

Rồi thì cái gì đến cũng đến, đời diễn viên lúc lên cao lúc xuống thấp, một lần, Thiên Yết đóng vai Nga – một vai phản diện tàn độc không từ thủ đoạn để đạt mục đích, và cô đã bị đạo diễn khiển trách:

- Cô diễn còn quá hiền! Thiên Băng của chúng tôi đâu?

Bộ phim sau đó không được đánh giá cao. Vai diễn của Thiên Yết bị chê rất nhiều, cô buồn bã, cuối cùng cô đi đến một quyết định... Thiên Yết sẽ

không đóng phim nữa! Biết bao cuộc gọi từ các nhà sản xuất phim nổi tiếng ập tới nhưng Thiên Yết quyết không nhận lời.

Từ đó, cái tên Thiên Băng biến mất khỏi làng giải trí.

-----0000000000000000-----

- A lô... vâng... đúng là tôi... à, xin lỗi, không được... chào ông!

Thiên Yết cúp máy. Lại một cuộc điện thoại tới nữa, dù cô đã đổi số điện thoại nhưng không biết bằng cách nào các nhà sản xuất phim vẫn có số của cô mà liên lạc. Là ai đã cho họ số nhỉ? Mà kệ, Thiên Yết không quan tâm, dù thế nào, cô cũng sẽ từ chối thôi... sẽ là vậy!

Thiên Yết không biết rằng, phía sau bức tường kia, có một người con trai vẫn đang theo dõi từng bước đi của cô mỗi ngày.

Tớ sẽ giúp cậu đạt được mong muốn! Chắc chắn vậy! Dù tớ có chán ghét nó nhưng... chỉ cần cậu muốn, tớ sẽ làm! Chờ tớ nhé! Thiên Yết!

Chàng trai mỉm cười, quay đi. Gió chiều se lạnh.

_____End Chap 11_____

Chương Ngoại Truyện 1.1: Tiền Kiếp 12 Chòm Sao

Ngoại truyện 1.1: Tiền kiếp của 12 chòm sao

(Couple Xử - Yết)

500 năm về trước...

Đã tồn tại hai vương quốc tên Chiêm Tinh và Hoàng đạo (tưởng tượng thôi nhé!)

- Kề sách chống quân xâm lược là thế này à? Vứt, vứt hết cho ta! Như vậy làm sao chống được quân thù địch đang lăm le ngoài kia cơ chứ? Giáng chức hẳn xuống ngũ phẩm cho ta!

Tên quan vừa bị giáng chức người run lẩy bẩy, đứng dậy đầy khó nhọc, miệng lẩm bảm nguyên rủa tên ác ma đầy tàn ác kia. Mà kẻ ra hán vẫn còn may mắn chán, chứ như những người khác đã bị chém đầu lâu rồi!

Người ta thường hỏi tại sao có bà phù thủy mà không có ông phù thủy, câu trả lời là vì không có người đàn ông nào độc ác hơn người phụ nữ. Ngẫm lại mới thấy, câu nói này cũng có chút đúng, vì cái tên ác ma kia, là một cô gái, tuổi chỉ mười sáu nhưng tâm hồn lạnh hơn cả Bắc Cực. Cô ta tên Băng Thiên Yết, công chúa kiêm người cai trị vương quốc Chiêm Tinh này. Chỉ cần người nào phạm một sai lầm nhỏ cũng bị trừng phạt rất nặng, thậm chí mất mạng, đó là chính sách của công chúa ban ra, không ai dám chống lại.

Nhưng tại sao vương quốc lại không có vua?

Câu trả lời là vì vị vua tiền nhiệm của Chiêm Tinh quốc đã chán ghét công việc triều chính, thế là ông ta quyết định thoái vị, nhường ngôi cho đứa con mà ông ta ghét nhất, chính là Băng Thiên Yết.

- Bãi triều!

Thiên Yết đứng lên, sắc mặt lạnh lùng vô hồn, không thèm ngó ngang tới đám quan lại quỳ dưới chân, lặng lẽ hồi cung.

- Công chúa, người mệt rồi, để em mang đồ ăn cho người!

- Được rồi! Cự Giải à, không cần đâu, em lui ra trước đi, ta muốn nghỉ ngơi!

Thiên Yết nhắm mắt, bóp trán một lúc rồi ngã mình ra giường nghỉ ngơi. Cô mệt rồi!

Cung nữ Cự Giải nhanh chân ra khỏi phòng công chúa, khép nhẹ cửa lại rồi đi làm việc của mình.

-----0000000000-----

- Cách cách ơi, quận chúa ơi! Tới giờ về rồi! – Tiếng hai cung nữ tha thiết mong mọi người chủ nhân của mình có thể ngoan ngoãn về cung. Hai cô mệt lắm rồi!

Cách cách Song Tử cùng quận chúa Sư Tử vẫn chưa muốn về. Về đó làm gì chứ? Ở đây chơi có vui hơn không? Hai người này chính là bộ đôi rắc rối hay phá hỏng nhiều thứ của triều đình nhất. Theo như pháp luật thời bấy giờ thì hai nàng đã vào nhà đá rồi, thế nhưng công chúa Thiên Yết tốt bụng đã chiều cố và tha thứ cho hai nàng. Quậy là quậy vậy thôi chứ thật ra Song Tử và Sư Tử cũng rất biết phép tắc và chỉ chịu nghe lời của “một số người” nhất định.

- Song muội! Sư muội! Hai muội mau về thôi!

Hai cung nữ nghe giọng nói này thì vui vô cùng. Cảm tạ trời đất, cảm tạ mẹ trăng. Chúng con được thoát rồi! Công tử Bạch Dương là ân nhân cứu mạng của họ! (Chắc không mấy cô?)

- Dương ca!

Song Tử và Sur Tử vui vẻ chạy tới chỗ Bạch Dương. Chàng chính là một trong một số người mà cách cách và quận chúa nghe lời. (Bản năng lãnh đạo truyền kiếp)

Trên đường trở về cung, ba người đi ngang qua nơi luyện võ của Hàn Bảo Bình làm tướng quân. Bảo Bình là một tướng quân trẻ nhưng có tài nên được Thiên Yết giao trọng trách huấn luyện võ thuật cho đội quân của triều đình.

Đến đó, họ thấy cô cung nữ Cự Giải đang đứng ngẩn ngơ một góc nhìn về phía Bảo Bình đầy chăm chú. Song Tử thấy vậy huych Sur Tử một cái đầy hàm ý. Hai nàng lên lút đi vòng ra đằng sau của Cự Giải. Rồi họ bắt ngờ đập vai Cự Giải thật mạnh:

- Hù! Giải muội muội!

Cự Giải hơi hoảng hốt khi bị ai đó đập vai, đập vai là xui lắm á nhen, cô quay ra, nhận ra người đập vai mình là ai, cô cúi đầu cung kính:

- Cách cách cát tường, quận chúa cát tường!

Cả hai đồng loạt xua tay, vẻ không vừa ý:

- Miễn, miễn! Đã bảo muội đừng gọi cách cách với quận chúa nữa mà! Mình là ti muội tốt! Không cần đa lễ!

Nói đoạn, Sur Tử ngó ngang ngó dọc Cự Giải rồi cười cười:

- Hàn tướng quân oai phong quá ha?

Cự Giải đỏ mặt, lại chọc cô nữa rồi! Đáng ghét! Nếu không phải hai người là cách cách và quận chúa thì cô đã cho họ vài cước rồi. (Cung nữ của công chúa Thiên Yết không thường đâu!)

- Hôm nay tập đến đây! Mọi người giải tán! – Giọng Bảo Bình đồng dặc ra lệnh. Tất cả quân lính bắt đầu giải tán ra khỏi đội hình. Chờ một lúc, Bảo Bình bước tới chỗ bọn Song Tử đang đứng.

- Có việc gì vậy?

Bạch Dương nhún vai, hàm ý: “Không có gì cả! Chỉ là rảnh rồi ghé chơi thôi!”

Cự Giải bước tới đưa cho Bảo Bình một tay nải, gương mặt đầy ngại ngùng. Đôi mắt đen long lanh rực sáng của cô trông rất đẹp khi nhìn Bảo Bình.

- Cái này là phần ăn của Hàn phu nhân làm cho huynh, người nhờ tôi đưa giùm!

Bảo Bình đưa tay nhận tay nải, không quên mỉm cười cảm ơn làm tim ai lạc mất mấy nhịp!

- Mà Giải muội nè! – Song Tử cắt ngang khung cảnh lãng mạn kia – Yết ti giờ ở đâu thế? Ta muốn tới thăm ti ấy!

Bị phá đám quả là không vui chút nào, nhưng thôi, không chấp với cách cách làm gì, tính nàng luôn như vậy, Cự Giải đáp:

- Công chúa đang nghỉ ngơi ở khuê phòng! Chắc giờ người cũng dậy rồi! Để muội dẫn đường!

- Vậy chúng ta cùng đi thăm ti ấy đi! – Song Tử nói.

- Nhưng...nhưng cách cách à...nên hồi cung chứ ạ... - Cung nữ của Song Tử vẻ mặt thảm thương. Cô mệt lắm rồi! Quận chúa ơi, công tử ơi, giúp nô tì với!

- Nếu người muốn có thể về trước! Bọn ta đi cùng sẽ không sao đâu! – Bạch Dương đáp lại niềm mong mỏi của cô bằng câu nói không thể phủ hơn.

Hai cung nữ khóc 100 dòng sông.

Công tử Bạch Dương chẳng tốt chút nào hết!

Cự Giải nhìn họ không nén nổi cười.

Ca này khổ cho hai cô rồi.

Chương Ngoại Truyện 1.2: Tiền Kiếp 12 Chòm Sao (Cont)

Ngoại truyện 1.2: Tiền kiếp của 12 chòm sao (cont)

Chờ Cự Giải ra ngoài, Thiên Yết tháo chiếc mũ công chúa xuống, sửa lại đầu tóc, khoác chiếc áo choàng cũ vào, bước ra khỏi thành. Lâu rồi cô chưa ra khỏi cung, hôm nay cô muốn ra ngoài xem dân chúng sinh sống như thế nào.

Cuộc sống bên ngoài thật tấp nập, khác xa với những công việc tẻ nhạt Thiên Yết phải làm hàng ngày.

- Tiểu thư gì ơi, làm ơn bỏ thí cho già này ít tiền đi!

Bà cụ mặt mày lấm bụi, giờ chiếc bát ra trước mặt Thiên Yết. Tay bà run run, đôi mắt nheo lại về cầu khẩn làm Thiên Yết không khỏi xót xa.

- Bà chờ con một chút!

Thiên Yết nói rồi chạy vội đi. Vài phút sau, trên tay cô là một bát cháo đậu xanh nóng hổi. Cô lễ phép đưa cho bà.

- Bà ăn đi cho nóng!

Đoạn, thấy tay bà cụ run rẩy không có sức lực, Thiên Yết cầm bát cháo, cẩn thận bón cho bà. Công chúa của chúng ta tốt thế đấy!

Bón cho bà cụ xong, Thiên Yết đứng dậy, đặt vào bát của bà một thỏi vàng rồi toan bỏ đi thì bị bà cụ giữ lại.

- Tiền lớn thế này... già không nhận được...

Thiên Yết gạt tay bà cụ ra, đặt lại số tiền, mỉm cười đầy thân thiện rồi nhanh chóng rời đi.

- Quả nhiên sau lớp mặt nạ lạnh lẽo là một thiên sứ công chúa, phải không Băng Thiên Yết?

Là kẻ nào đã nhận ra bản công chúa? Thiên Yết toan rút kiếm ra định chém thì đã bị ai đó ôm chặt lấy.

- Ta nhớ nàng!

Giọng nói này... là chàng ấy, người mà Thiên Yết luôn mong nhớ... Giang Xử Nữ, hoàng tử của Hoàng Đạo quốc.

Thiên Yết gỡ tay Xử Nữ ra, quay lại về phía chàng. Gương mặt cô sáng lên.

- Sao giờ chàng mới đến gặp ta? Có biết ta nhớ chàng lắm không?

Xử Nữ cười nhẹ, xoa đầu công chúa ngốc của mình. Nhưng nụ cười ấy thoáng một chút lo lắng.

- Chúng ta nên hồi cung thôi! Hoàng muội của ta đang chờ đấy!

Thiên Yết cười, kéo tay "dắt" Xử Nữ về thành. Về tới cung, họ đã thấy một trận hỗn chiến đang xảy ra. Cách cách Song Tử cùng quận chúa Sư Tử đang dùng bút lông quét mực đen lên mặt hai tiểu thị vệ Nhân Mã và Kim Ngưu. Lí do ấy hả? Đơn giản là vì họ cho rằng hoàng tử của hai tên chết bầm này dám đưa công chúa của họ đi biệt tăm này giờ. Còn vì sao hai chàng không thể chống đỡ nổi hai nàng kia thì ở là tại vì họ nghĩ thân nam nhi ai lại đánh lại đàn bà con gái! Nói toẹt ra là vì sĩ diện hão thôi! ^^

Nếu Thiên Yết không về kịp thời chắc hai chàng bị hành tới bến rồi. Thiên Yết thì luôn là số một!

- Yết tí! Tên Xử khá nộn này có làm gì tí không? – Song Tử thấy Thiên Yết đã về nhanh nhau hỏi chuyện, tay vẫn cầm cây bút. – Nói đi, tí tí, cứ kể hết tội hấn ra, muội sẽ trút hết lên tên này.

Nói, mặt cách cách vênh lên, không ngừng hươ hươ cây bút lông trước mặt con ngựa tội nghiệp đang nằm run rẩy dưới đất. Nhân Mã sợ cái cô cách cách này quá, cứ hễ gặp cậu là lỗi cậu ra làm trò nghịch phá, lại còn vô cùng đáng sợ nữa.

Thiên Yết cười cười, giải thích cho mọi người đầu đuôi câu chuyện. Bấy giờ, cách cách và quận chúa mới tạm tha cho hai tên sĩ diện hão kia, không quên hừ một tiếng rõ to làm ai cũng bật cười. Công chúa Ma Kết của Hoàng Đạo quốc từ đâu chui ra, ôm lấy cánh tay Thiên Yết.

- Yết tí! Tối nay muội ngủ với tí nha!

Thiên Yết gật đầu nhưng Xử Nữ chặn lại, làm tay dấu nhân biểu thị "không được". Ma Kết chu môi, phòng má đáp:

- Con gái ngủ chung với nhau là chuyện thường! Không lẽ huynh có ý định gì với Yết tí hả?

Nói rồi cô ôm cứng Thiên Yết không rời, le lưỡi chọc Xử Nữ. Cái tiểu nha đầu này, luôn thích phá đám chuyện của ta thôi! Đợi lúc nào đó ta xử muội sau!

- Mà muội cũng phải về với phu quân tương lai của muội đi chứ? – Xử Nữ đột nhiên nghĩ ra chiêu cực hay làm Ma Kết ngẩn tò te vì ngại.

Tất cả trở mắt nhìn Ma Kết. Ai có phước là phu quân của Ma Kết công chúa vậy? Đoán được ý mọi người, Xử Nữ kéo một chàng trai đẹp trai chuẩn bạch mã hoàng tử đến trước mặt mọi người.

- Đệ ấy là Tiểu Hầu gia Lạc Thiên Bình, phu quân tương lai của Ma Kết, hôm nay ta đặt đệ ấy tới là để ra mắt mọi người, cũng báo để mọi người chuẩn bị ăn tiệc.

Hura!

Tiếng cười vang lên rộn rã khắp cung công chúa

Chỉ có Ma Kết bị chọc nhiều quá hóa thẹn, đỏ cả mặt

Tối đó họ mở tiệc ăn uống đến khuya

Sáng hôm sau...

Chất giọng éo là quen thuộc vang lên (của thái giám đó):

- Hoàng thượng có chỉ, triệu tập tất cả mọi người trên dưới tập trung tại sân châu ngay lập tức!

Tất cả đều nhìn nhau khó hiểu, hoàng thượng, người lâu nay không mấy may đến triều chính nay lại triệu tập mọi người, thế là sao nhỉ? Chỉ có một người duy nhất biết chuyện này, nét mặt chàng trầm mặc đến đáng sợ, chính là Xử Nữ.

Khi tất cả đã tập trung đông đủ, thái thượng hoàng từ kiệu bước xuống. Không hiểu sao, cả bọn đều cảm giác có gì đó không hay.

Bỗng, từ trong kiệu một người đàn bà ăn mặc lộng lẫy, nét mặt nghiêm nghị, trầm cài loại của hoàng hậu, bước ra nhìn tất cả. Nét mặt Xử Nữ bỗng biến sắc khi bắt gặp ánh mắt của bà đang nhìn.

- Hôm nay trẫm triệu tập tất cả đến đây là để thông báo: trẫm sẽ sắc phong Vương phi Y Nguyệt của Hoàng đạo quốc làm Hoàng hậu của Chiêm tinh quốc, từ đây hai nước sẽ sáp nhập làm một nước lấy tên là Zodiac.

Ai nấy không khỏi bất ngờ. Thiên Yết mặt lạnh băng, không chút cảm xúc. Cô đang sợ điều gì đó sẽ đến.

- Còn một điều nữa... từ nay việc cai trị vương quốc sẽ do hoàng tử Xử Nữ, con trai Hoàng hậu Y Nguyệt đảm nhiệm. Công chúa Thiên Yết sẽ giao toàn bộ việc quản lý đất nước cho hoàng tử Xử Nữ.

Cứ ngỡ sét đánh ngang tai

Thiên Yết nhìn sang chàng trai đứng cạnh mình

Mẫu thân của chàng và phụ hoàng của cô

Còn tình cảm của họ bấy lâu nay

Không lẽ chấm dứt như vậy?

End Ngoại truyện 1.2

Chương Ngoại Truyện 1.3: Loạn Luân Ta Cũng Chịu Ngoại truyện 1.3: Loạn luân ta cũng chịu

Xử Nữ lạnh lùng bước lên phía trên, chỗ hoàng thượng và tân hoàng hậu đang ngồi. Chàng đưa tay nhận tờ chiếu do thái giám đưa cho. Trông chàng lúc này uy nghi, lộng lẫy như một vị hoàng đế thực thụ. Quay xuống nhìn mọi người, chàng nói đầy nghiêm nghị:

- Có một chuyện mà ta muốn làm ngay bây giờ, đó là đòi cung của công chúa Thiên Yết ra khỏi hoàng cung.

Đồng tử màu đen hạt nhãn của Thiên Yết mở to nhìn chàng trai đứng phía trên kia. Cô không hiểu ý chàng là gì, luôn luôn không thể nào hiểu nổi. Tay cô nắm chặt vạt áo, môi mím chặt, cảm giác thật đáng sợ. Chốc chốc cô lại ngược lên nhìn thẳng vào mắt Xử Nữ, vẻ dò hỏi.

- Dù sao công chúa Thiên Yết cũng là nữ nhi, và lại cũng từng nắm quyền triều chính, ta nghĩ nàng nên chuyển ra ngoài cung để lo cho dân chúng còn nghèo khổ. Cũng là để quản lý một bộ phận của xã hội. Ta nghĩ nàng là người thích hợp nhất. Nàng sẽ dời đi ngay hôm nay!

Càng lúc Thiên Yết càng không hiểu Xử Nữ đang nghĩ gì nữa. Dù là chàng không muốn mọi người bàn tán chuyện tình cảm của họ, nhưng không nhất thiết phải "tống khứ" cô đi liền như vậy chứ? Mà thôi, mặc kệ, cô cũng không thích việc triều chính, đi luôn cũng tốt.

Ngay hôm đó, Thiên Yết cùng vài người hầu thân cận, trong đó có Cự Giải đã sửa soạn rời cung. Cả bọn đều đến tiễn Thiên Yết.

- Bọn muội sẽ thường tới thăm tí!

Song Tử và Sur Tử ôm nhau sụt sùi khóc. Nói là nói vậy chứ chui ra khỏi cung đâu có dễ! Mà cũng công nhận là dù ở kiếp nào thì họ vẫn có sự tâm linh tương thông, mọi hành động đều có sự tương hỗ lẫn nhau.

- Các ti yên tâm! Muối sẽ chăm sóc công chúa chu đáo! – Cự Giải vỗ vai Sur Tử, nói chắc nịch.

Mà lạ thật, Xứ Nữ không đến tiễn Thiên Yết! Điều này làm mọi người khá ngạc nhiên. Lẽ ra hoàng tử của chúng ta phải là người lo việc này nhất chứ nhỉ?

Thiên Yết thờ dài, quay lại nhìn hoàng cung một lượt, rồi xách nải đồ của mình đi ra khỏi cổng thành. Tất cả binh lính và mọi người đều quỳ xuống, kính cẩn nói:

- Cung tiễn công chúa!

-----00000000000000-----

Hai năm sau...

Tức là hai anh chị kia 18 tuổi rồi nhé!

- Cự Giải! Muội ra chợ mua thêm gạo đi! Còn rất nhiều người cần ta phát gạo! – Thiên Yết ra lệnh.

Từ ngày ra khỏi cung, Thiên Yết đã thường xuyên làm công việc giúp người nghèo. Cô càng ngày càng được người dân yêu quý, kính trọng. Không còn ai nghĩ rằng Thiên Yết là “băng lãnh công chúa” của ngày xưa nữa. Cô thật sự là một thiên sứ!

Không hiểu từ đâu, có hai “con chuột nhắt” chui vào trong bếp của Thiên Yết. Chờ Thiên Yết vào bếp, hai nàng chuột bay ra ôm lấy cô.

- Yết tí ơi! Muội nhớ tí quá!

Thiên Yết ngó người ra. Không ai khác, hai con chuột nhắt ấy chính là quận chúa và cách cách yêu dấu của cô.

- Sao hai muội lại ở đây? Lại trốn đi chơi hả? Mặt mày đen nhem hết rồi nè!

Thiên Yết nói rồi lấy khăn lau mặt cho hai con chuột nhắt kia. Thiệt tình... đây mà là quận chúa và cách cách cao quý sao, mặt mày đen nhem, lại còn ăn vận đồ thường dân nữa chứ... chẳng ra dáng chút nào!

Chưa kịp để Thiên Yết lau xong, hai con chuột ấy đã đẩy cô vào phòng, nơi có Ma Kết ở trong chờ sẵn. Đóng cửa lại, hai nàng nói giọng tỉnh nghịch:

- Chuyện ngoài này cứ để muội lo!

Thiên Yết định ra ngoài thì Ma Kết chặn lại. Gương mặt cô có chút nét gian xảo.

- Tí ở đây đi! Hôm nay tí nên nghỉ ngơi! Để việc còn lại cho bọn họ lo đi!

- Bọn họ? – Thiên Yết có chút nghi hoặc.

- Giờ muội sẽ trang điểm cho tí! Tí ngồi xuống đi!

Không đợi Thiên Yết trả lời, Ma Kết ấn cô ngồi xuống ghế. Thiên Yết cũng không muốn phản kháng. Cô biết, người muội muội này của mình muốn làm gì sẽ làm cho bằng được.

Trong khi đó, ở ngoài kia...

Một dàn đội hình “hoàng cung” cải trang thành thường dân cũng đang hoàn thành rất tốt công việc của mình. Ai mà nhận ra được họ là công chúa, hoàng tử trong triều lộng lẫy hằng ngày chứ!

Chỉ một thoáng, tất cả gạo đã được phân phát hết. Công nhận là nhiều người làm nhanh hơn một hai người. Từ nay họ sẽ thường xuyên trốn cung để ra đây chơi hơn, dù sao cũng thích hơn ở trong cung phủ.

Tiếp theo là phần B của kế hoạch... Là gì thì từ từ biết!

Sau một hồi, Ma Kết đã trang điểm cho Thiên Yết xong. Trên đầu Thiên Yết đội một chiếc mào vàng và cài chiếc trâm đuôi phượng tinh xảo. Gương mặt cô được điểm son phấn nhẹ nhàng nhưng đầy quyến rũ. Cuối cùng, công chúa được khoác lên mình bộ y phục màu đỏ, ở trên thêu hoa văn hình bướm phượng trông thật nổi bật, sắc sảo. Nhìn lại bộ y phục của mình, Thiên Yết chợt nhận ra rằng... đây không phải là y phục của cô đâu sao? Cô dành cho Ma Kết – lúc này đang quay ra ngắm cảnh một cách vô tội – một cái nhìn không thể khó hiểu hơn.

Lát sau, Ma Kết quay ra, mỉm cười nói:

- Đến lúc rồi!

Ma Kết bước đến, đẩy cửa ra, dắt tay Thiên Yết ra ngoài. Mặt trời lên khá cao. Bỗng, có tiếng rao tin của một nam nhân đứng tuổi:

- Loa loa loa loa! Tin tức nóng hổi về triều đình đây!

Thiên Yết không kìm được sự tò mò, chạy ngay ra nghe ngóng. Ma Kết hắc hắc cười, quả nhiên, ti ti vẫn luôn quan tâm tới chuyện của hoàng huynh ta. Cô cũng không quên ra dấu hiệu “OK” cho một cái bụi cây gần đó.

- Hoàng thượng đã nhường ngôi báu lại cho công chúa Giang Song Ngư, từ nay, công chúa chính thức trở thành nữ hoàng vương quốc Zodiac. Mọi công việc triều chính đã được hoàng tử Giang Xử Nữ bàn giao lại cho nữ hoàng. Hết thông báo!

- Khoan đã, bá bá ơi, cho con hỏi... hoàng tử Xử Nữ hiện giờ sao rồi ạ?

- Nghe nói là ngài ấy đã rời khỏi cung ngay hồi sáng rồi!

Nói xong, nam nhân ấy đi mất hút. Trong lúc Thiên Yết còn suy nghĩ mông lung thì Ma Kết đã kéo cô đi.

- Ta tới gặp hoàng huynh thôi! Huynh ấy đang chờ ti đấy!

Ma Kết dẫn Thiên Yết đến một cánh đồng hoa oải hương trắng. Tại đó có rất nhiều bướm bướm với đủ màu sắc bay dập dờn trong nắng rồi sà xuống đáp tại những bông hoa như có sự sắp xếp sẵn. Ma Kết đưa Thiên Yết đến nơi cao hơn một chút, đôi mắt đen hạt nhãn mở to ngạc nhiên khi nhận ra những chú bướm đậu trên hoa xếp thành hình trái tim. (Cái này t/g tưởng tượng đấy ạ!)

Con gió thoảng qua làm những chú bướm bay đi, để lại những bông oải hương trắng muốt. Từ trên cao, Thiên Yết bất ngờ nhận ra một bức tranh về mình đang đứng trên lầu cao, nhìn xa xăm trong bộ y phục đỏ, nó y hệt như cô trong lúc này.

Quay lưng lại, Thiên Yết không thấy Ma Kết đâu nữa, chỉ thấy một chàng trai cũng mặc y phục đỏ, đang quỳ gối trước mặt cô, tay cầm bó hoa đưa lên ngang tay cô.

- Nàng có thể ở bên ta trọn kiếp này được không?

Không cần nói chắc ai cũng biết chàng là ai rồi nhỉ, hoàng tử của chúng ta chứ ai!

Thiên Yết rút thanh kiếm của mình ra, đặt nơi cổ Xử Nữ. Bên kia, một đám lao xao đang cảm thấy hoang mang.

- Năm xưa chàng đã đuổi ta đi không luyến tiếc! Giờ lại làm thế này, chàng có ý gì đây?

Xử Nữ cười nhạt, không chút run sợ ngược lên nhìn công chúa của mình.

- Ta không muốn người trong vương triều bàn tán hay soi mói chuyện của chúng ta. Hơn nữa, trong luật pháp Zodiac thời đó có ghi “loạn luân trong vương phủ tức khi quân”. Nếu nàng ở trong cung ắt sẽ có nhiều kẻ muốn hại nàng tâu lên hoàng thượng, lúc đó tội ta khó thoát.

- Vậy còn giờ thì sao? Chàng lại muốn loạn luân nữa sao?

Thanh kiếm được để sát vào cổ Xử Nữ, máu chàng rỉ ra.

- Giờ thì khác rồi! Vì nữ hoàng mới của Zodiac đã sửa luật pháp, ta sẽ không mang tội khi quân, bị chém đầu nữa mà chỉ bị xóa tước vị trong vương triều mà thôi! Loạn luân cũng có làm sao!

- Giờ nàng muốn giết ta? Cứ việc ra tay!

Xử Nữ nhắm mắt lại, chờ đợi... Với chàng, thổ lộ được với Thiên Yết là đủ rồi!

Thanh kiếm di sát cổ một hồi lâu rồi được thu vào vỏ. Thiên Yết cười khó nhọc:

- Ta hận vì ta đã yêu chàng! Ta hận cả chàng nữa! Nhưng ta cũng hận chính bản thân ta không thể ngăn mình yêu chàng...ta đã không thể giết được chàng. Ta hận!

- Không phải nàng đang mặc y phục tân nương sao? Và y phục của nàng và của ta là một cặp. Nàng thông minh như vậy, lẽ nào lại không nhận ra đây là y phục tân nương duy nhất vì nó có hình bướm phượng độc nhất kia. Không phải ngẫu nhiên mà Ma Kết mặc cho nàng y phục này... chắc nàng cũng phải suy nghĩ gì đó chứ?

Thiên Yết đỏ mặt, ấp úng nói:

- Ta...ta chỉ nghĩ Ma Kết đùa... thật sự ta cũng có nghĩ đến điều chàng nói... nhưng...

- Nghĩ vậy mà vẫn mặc nó... chẳng phải nàng đã chấp nhận ta rồi sao? – Xứ Nữ cười gian xảo.

- Đừng có nghĩ lung tung! Ta... ta vốn không có ý đó... - Thiên Yết từ chủ động bị biến thành bị động, nói ấp úng như gà mắc tóc.

- Nhưng xem ra nàng không chấp nhận là không được rồi! Xem kìa!

Thiên Yết quay lưng lại thì thấy ở dưới cánh đồng hoa, một đám “chuột nhắt” đang quỳ gối ở dưới. Từ xa, kiệu của nữ hoàng Song Ngư đi tới.

Nữ hoàng từ kiệu bước xuống, ra hiệu cho mọi người đứng lên, rồi nói với công công:

- Đọc chi thị của ta đi!

- E hèm! Hoàng đế chiếu viết... ban hôn sự cho hoàng tử Giang Xứ Nữ và công chúa Băng Thiên Yết. Hôn lễ này được đích thân nữ hoàng làm chủ hôn. Không được chống chi! Ai dám chống chi sẽ bị chém đầu! Hôn lễ diễn ra ngay hôm nay! Tân lang tân nương nhận chiếu!

Xứ Nữ cúi đầu, nhận lấy chiếu chỉ, không quên nháy mắt với đám ở phía dưới kia.

- Khoan, ta chưa đồng ý mà! – Thiên Yết phồng má, đỏ mặt trông thật đáng yêu nha!

- Đích thân nữ hoàng ban hôn, nàng muốn cãi lệnh sao? Được, muốn chết, ta chết cùng nàng! – Xứ Nữ rút kiếm, tự đặt lên cổ mình làm Thiên Yết hoảng sợ, tịch thu kiếm của chàng ngay lập tức, vội vã nói:

- Được được, ta đồng ý mà!

Nghe Thiên Yết nói, cả lũ ở dưới tung hoa chúc mừng, hú hét om sòm. Xứ Nữ nhắc bổng Thiên Yết lên, đưa cô về nơi đã chuẩn bị sẵn. Căn phòng có dán chữ “hỷ” màu đỏ cùng pháo bông đã sẵn sàng.

- Nhất bái thiên địa! Nhị bái cao đường! Phu thê giao bái!

- Ta tuyên bố! Giang Xứ Nữ và Băng Thiên Yết đã là phu thê!

End Ngoại truyện 1.3

P/s: T/g rất mong nhận được nhận xét, góp ý từ mọi người.

Bạn đang đọc truyện *12 Chòm Sao: Những Dải Mây Sau Mưa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Lời Đề Nghị Của Thiên Bình

Chương 12: Lời đề nghị của Thiên Bình

Từ sau hôm đó, không ai nhắc tới chuyện “vai phản diện” của Thiên Yết nữa. Tất cả đều biết, Thiên Yết không muốn đề cập tới việc này. À, dù có sao đi nữa thì với một số người, kể cũng như không vì họ chẳng nhớ được đâu!

Điển hình là Minh Song Ngư, cô có chỉ số IQ được thẩm định là 200/200, có thể hoàn thành tốt tất cả các môn học với điểm số cao tuyệt đối nhưng khả năng nhớ những thứ lặt vặt lại... không khác gì cá vàng. Thứ duy nhất Song Ngư có thể nhớ tốt mà không liên quan tới chuyện học chắc chỉ có anh Vũ Hoàng và Ngôi sao thời trang mà thôi!

- Song Ngư ơi! Tớ trả tiền hồi sáng mượn cậu nè!

- Ủa? Hồi sáng cậu mượn tiền tớ hả? Sao tớ không nhớ ta! – Nhận lấy tiền từ tay Song Tử, Song Ngư hỏi đầy ngu ngơ làm Song Tử phì cười. Chắc, biết vậy có khi cô không trả tiền cũng được nữa là...

- Lớp phó ơi, qua đây giải giúp tớ bài này với! – Bạch Dương từ bàn bên cạnh gọi với qua. Song Ngư vui vẻ chạy sang ngồi cạnh Bạch Dương giúp cậu bài tập.

Nhìn họ cũng xứng đôi chứ bộ! Giá như họ là một cặp thì tốt... chỉ là giá như mà thôi... Song Tử nhìn soái ca và soái tỷ của lớp rồi nghĩ thầm. Tiếc là... Song Ngư đã có ai đó rồi!

- Song ưi! Ra đây với tao một xú! – Sur Tử từ đâu nhào tới kéo Song Tử ra khỏi lớp làm cô hơi giật mình.

Định thần lại, Song Tử quay ra hỏi:

- Ủa, mà đi đâu?

- Nhà vệ sinh! Hôm nay tao... tới tháng! – Sur Từ ghé tai Song Từ nói thì thầm.

Song Từ lắc đầu cười nhưng cũng đành đi theo Sur Từ. Tới tháng thì đi một mình là được rồi, cần gì kéo cô đi cùng nhỉ? Mà thôi kệ, con gái đi với nhau cũng chả sao!

- Giữ áo cho tao với! – Sur Từ nói rồi quăng chiếc áo khoác về phía cô bạn của mình, mặc cho nó trúng đâu thì trúng, chỉ cần không ở dưới đất là được. Khổ nỗi nó lại trúng đầu Song Từ làm cô nàng phải tốn một ít calo để gỡ nó xuống. Bỗng, tiếng chuông điện thoại reo lên. Song Từ cười nhẹ đầy hạnh phúc khi đọc tên hiển thị trên màn hình...

-----oooooooooooo-----

Lát sau, Sur Từ từ nhà vệ sinh bước ra. Song Từ cũng vừa kết thúc cuộc gọi. Cả hai cùng nhau bước vào lớp.

Tối ngày cửa, họ lại đụng trúng một con trâu và một con ngựa xâm nhập bất hợp pháp vào lãnh địa 10C5A. Hai cô cứ định vào là hai cậu cũng lại định vào, chẳng ai chịu nhường ai cả, chỉ tội bé cửa bé bông thôi!

Đẩy nhau một hồi không bên nào chịu thua, họ đành dùng “võ mồm” để đấu:

- Hai cậu sao cứ thích qua C5A thế nhỉ?

- Thì thích thì qua thôi!

- Dù sao cũng là lớp của tụi tụi, tụi tụi phải vào trước!

- Hừ, còn khuya! Tụi này đến trước mà!

- Tụi tụi vào trước!

....

Trong khi hai bên cãi nhau kịch liệt thì có một người khác, tách hai bên ra, bước qua cửa dễ dàng:

- Cho idol đi qua coi! Cứ thích cản đường trai đẹp là sao nhỉ?

Bốn người quay qua nhìn cái con người vừa bước qua cửa dễ dàng kia. Sao nó vào dễ dàng thế nhỉ? Trong khi đó mình thì... (đang diễn hài cho thiên hạ xem đó mấy bà)

Cắt cặp, tên idol lúc nãy (Thiên Bình đó mà) không quên quay ra nói:

- Sắp reng chuông rồi mấy mẹ!

Ngựa điên và trâu điên đành ngậm ngùi về lớp, không quên nguyệt cho hai con điên bên kia một cái nguyệt dài.

Lâm Hà tỷ tỷ (theo cách gọi của tụi nó) bước vào bắt đầu giờ sinh hoạt chủ nhiệm. Nhìn tất cả đã ngồi nghiêm túc, cô cất giọng:

- Hôm nay, cô có một tin bất ngờ cho các em đây! Đó là những ai tổng kết học kì lần này đứng trong top 50 của khối sẽ nhận được vé đến dự buổi biểu diễn của nhóm nhạc EXID tại Việt Nam. Ngoài ra buổi biểu diễn còn có sự góp mặt của nam thần tượng tuổi trẻ Thiên Bình của lớp ta nữa! Cô mong các em cố gắng để đoạt được tấm vé này!

Cả lớp lao xao. Đây quả là cơ hội có một không hai nhưng mà... toàn khối có khoảng gần 500 học sinh, tỉ lệ được là 1/10, với những người “thú tính” như Song Ngư thì còn có thể đạt được chứ với cái tụi... trí tuệ vận dụng không đúng chỗ như Sur Từ thì còn lâu mới tới lượt.

- Còn một việc nữa, nhà tài trợ vé lần này cho các em chính là chủ tịch tập đoàn Lê gia, bố của bạn Bạch Dương!

Một tiếng “ồ” nổi lên đồng loạt. Hơn 30 cặp mắt đổ dồn về phía Bạch Dương. Họ từng biết nhà Bạch Dương rất giàu có nhưng không ngờ lại “hào phóng” tới mức như vậy. Chao ôi, tự nhiên họ thấy... lớp trưởng đại nhân hôm nay đẹp trai quá!

Giờ ra chơi...

- Lớp trưởng à! Ngài có cách nào để tụi tụi không phải học mà cũng được vào xem không? – Sur Từ làm bộ mặt sầu thảm đu lấy cánh tay Bạch Dương, xem chừng khổ tâm lắm.

- Ồ... để tao nghĩ đã... - Bạch Dương nói rồi vuốt cằm, chống tay lên đầu suy nghĩ.

Trong lúc đó Song Từ nhảy qua chỗ Thiên Bình tám chuyện. Làm về mặt tò mò thích thú, cô hỏi:

- Tiểu Thiên à... nói vậy là cậu cũng có vé vào xem rồi đúng không?

Thiên Bình cốc đầu Song Tử cho câu hỏi ngớ ngẩn vừa rồi của cô thay câu trả lời. Đương nhiên là cậu là người biểu diễn thì phải có vé vào rồi! Ngốc không chịu được!

- Cậu có thể... cho tôi tám vé đó được không? Dù gì cậu cũng được vào mà! – Song Tử lắc lắc tay Thiên Bình, vẻ mặt cầu khẩn không thua gì Sur Tử. Nhìn vào chắc mọi người nghĩ họ là chị em sinh đôi quá!

Cốc Song Tử thêm phát nữa, Thiên Bình cười, nói giọng lãnh đạm:

- Với trí thông minh của cậu thì sẽ có được vé thôi... còn cái vé của tôi sẽ cho người khác “xứng đáng” hơn. Và lại... tôi nghĩ đám người kia cũng sẽ không phục khi cậu không ở trong top 50 mà lại có vé đâu!

Nói rồi, Thiên Bình chỉ về phía Thanh Thanh đang ngồi, vẻ mặt đầy ẩn ý.

Song Tử gật đầu hiểu chuyện ngay, gì chứ nói ba cái hàm ý đó ai chẳng hiểu chứ. Cô đành phải học thôi!

- A! Có cách cho mày đó Sur Tử!

Sur Tử biết mà, lớp trưởng đại nhân của cô là tốt nhất, nhất định sẽ không bỏ mặc con bạn cùng bàn này đâu ha? Đôi mắt nâu của cô long lanh nhìn chăm chú vào Bạch Dương.

- Theo tao biết thì phục vụ viên vẫn còn vài chỗ trống, nếu mày xin vào chắc cũng được thôi!

Sur Tử gật đầu, mặt ngẩn tò te ra, nghe tiếp nà...

- Cơ mà phục vụ viên bị hành như chó... Tao khuyên mày nên suy nghĩ kĩ... làm mệt lắm đấy!

Sur Tử nuốt nước bọt cái ực đầy sợ hãi. Không chỉ có cô sợ, mà một lũ “trí tuệ như con bò” không nhấm nổi top 50 cũng đang hơi ngờ ngợ về việc có nên làm phục vụ không. Chỉ sợ làm rồi không được xem mà khi trở về các phụ huynh cũng không nhận ra con mình thì...

- Nếu vậy thì chỉ còn cách học! – Bạch Dương quả quyết nhìn Sur Tử. Cô thở dài, bắt lực.

Thiên Bình chợt nghĩ ra một ý có thể giúp một người vào được mà không cần vé. Nhưng mà chỉ có một người thôi, cậu nghĩ tới đứa con gái ngốc nhất mà cậu từng biết - Ma Kết. Chạy một mạch đến lớp 10C5B, kéo Ma Kết ra ngoài, Thiên Bình hít một hơi dài, nói chậm rãi:

- Làm quản lý của tớ đi!

_____ End Chap 12 _____

Bạn đang đọc truyện *12 Chòm Sao: Những Dải Mây Sau Mưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Nỗ Lực Giành Vé

Chương 13: Nỗ lực giành vé

Chẳng là chị quản lý của Thiên Bình vừa xin nghỉ việc vì chuyện gia đình. Công ty muốn tìm quản lý mới cho cậu. Thiên Bình đã xin công ty cho cậu tự chọn quản lý mới. Sẽ tốt hơn nếu quản lý do chính mình lựa chọn, cậu nghĩ vậy. Và thế là người Thiên Bình chọn chính là Ma Kết.

Hỏi Thiên Bình lý do cho sự lựa chọn này, cậu vốn biết Ma Kết hâm mộ EXID và với một học sinh hạng khá như cô, việc đứng trong top 50 là khá bất khả thi.

Ma Kết chớp mắt ngạc nhiên nhìn cậu bạn idol của mình. Việc này khá bất ngờ với cô. Nghĩ một hồi, dù sao cũng được làm việc với người nổi tiếng, cô gật đầu.

Sau giờ học, Thiên Bình dẫn Ma Kết đến gặp người phụ trách cậu. Anh ta nhìn Ma Kết hồi lâu, xem xét kĩ vì thấy cô gái này khá lạ, trông hơi ngốc, theo lời Thiên Bình thì cũng chưa có kinh nghiệm gì nhiều. Cuối cùng, anh ta phán một câu:

- Bạn gái em hả?

Ma Kết nhìn Thiên Bình với ánh mắt hình viên đạn ám chỉ: “giải thích ngay!” Thiên Bình cười, vội xua tay rồi khoác vai Ma Kết.

- Không a, tụi em là bạn từ nhỏ thôi... Với lại... nhìn cô ấy cũng đâu giống con gái! – Thiên Bình liếc xuống “bức tường” của Ma Kết, cười cười.

Anh phụ trách bật cười khi nghe Thiên Bình nói vậy. Thường thì khi một ca sĩ muốn một người làm quản lý cho họ, tức là người đó phải khá thân thiết và được họ tin tưởng. Bên kia, Ma Kết đỏ mặt, muốn bốc khói, đẩy tay Thiên Bình ra, đấm cậu thùm thụp vài cái. Lát nữa ra ngoài cho cậu biết tay!

- Vậy thì em cứ thử làm đi! Nói trước nhé, việc này khá mệt đấy! Đầu tiên em hãy xem lịch biểu diễn của Thiên Bình trong tháng này đi ...

-----00000000000000-----

Trong khi đó...

Thời gian giành vé đếm ngược còn 1 tháng nữa...

Tất cả đều cố gắng ôn tập...

Người quyết tâm nhất có lẽ là Sur Từ, từ hôm đó, đi đâu cô cũng quần chiếc băng ghi dòng chữ: “Học bài đi!” để tự thôi thúc mình, chưa kể, điện thoại cô khi mở màn hình ra cũng hiện ra: “Học bài đi!”. Đó là một điều khá bất ngờ với tất cả mọi người. Sur Từ trước kia vốn rất lười học, cô luôn tìm cách để trốn khỏi học bài, vậy mà...

- Sur Từ ơi, về chưa mà?

- Ồ, về trước đi! Tao ở thư viện học một chút nữa! – Sur Từ không thèm nhìn con bạn của mình, mắt cứ dán vào cuốn sách.

Gi thế này? Song Từ có nằm mơ không nhỉ? Con bạn thân của cô đã thay đổi 180 độ rồi kìa! Hi vọng là nỗ lực sẽ thành công!

Ánh mặt trời buổi chiều vàng chiếu rọi qua khung cửa sổ thư viện nhìn thật đẹp. Trong thư viện vẫn còn lác đác vài học sinh ở lại đọc sách, trong số đó có Sur Từ.

Kim Ngu vừa tập bóng đá về, đi ngang qua thư viện, nhìn thấy Sur Từ đang ngồi đọc sách, cảm thấy bất ngờ, ghé vào xem thử.

- Cậu đang đọc sách gì vậy?

Tiếng nói của Kim Ngu làm Sur Từ hơi giật mình. Ngẩng đầu nhìn lên, thấy con trâu điên đứng trước mặt mình, cô nở nụ cười tươi rói.

- Hello, Ngu-san, tôi đang làm bài tập hóa... cậu giúp tôi bài này được không?

Kim Ngu hơi bức bối vì bị gọi là “Ngu-san”, nghe cứ như con gái ấy. Cốc đầu Sur Từ một cái, cậu kéo ghế ngồi xuống rồi xem bài cô vừa hỏi. Sau một hồi “bút bên bút đầu sát bên đầu”, Kim Ngu cũng đã giải thích xong cho mèo nhỏ ngồi cạnh mình.

“Cốp!” Cả hai xoa xoa cái đầu tội nghiệp của mình, không hện mà cùng nói:

- Đầu cậu cứng thật đấy!

Một màn võ mồm lại diễn ra cho đến khi chị quản thủ thư viện thông báo hết giờ đọc sách, họ mới nhận ra và vội rời thư viện.

Sur Từ “hử” một cái rõ to, rồi hít sâu, nói cái điều mà cô xem là “mình là người tử tế nhất hôm nay”, với giọng nói đầy “tử tế”:

- Cảm ơn đã giúp tôi làm bài, Ngu-san!

Kết quả của việc tử tế Sur Từ làm là lãnh thêm hai cú cốc đầu nữa. Mặt cô nhăn nhó vì đau. Hôm nay đầu cô bị đánh hơi nhiều đó nha!

- Đừng có gọi tôi là Ngu-san, tôi không phải con gái!

Sur Từ quay lại, nói với Kim Ngu đầy trịnh trọng:

- Không phải cậu được Nhân Mã kiss đây lãng mạn đó sao, tiểu thụ?

Nói rồi, Sur Từ co giò chạy thật nhanh, nếu không chắc cô không toàn mạng về nhà quá! Kim Ngu tức tối đuổi theo, rượt Sur Từ tới tận nhà của cô, cậu mới hậm hực ra về. Hử! Đừng là hủ nữ mà!

Sur Từ chạy tốt lên lâu, nhìn xuống le lười với Kim Ngu một cái rồi đóng cửa sổ lại. Trêu cậu ta vui thật đấy!

Sáng hôm sau...

Sur Từ vừa bước đến cổng trường đã bị Kim Ngu chặn sẵn, búng trán một cái. Cô nhắm mắt, ôm trán.

- Đau biết không hả? Tôi mà quên hết bài học hôm qua là bất đền cậu đấy!

Kim Ngưu hất mặt đi chỗ khác, không thèm quan tâm. Ai bảo dám kêu cậu là tiểu thụ chí? Đáng đời lắm!

Sư Tử phồng má, nhú mồm, đúng là đồ khó ưa mà!

Vào lớp, hai người thấy 10 tên nào đó đang ngồi tám chuyện ở trong lớp. Trong đó, cái miệng của lớp trưởng đại nhân là to nhất. Cả hai liền nhảy vào góp vui.

- Ê, tối nay tới nhà tao học đi! Tao ở nhà một mình, chán lắm! – Bạch Dương đề nghị.

- Ồ, được thôi, nhưng không phải nhà mày có mấy cô hầu sao... sao bảo là một mình? – Thiên Bình ngu ngơ hỏi lại.

- Họ không tính là người nhà tao, chẳng biết quan tâm gì tới tao sất, ngay cả trò chuyện với tao cũng không luôn, chỉ biết mang đồ ăn, giặt quần áo cho tao, làm việc nhà, y như những con rô bốt vậy!

Nói đến đây, nét mặt Bạch Dương trầm xuống, thoáng buồn bã. Mọi người thấy vậy nhào vào đánh đấm Thiên Bình kịch liệt... dám làm lớp trưởng đại nhân không vui, mày tới số rồi con! Au... tội cho chàng trai đó!

Chờ mọi người yên lặng, Cự Giải mới nhẹ nhàng lên tiếng:

- Anou... tớ chợt nhớ ra tối nay tớ có việc bận, không học chung với các cậu được... Xin lỗi nha...

Cô cúi mặt, nét thoáng đỏ ngượng ngùng. Tụi nó cũng có vẻ hơi ỉu xiu. Để phá tan không khí ấy, Bảo Bình nói:

- Thôi, không sao, hôm khác cậu tới là được mà!

Bảo Bình quay mặt đi chỗ khác, có vẻ cậu đang ngại điều gì đó. Nói sao nhỉ, cũng khá lâu rồi cậu chưa lên tiếng về điều gì không liên quan đến mình. Cự Giải thấy vậy liền nở nụ cười thánh thiện như bao ngày, nói thật thì, cô cảm thấy rất vui!

Thời gian ôn tập đếm ngược còn 1 tháng thiếu 1 ngày nữa...

End Chap 13

Bạn đang đọc truyện *12 Chòm Sao: Những Dải Mây Sau Mưa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Học Nhóm Hay Đi Chơi?

Chương 14: Học nhóm hay đi chơi?

Tối hôm đó...

Như đã hẹn, cả bọn tập trung tại nhà Bạch Dương. Sự thật là cả bọn phải mất tầm 30 phút mới tìm ra nhà Bạch Dương. Ngớ ngẩn nhất là ngôi nhà ấy thật to, thật nổi bật, nằm chính ỉnh trước mặt từ lúc nào mà cả bọn cứ luống cuống điện thoại bắt Bạch Dương chỉ đường. Cả bọn được phen há hốc mồm nữa khi bước vào nhà của lớp trưởng đại nhân. Nhìn không khác gì biệt thự 5 sao, lại có cả thang máy dẫn lên phòng Bạch Dương chứ chẳng đùa.

Bên trong phòng Bạch Dương đã chuẩn bị sẵn đầy đủ trái cây, bánh kẹo, nước ngọt các loại. Điều này làm Sư Tử và Song Tử muốn khóc ròng! Biết vậy hai cô đã không mua một mớ bim bim kia rồi, hic, tiền tiêu vặt của họ bị tiêu phung phí rồi!

Thiên Yết nhìn chỗ đồ ăn chuẩn bị sẵn kia, lắc đầu bảo:

- Thấy chưa, đã bảo là đừng mua bim bim nhiều mà! Giờ xem ai ăn hết nổi đây?

Hic, lần sau tới nhà Bạch Dương, Song Sư thề không bao giờ mua đồ ăn tới nữa... (có lần sau không ha?)

Nào, ta bắt đầu học! Vì một tương lai được ăn, à nhầm, một tương lai có vé xem EXID miễn phí mới đúng!

Tiếng bút vở sột soạt vang lên trong căn phòng “nhỏ bé”. Được 5 phút thì... “ục ục...” tiếng bụng của Sư Tử kêu lên làm cô ngượng chín mặt. Cả lũ nhìn mèo ta đang xấu hổ mà khúc khích cười. Sư Tử cố lấy lại “dũng khí”, lên giọng:

- Tại... tại đồng đồ ăn cứ trưng ra trước mắt làm sao bụng tớ chịu nổi chứ!

Mặt mèo ta xị ra một đồng ròi quay vào làm bạn với bức tường. Tường ơi, em có hiểu lòng chị không? Dạ không!

Bạch Dương cố nén cười lại rồi giật giật một sợi dây gần cậu. Phút chốc, một tấm màn đã được thả xuống ngăn cách tầm nhìn của tụi nó với đồng thức ăn. Bấy giờ, Song Từ mới khều khều Sur Từ, bảo cô có thể quay mặt lại được rồi. (Tường: Chị tha cho em với ạ! Quay ra giùm em cái đi!)

Vì tình yêu với cái đẹp, Sur Từ đành chịu quay ra, ôm sách vở học tiếp.

Môn khó học nhất vẫn là vật lí, nhìn đồng bài tập là biết ngay, tụi nó đang vò đầu bứt tóc để làm bài kia kia. Đường như có thần giao cách cảm, 10 trong 11 đứa tụi nó cùng nhào tới chỗ của Song Ngư, về mặt cầu khẩn:

- Ngư ơi! Câu này làm sao?

Thế là một cuộc hỗn chiến xảy ra, ai cũng muốn giành “bé bốn mắt” cho mình.

- Ngư cùng bàn với tớ, giải cho tớ trước!

- Ai bảo thế? Tao hỏi trước mà!

- Né ra! Ngư là của tao! Aaaaa...

-...Vân vân và mây mây

Song Ngư ngồi giữa cuộc chiến chẳng biết làm gì hơn, khóc không ra nước mắt. Cô bị giành qua, giật lại, đến độ muốn hoa mắt chóng mặt luôn rồi.

- Từ từ thôi! Từng đứa một! – Bạch Dương hét lớn, giải cứu cho Song Ngư. Ngư nhìn cậu với ánh mắt biết ơn vô hạn. Cừu ta tiếp lời với giọng nhỏ nhẹ:
– Tao trước nhé!

Bạch Dương tranh thủ tụi nó đang ngây người ra thì nhảy vào hỏi Song Ngư liền. Đến khi cả bọn nhận ra vấn đề thì hai người kia đã tâm đầu ý hợp cùng nhau giải bài tập từ lúc nào.

Đẹp, không học nữa! Sur Từ kéo chiếc màn lên, hiện ra trước mắt là đồng thức ăn ngon lành. Ngại gì nữa, ăn thôi!

Bạch Dương và Song Ngư quay ra nhìn tụi nó với vẻ mặt đầy đau thương. Chỉ một chốc mà phòng Bạch Dương đã trở thành bãi chiến trường với vỏ bánh, vỏ kẹo cùng vỏ và sách được vứt lung tung xuống sàn nhà. Và cả bọn thì đang nhảy nhót như người mới trốn trại tâm thần ra vậy, vừa nhảy vừa ăn mới chịu chứ, nhìn thật là khó coi quá đi!

- Để tao mở ti vi cho nó xôm!

“Hôm nay tại khu triển lãm Bảo vật hoàng gia đã xảy ra vụ trộm ngọc xanh Sapie. Chủ nhân vụ trộm lần này, không ai khác ngoài đạo chích Nam Giới! Đây là vụ trộm thành công thứ 50 của cô! Vẫn như các lần trước, cô không gây thương tích gì cho bảo vệ và mọi người và hơn hết là đã tẩu thoát thành công!”

Cả bọn nghe tin tức thì chột ngưng nhảy. Riêng với Bảo Bình, ánh mắt cậu lại thoáng nỗi buồn và một chút sự căm tức. Đôi mắt đen vốn đẹp nhưng giờ nhìn thật đáng sợ. Không hiểu sao cậu lại nghĩ tới cô gái ấy, luôn mang nét thánh thiện như thiên thần...cũng thật trùng hợp khi hôm nay cô vắng mặt. À... mà thôi, chắc là không phải đâu, nhỉ?

- Dù sao thì tớ cũng rất phục cô đạo chích đó! Nghe nói cô ấy có thể giả giọng nữa đó! – Thiên Yết nhắm mắt lại một chút. Vẻ mặt vẫn lạnh lùng như mọi ngày. Cô đang nghĩ đến một thứ gì đó...

Nhân Mã đột nhiên chớp lấy điện thoại của Song Từ, cậu gắn vào một thiết bị gì đó. Song Từ vội giật lại, cố gỡ thiết bị đó ra nhưng bị Nhân Mã chặn lại.

- Cái này cậu có cố cách mấy cũng không gỡ được đâu! Chỉ có tôi biết cách gỡ nó thôi!

Song Từ nhìn con ngựa điên đầy khó hiểu. Đôi mắt màu café của cô nhìn chăm chú vào đôi mắt nâu khói kia một lúc rồi quay đi.

- Vậy thì đừng mong được xóa ảnh!

Nhân Mã quay đi, nhếch mép cười nhẹ. So với việc xóa ảnh thì việc gắn thiết bị này quan trọng hơn nhiều, đối với cậu là vậy!

Nhìn mọi người đột nhiên im lặng như vậy, Sur Từ không chịu được! Cô cầm điều khiển tivi, chuyển sang kênh khác.

“Sau đây là ca khúc L.I.E của nhóm EXID”

Nào ta cùng nhảy thôi!

Lúc này, đến cả Song Ngư chăm học và Thiên Yết băng lãnh cũng hòa theo điệu nhạc. Song Từ và Sur Từ còn trèo lên giường Bạch Dương mà nhảy

múa không ngừng nữa. Tự nhiên cảm thấy tội cho lớp trưởng đại nhân tối nay! Chắc là ngủ không ngon đâu a... Mà mục đích của tui nó tới nhà Bạch Dương tối nay là gì vậy?

Có tiếng điện thoại reo lên.

Song Tử nghe máy rồi quay vào trong nói nhỏ với Bạch Dương:

- Tao về trước nhé! Giờ tao có việc bận! Có gì nói Bảo Bình về nhà trước nhé!

Chưa để Bạch Dương nói gì, cô đã chạy ra xa khỏi tầm nhìn của cậu.

Trong lúc đó có một người đang nhìn vào màn hình điện thoại của mình.

Cô ấy đến bệnh viện sao?

Song Tử chạy thật nhanh, lướt qua một cô gái mặc y phục màu tím. Cô gái ấy quay lại nhìn theo bước chân vội vã của cô, tay đặt lên môi, vẻ mặt đầy bí hiểm.

Sao cô ấy lại vội vã như vậy?

Có những lúc trên đường đời tấp nập

Ta vô tình lạc bước qua nhau

Bước lơ đãng chẳng ngờ đang để mất

Một tâm hồn ta đã đợi từ lâu

End Chap 14

Bạn đang đọc truyện *12 Chòm Sao: Những Dải Màu Sau Mưa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Ngày Làm Việc Đầu Tiên Của Ma Kết

Từ cái buổi tối hôm đó, Bạch Dương tự hứa với lòng mình sẽ không-bao-giờ mời cái lũ trốn trại tâm thần đó đến nhà cậu một lần nào nữa. Đặc biệt là con mèo điên ngồi cùng bàn với cậu. Hôm đó, nó đã nhảy tung bùng trên chiếc giường yêu quý của cậu, báo hại chiếc giường bị lún xuống vài chỗ làm cậu không tài nào ngủ ngon được. Đúng là ác mộng mà!

Thời gian đếm ngược còn 3 tuần nữa...

Hôm nay, cũng như mọi hôm, cả bọn kéo nhau xuống thư viện ôn tập thêm sau giờ học chính. Ma Kết và Thiên Bình đã xin phép về sớm vì idol có buổi tập cho buổi biểu diễn sắp tới. Nghỉ đi nghỉ lại thì đây cũng là ngày đầu tiên Ma Kết làm công việc quản lý cho Thiên Bình, thật là hồi hộp mà!

Ngay từ sáng sớm, Ma Kết đã gọi cho Thiên Bình để hỏi xem cô có cần mang theo gì không. Sau một hồi lưỡng lự suy nghĩ, Thiên Bình đáp:

- Mang sách vở theo!

Bên đầu dây bên kia, Ma Kết đang đầy khó hiểu. Rõ ràng là hôm nay cô làm quản lý cho cậu, mà quản lý thì liên quan gì tới sách vở nhỉ?

Thiên Bình như đoán được ý Ma Kết, cậu cười lớn một cách vui vẻ nhưng cũng đầy kiên quyết.

- Cậu cũng cần ôn thi học kì mà, không phải sao?

Điện thoại đã kêu tút tút mấy hồi dài, Ma Kết vẫn còn đứng ngơ người ra. Phải một lúc sau, cô mới hí hục bỏ sách vở vào cặp rồi đến nhà Thiên Bình.

Sự thật là công việc quản lý cho một idol không đơn giản như Ma Kết tưởng tượng. Nó làm cô mệt vô cùng. Cả ngày phải nghe hàng tá cuộc điện thoại gọi tới về những buổi biểu diễn, phỏng vấn của Thiên Bình làm đầu óc cô quay mòng mòng như chong chóng. Chưa kể đến Ma Kết còn phải chạy đi chạy lại mấy vòng để mua nước và thức ăn cho cả đoàn nữa. Hic, đúng là không có gì là miễn phí cả!

Nhưng dù gì thì Ma Kết cũng cảm thấy vui vui vì được xem trực tiếp Thiên Bình tập luyện một cách gần như vậy. Cô từng xem Thiên Bình nhảy và hát mỗi ngày hồi còn nhỏ nhưng từ khi cậu trở thành thần tượng, Kết ta chỉ được xem cậu trên tivi hoặc đứng xa sân khấu mà thôi.

Thiên Bình tập luyện vô cùng tập trung đến mức không để ý có con nhò nào đang nhìn mình chăm chăm ở đằng sau. Ma Kết phải nói là cô thần phục Thiên Bình, dù là tập luyện hay biểu diễn cậu đều làm rất nghiêm túc và đẹp đến hoàn hảo. Mỗi hồi lăm tám trên trán, cậu cũng mặc. Từng động tác đều được thực hiện dứt khoát, nếu mặc trang phục vào thì chắc ai cũng nghĩ rằng Thiên Bình đang biểu diễn thực sự.

Bỗng Ma Kết nhìn thấy một dáng người quen quen ở đằng xa kia, cũng đang tập luyện đầy chăm chỉ. Nếu cô không nhầm thì người đó là... Thiên Bảo!

-----00000000000000-----

Trong khi đó

Thư viện của trường mấy hôm nay đông một cách lạ kì. Có vẻ như ai cũng muốn tranh thủ ở lại trường ôn bài một chút để chuẩn bị cho kì thi quan trọng sắp tới. Gần đây, thư viện luôn luôn ngập tràn tiếng sột soạt lật sách, tiếng ghi bài, tiếng học trò trao đổi bài và đôi khi cả tiếng nhai rôm rốp của học sinh khi vừa ăn vừa học.

May mắn cho tụi nó là phòng lớp 10C5A và 10C5B gần với thư viện nhất nên chỉ cần reng chuông là một lũ ba chân bốn cẳng chạy ngay sang thư viện với tốc độ bàn thờ. Thế là cả bọn nghiêm nhiên chiếm được cái bàn rộng và dài nhất của thư viện trong khi một số người khác chậm chân hơn có thể phải đứng để học.

Sư Tử cau mày nhăn nhó với đồng bài tập vật lý. Đây là môn cô học ẹ nhất, cho nên mỗi ngày Sư đều phải làm một đồng bài tập với hi vọng “cứu vớt” được phần nào điểm phẩy của mình. Thế nhưng mà nó khó quá mức so với cô, nhiều lúc cũng muốn bắt chập mà bỏ cuộc cơ mà nghĩ lại thì được gặp EXID cũng là một phần thưởng đáng để cố gắng.

- Song ơi... chỉ giúp tao bài này!

Song Tử nhìn vào vị trí cây bút chì mà Sư Tử chỉ vào, lăm lăm đọc đề rồi gật gật đầu. Cô cố gắng giảng thật chậm, chậm hết mức có thể với hi vọng con bạn của mình có thể vận dụng đầu óc thông minh vào lúc này để hiểu những gì cô nói. Giảng một hồi, Song Tử quay lại hỏi:

- Mày hiểu chưa?

Đôi mắt cô chớp chớp, mong mỏi nghe được tiếng “Hiểu” của con mèo kia. Thế nhưng Sư Tử chỉ cười cười, vỗ vai Song Tử rồi đáp:

- Tao khuyên mày sau này không nên làm giáo viên, Song ạ!

Nói rồi, mèo ta le lưỡi rồi ôm sách vở chạy sang chỗ Kim Ngưu, mặc cho Song Tử hờn muốn khóc rống. Sự thật là Sư Tử cảm thấy vô cùng mơ hồ khi nghe con bạn thân của mình giảng bài. Cứ như nghe tiếng ở hành tinh khác ấy. Cuối cùng, cô đành phải chui sang hỏi Kim Ngưu – người mà Sư Tử cho rằng giảng bài làm cô hiểu nhất ở đây.

Mặt Song Tử xụ xuống như cái bánh bao chiều. Cứ cho là cô không giỏi giảng giải đi, thì chí ít cái con mèo kia cũng phải hiểu được năm, ba phần chứ. Đằng này nhìn mặt nó chỉ có đúng một dòng chữ hiện ra: “Tao không hiểu gì hết!” Ngó sang bên cạnh, cô tròn mắt nhìn Nhân Mã với chồng sách cao ngút chỉ toàn là sách hóa. Gì chứ dù biết là cậu ta thích hóa nhưng cô không thể tưởng tượng nổi là con ngựa này đã mượn một núi sách như thế. Có khi là tất cả số sách hóa của thư viện được cậu ta mượn hết rồi cũng nên.

Dù sao cũng khá trùng hợp khi Song Tử cũng khá thích môn hóa.

- Tòilàm cùng được không?

Nhân Mã gật đầu, đẩy quyển sách ra giữa cậu và Song Tử, cây bút chì lại di chuyển trên trang sách.

Cự Giải hận môn tiếng anh vô cùng. Tiếng anh sinh ra là để giao tiếp thôi mà, đâu cần phải nhớ đến ba cái ngữ pháp lằng nhằng kia chứ! Khổ nỗi Cự Giải ta nói tiếng anh vô cùng chuẩn nhưng lại mù tịt ngữ pháp nên cứ luôn nói sai thì khiến người khác hiểu nhầm. Nghĩ một chập, Cự Giải ôm sách vở qua ngồi cạnh cậu bạn đang xoay rubik đầy điều luyện kia.

- Bảo Bình có rảnh không... giúp tớ mấy cái ngữ pháp này với!

Bảo Bình cười nhẹ rồi nhìn vào trang sách. Không nói quá nhưng tiếng anh cũng là sở trường của Bảo Bình, cậu từng có kinh nghiệm học qua lớp tiếng anh do người bản xứ dạy nên về cả ngữ pháp và giao tiếp đều tốt.

Ở cạnh Bảo Bình, tự nhiên Cự Giải cảm thấy nóng bừng, dù cho cậu chỉ đang giảng bài cho cô như một-người-bạn hết sức bình thường. Cô cố gắng tập trung vào những gì cậu nói, chốc chốc cậu lại hỏi: “Hiểu chưa? Nếu chưa thì tớ nói lại!” làm Cự Giải thấy hơi xấu hổ khi cứ bắt cậu nói lại một vấn đề hai đến ba lần. Vậy nên, cô phải thật chú ý mới được!

Thiên Yết thi đang vô cùng nhàn rỗi. Với cô, kết quả thi học kì không quan trọng cho lắm. Cũng thật lạ khi ông trời ban cho cô một bộ não thông minh dù không cần học hành chăm chỉ. Việc bây giờ cô đang làm, chính là đọc một cuốn truyện và thư giãn bởi lẽ, giờ về nhà cũng không có việc gì làm.

Thiên Yết chợt rời mắt khỏi trang sách và nhìn ra xung quanh. Có vẻ như ai cũng bận rộn, chỉ trừ có cô và anh chàng nào đó đang nằm ngủ trên một chồng sách ngồi cạnh cô. Bất giác, Thiên Yết đưa tay vén tóc cho cậu, gương mặt đẹp tuyệt mỹ lộ ra làm tim cô có hơi chập một nhịp. Nghĩ sao đó, băng lãnh công chúa rút tay mình lại, vô thức cười nhẹ.

Chợt, đôi mắt đen hạt nhân bắt được một tia thất vọng hiềm hoi của lớp trưởng đại nhân lớp 10C5A. Nhìn theo hướng ánh mắt cậu, mắt cô mở to khi thấy Song Ngư đang cười nói vui vẻ với một cậu con trai, có vẻ lớn tuổi hơn cô một chút. Nhìn thì hình như Song Ngư đang hỏi một bài tập gì đó. Nếu Thiên Yết không nhầm thì người con trai đó tên Vũ Hoàng thì phải, người Song Ngư thầm thích. Vì sao cô biết ấy hả? Hỏi cái con nhiều chuyện đang làm bài tập với Nhân Mã ấy!

Nhận ra Thiên Yết đang nhìn mình, Bạch Dương liền trở lại với gương mặt vui vẻ, cười nhẹ một cái rồi cúi xuống làm bài tập tiếp.

-----000000000000000000-----

- Mọi người nghỉ ngơi một chút đi! – Anh phụ trách ra hiệu.

Ma Kết tất tả chạy đi chạy lại đưa nước cho mọi người trong đoàn. Có khi cô không phải là quản lý của Thiên Bình nữa mà là quản lý của cả đoàn luôn cũng nên. Ai cũng tấm tắc khen ngợi Thiên Bình khéo chọn người, chọn được cô quản lý năng động thế này, quả không hổ danh là thần tượng nổi tiếng!

Ma Kết cầm chai nước và khăn lau chạy tới đưa cho Thiên Bình. Mồ hôi cậu vã ra như tắm. Tuy vậy, Thiên Bình vẫn cười tươi và trông không có gì là mệt mỏi cả. Điều này làm Ma Kết khá ngạc nhiên. Tập lâu như vậy, cậu ta không mệt một chút nào sao?

- Ma Kết!

- Há?

- Lôi sách vở ra học!

- Há?

- Nhanh!

Thế là Ma Kết đành lôi đồng sách mang theo trong cặp ra. Thiên Bình cũng mang theo sách vở, cậu cũng lấy bài tập ra làm.

Lúc này trông Thiên Bình rất khác, rất giản dị, đúng chuẩn một học sinh bình thường, không hề có chút gì của một thần tượng nổi tiếng. Cậu chỉ là một học sinh đang làm bài tập, thế thôi!

- Thiên Bình ơi... câu này làm sao?

Thiên Bình ngo sang chỗ Ma Kết hỏi. Khóe môi cậu vẽ lên một đường cong tuyệt đẹp. Cốc đầu Ma Kết, cậu đáp:

- Bài này dễ mà...

Ma Kết thích thú nghe “giáo sư” giảng bài. Nếu không phải Thiên Bình là một thần tượng thì nhất định cô sẽ bắt cậu đi ngành sư phạm cho bằng được. Thiên Bình giảng bài thật sự rất hay và dễ hiểu. Có khi cậu giảng cô còn hiểu hơn mấy thầy cô trên lớp dạy nữa kia...

Hết giờ giải lao... Thiên Bình lại bắt đầu tập...

Ma Kết lại phải nghe thêm một đồng cuộc điện thoại nữa.

Thêm cả một danh sách dài những lịch biểu diễn của Thiên Bình mà cô phải nhớ nằm lòng nữa... Điều này còn khó hơn học bài nữa!

À mà cô có chút thắc mắc, sao cái cô Thiên Bảo vừa ở đây lại đi mất nhanh vậy nhỉ? Về phải kể cho bọn họ nghe mới được!

Riết một hồi vì mệt quá, Ma Kết ngủ luôn lúc nào không hay. Sáng hôm sau cô thấy mình ở trên giường từ lúc nào, cạnh cô là Thiên Yết đang xếp chăn màn.

- Tớ về đây lúc nào vậy?

Thiên Yết chỉ cười, im lặng không đáp.

Bạn đang đọc truyện *12 Chòm Sao: Những Dải Mây Sau Mưa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Cái Gì Đến Cũng Sẽ Đến

Rồi thì dù không muốn nhưng cái gì đến cũng sẽ phải đến thôi. Loáng một cái mà đã đến ngày thi học kì. 12 con người bị chia thành nhiều phòng khác nhau. Mỗi phòng lại có những kết cục thi khác nhau...

Phòng đầu tiên gồm Bảo Bình, Thiên Bình và Bạch Dương. Đây chính là cái phòng các nữ sinh phát cuồng nhất vì bộ ba idol nổi tiếng của trường. Nổi tiếng cũng khổ, trao đổi bài một tí là bị giám thị để ý liền. Nhưng được cái là cả ba đều học bài kĩ rồi, có trao đổi cũng là mấy câu khó và dùng ảnh hiệu riêng nên cũng chả làm sao cả.

Phòng thứ hai ít người nhất, chỉ có Cự Giải và Ma Kết. Hai cô chung lớp, lại may mắn được ngồi gần nên có thể dễ trao đổi hơn. Đây là phòng thi yên tĩnh nhất vì cả hai đều là những cô gái nghiêm túc nên không có vấn đề gì nhiều.

Có điều, cái đề thi thật sự hack não!

Phòng đoàn kết nhất có lẽ là phòng thứ ba, gồm có Nhân Mã, Song Ngư, Xử Nữ và Kim Ngưu. Với một phòng thi vừa có học sinh xuất sắc, lại có cả học sinh hơi lười học, vậy nên tiếng nói luôn rì rầm ở khu vực của những con người này. Nhân Mã cảm thấy rất thích đề hóa này. Nó có nhiều bài tập hóa, dạng mà cậu thường thích làm. Những thứ vận dụng đầu óc tính toán luôn là sở trường của Nhân Mã. Bộ tứ quyền lực kia cũng chính là 4 người ra sớm nhất phòng.

Phòng ồn ào nhất chỉ có thể là phòng cuối cùng, với sự có mặt của ba cô nàng Song Tử, Sư Tử và Thiên Yết. Thiên Yết thì vốn không nói nhiều nhưng hai cô kia thì... oan trái sao mà hai đứa bệnh hoạn lại được xếp ngồi gần nhau. Thế là cái miệng lúc nào cũng ở tình trạng làm việc luôn phiên. Cứ hễ gặp cái nào bí là “ề mầy...”

Cái đề thi khiến Sư Tử muốn khóc ròng. Nó đòi hỏi phải vận dụng trí thông minh, nhưng với một người trí thông minh vận dụng không đúng lúc như cô thì vào thời điểm đó, não bộ lại không kích hoạt được cái trí thông minh tiềm ẩn kia. Đồng hóa với chả lý, sao mà khó quá cơ.

- Song... 32...

Song Tử len lén nhìn lên giám thị, rồi nói thật khẽ:

- Kim Ngưu dạy mầy rồi mà!

A... Kim Ngưu á hả... Sư Tử cố gắng nhớ những gì Kim Ngưu đã truyền đạt lại cho cô suốt cả tháng trời. Cố lên, nhất định phải nhớ ra nó!

Thời gian trôi nhanh lắm

Nhất là khi ta ở trong phòng thi

Tiếng chuông reng

Thiên Yết vận tay, vươn người ra thư giãn sau khi hoàn thành bài thi. Cô hoàn thành bài thi khá ổn, nhưng công nhận đề này khá khó so với mặt bằng chung của học sinh, có nhiều dạng nâng cao, lại có cả câu “bẫy” nữa, không cẩn thận là sai ngay. Chắc cậu ấy cũng làm được thôi! Thiên Yết nhìn ra cửa sổ suy nghĩ...

Song Tử cảm thấy may mắn vì cái con mèo kia không trút giận lên mình. Cũng may là người đầu tiên mèo gặp khi ra khỏi phòng thi là Bảo Bình chứ không phải cô. Tội thay cho thằng bạn thân của cô.

- Cái gì... mầy nói lại coi... câu đó là kết quả 11g hả?

Mặt Bảo Bình ngơ ra vì tự nhiên từ đâu có một con mèo bay ra túm lấy cổ áo cậu, quát tháo liên hồi làm cậu phát sợ. Không nói được gì, Bảo Bình chỉ gật đầu.

Sư Tử như muốn điên loạn lên, còn định giơ tay đánh Bảo Bình cho hả tức. Nếu không có tụi kia can lại, chắc tiếng xe cấp cứu đã vang lên ỳnh ỏi rồi... Rõ ràng là cô đã tính kĩ lắm rồi mà, sao có thể sai được! Nhưng sự thật là cả bọn đều ra kết quả là 11g, còn cô, tính ra 10, 5g, ko rõ 0,5g kia có chán chạy đi đâu mất rồi?

- Xin lỗi nhưng... có phải cậu quên trừ kết quả của không? – Cự Giải nhẹ nhàng hỏi.

- Ồ... hình như là vậy đấy!

Mèo ta nghếch mặt ra, nhận ra sự ngu ngốc của mình, cô ôm đầu, la hét om sòm. EXID... các chị gái xinh đẹp...

- Tôi nhớ đã dạy cậu phần đó rồi mà! – Kim Ngưu đứng cạnh khoanh tay, lắc đầu.

Sư Tử chề môi... chỉ là cô quên thôi mà...

5 giây sau, Sư Tử tươi tỉnh lại, quay sang khều Song Tử đang nói chuyện với Song Ngư, mặt như vừa bắt được vàng.

- Đi ăn đi!

- Hà? Ăn uống gì giờ này?

- Người ta uống rượu giải sầu, tao chưa đủ tuổi nên ăn để giải sầu! Đi!

Nói chưa dứt câu, mèo ta đã kéo Song Tử đi mất tiêu. Chờ cô nàng đi khuất, trâu điên qua nói với ngựa điên:

- Cho tao cái thiết bị hôm bữa của mày đi!

-----oooooooooooooooo----- Song Tử nuốt nước bọt cái “ực” khi thấy đồng đồ ăn mèo con gọi ra. Một tá bím bím, hai ly trà sữa, hai hộp bánh tráng trộn, một cái bánh tráng nướng, chục xôi lụi nướng, ba ly chè đậu đỏ. Cô tự hỏi Sur Tử mang bao nhiêu tiền mà mạnh miệng gọi cả mớ đồ ăn như thế. Trong khi cô không dám ho he ăn một thứ gì thì Sur Tử luôn tay luôn chân vơ lấy từng thứ một bỏ vào miệng. Một lúc, cô mới thò thè:

- Mày mang tiền không?

- Có... 20k...! – Sur Tử vừa nhai nhồm nhàoam vừa đáp

- What? Mày biết chỗ này bao nhiêu không? – Song Tử không tài nào chịu nổi nữa. Sao cô có thể bình thản như vậy?

- Mày trả với tao mà! – Sur Tử đưa ánh mắt vô tội nhìn Song Tử, miệng vẫn nhai.

- Nói nè... tao đâu có mang tiền! – Song Tử nói nhỏ hết cỡ, cốt để cho bà chủ hàng không nghe thấy.

1 giây

2 giây

3 giây

Sur Tử mới từ đâu nhập hồn về. Sét đánh ngang tai!

- Mày... nói thiệt hả?

Song Tử gật đầu, vẻ mặt đầy thương tâm. Dạ, đồ mèo gọi toàn là hàng đã nhận miễn trả lại đó ạ...

Kẹt nổi Báo Bình tối nay bận việc, Song Tử không thể làm phiền. Có lẽ nên nhờ hần... đại gia duy nhất có thể cho cô mượn tiền lúc này...

Bíp...bíp...bíp

- A lô... Mã à... tôi giúp tôi được không? Mang theo ít tiền nhé!

- Chờ đó, tôi tới liền!

Hả? Mà làm sao, cậu ta biết cô đang ở đâu nhỉ? Mà thôi, việc bây giờ của hai cô là ngồi chờ vị cứu tinh xuất hiện thôi...

15 phút sau...

Khi hai con điên ngồi ru rú ôm nhau chờ đợi với hi vọng đại gia sẽ xuất hiện cứu độ chúng sinh. Sau 15 năm chờ đợi, á nhầm, 15 phút chờ đợi thì bóng dáng gầy gò xuất hiện mà không chỉ một mà tới tận hai người.

Hai cô gái chạy như bay ra ôm lấy hai vị cứu tinh vừa xuất hiện đó, mặc cho mọi người nhìn họ như vật thể lạ. Mặt hai tên kia đỏ lên ngay và luôn. Họ đẩy hai con điên thái kia ra, ho khụ khụ mấy tiếng rồi nhìn chằm chằm, hỏi:

- Sao?

Nói khẽ - Tụi tôi quên mang tiền rồi! Đại gia trả giúp chúng tôi được không?

Ngựa và trâu đồng loạt lắc đầu, toan bỏ đi, nhưng chưa kịp đi nửa bước đã bị hai con điên chặn lại, vẻ mặt nài nỉ đến đáng thương.

- Được rồi... nhưng có điều kiện đấy nhé!

Hai nàng đồng loạt gật đầu lia lịa, sao cũng được, miễn là hai tên đó chịu giúp họ là được rồi, muốn làm gì cũng được...

Nhân Mã bước tới trả tiền cho bà chủ hàng rồi kéo hai con điên kia cùng ra khỏi quán. Đến khi tới chỗ ít người, ngựa và trâu mới dừng lại.

- Làm con xen của tôi... 1 tháng nhé!

HẢ... Không phải chứ? Làm gì thì cũng được nhưng làm con hầu cho hai tên kia thì quả là xui tận mạng. Ngày thường Song và Sur thường hay châm chọc, gây sự với Mã và Ngựa, giờ làm oshin cho tụi hần, sao mà hai cô sống nổi đây?

Nhưng mà quân tử nhất ngôn... hai cô đều là người trọng chữ tín, nếu giờ mà từ chối thì thật là không ra làm sao cả. Thôi thì...

- Được! Xen thì xen!

Bạn đang đọc truyện *12 Chòm Sao: Những Dải Mây Sau Mưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Có Được Vé Không?

Từ hôm đó, Ngu và Mã chính thức có hầu gái riêng. Như có giao hẹn trước, Nhân Mã là chủ nhân của Song Tử còn Sư Tử là hầu gái cho Kim Ngu.

Ngày thứ nhất...

Song Tử mắt nhắm mắt mở lục đục cuộc bộ tới nhà Nhân Mã. Hic, thật là ác nhân mà, với một đứa ngủ ngày như cô mà lại bị bắt dậy sớm tới đón Mã đi học, chẳng khác nào bắt Song Tử đến địa ngục cả.

Hon thế nữa...

Bao nhiêu cặp sách, mũ nón và phần ăn trưa của Nhân Mã đều được quăng ném phũ phàng lên người Song Tử, trông cô lúc này không khác gì mấy người tị nạn Á Rập quần khăn trên đầu, vác hai chiếc cặp trên lưng. Đã thế, Nhân Mã còn đi với tốc độ chóng mặt (theo cách nhìn của Song Tử), khiến cô chạy hùng hục theo sau muốn mỏi rã rời luôn.

- Đi nhanh lên, người tị nạn lùn! – Nhân Mã ngoái lại kêu với theo.

- Tôi không có lùn! 3 mét 2 bẻ đôi nhé! – Song Tử gân cổ lên cãi lại.

- Thấp hơn tôi là lùn nghe bé! – Nhân Mã cười rồi quay lưng đi tiếp, mặc kệ con điên nào kia đang muốn nổi loạn đập cho cậu một trận.

Đâu chỉ có xách cặp với vác đồ, Song Tử còn phải mang cặp và tư trang cá nhân của Nhân Mã lên tận lớp học cho cậu. Tệ thế nói luôn, phòng học của hai lớp ở tận tầng 4 nhé, trường không trang bị thang máy đâu ạ!

Sư Tử thì có vẻ nhẹ nhàng hơn khi không phải khuôn vác đồ đặc như cô bạn của mình. Việc của cô cần làm là đưa điện thoại cho Kim Ngu giữ. Để làm gì ấy hả? Đơn giản thôi, là để Kim Ngu gắn cái thiết bị “kì lạ” kia mà Nhân Mã đưa cho. Trên thiết bị còn được in chữ “Ngu’s”. Khi Sư Tử ngộ nghề thắc mắc tại sao thì Kim Ngu chỉ đáp gọn lỏn:

- Oshin của Kim Ngu thì ghi là Ngu’s, thế thôi!

Việc thứ hai là phải đi theo Kim Ngu mọi lúc mọi nơi khi ở trường, trừ lúc học chính khóa, ra về thì phải đưa Kim Ngu về tận nhà rồi mới được về. Mèo con mỗi chân muốn chết a!!!

Mọi thứ cứ lặp đi lặp lại mấy ngày liền, riết rồi cũng tạm quen.

Giờ thì trông Song Tử cứ như cái giá móc đồ di động vậy. Cái gì Nhân Mã cũng quăng lên người cô được. Ví dụ như khi đi đá bóng, bao nhiêu áo khoác, khăn lau và nước đều được móc vô tội vạ lên người Song Tử hết cả. Với một đứa đã không thích bóng đá lại còn phải vác đồ không công cho tên nào đó kia thì đúng là không chịu được mà. Song Tử muốn đình công!!!

Mấy tuần sau...

Kết quả 50 học sinh giành được vé xem biểu diễn đã có. Học sinh bu đen đặc bảng thông báo của trường, chen chúc, nhảy tới nhảy lui một muốn chết. Những người thông minh hơn thì chọn cho mình một chỗ ngồi xa xa nhìn đám lo nhoi kia đọc xong bảng thông báo rồi tới xem cũng không muộn. Thi xong rồi mà, cứ thur thả đi!

Ấy vậy mà cũng có khá nhiều học sinh “không được thông minh” cho lắm, cứ chen chúc để vào được cái chốn địa ngục không mét vuông nào trông kia. Điển hình nhất chính là hai con điên Song Tử và Sư Tử. Đã chiều cao không tốt rồi còn cố mà chen vào, làm mấy chục con nết đang thur thả uống nước ngoài kia nhìn vào không khỏi phì cười.

Dạo này lịch tập của Thiên Bình khá dày đặc nên Ma Kết thường hay vắng mặt trong những buổi tụ tập của cả bọn. Hôm nay là một ngày nghỉ hiếm hoi của Thiên Bình nên cô muốn thư giãn một chút, dù gì thì Ma Kết cũng đã có vé xem biểu diễn nên đứng thứ bao nhiêu cũng không quan trọng lắm. À, nhưng mà cũng không được đến nổi quá tệ đâu nhé!

Khẽ liếc mắt ngó xem Thiên Bình đang ở đâu, Ma Kết ngạc nhiên khi thấy cậu đang nấp sau lưng cô, về mặt trốn tránh điều gì đó.

- Có gì hả?

Thiên Bình để ngón trỏ lên miệng, nói khẽ:

- Suyt! Đám fan của tớ...

Ma Kết nhún vai, không nói gì, chỉ cười cười rồi khều khều Bạch Dương đứng gần đó cùng đứng lại che cho Thiên Bình. Ai cũng biết rằng đám fan quá khích đó mà thấy Thiên Bình thì chẳng khác nào bệnh nhân tâm thần trốn viện ra cả. Cả bọn từng gặp trường hợp đó rồi, nghĩ lại thật đáng sợ... Chưa kịp thư giãn gì thì họ đã nghe tiếng oang oang của con mèo nào đó. Nghe sâu nào đến đau lòng.

- Tao... tao đã cố hết sức mà... tại sao lại là hạng 51???

Sư Tử gần như ngồi sụp xuống, mặt sụp xuống muốn khóc rống lên cho cả thế giới biết rằng, cô đau khổ thế nào.

Cả thế giới bỗng chốc thu bé lại vừa bằng một tờ giấy...

Song Tử bước đến xoa đầu con bạn của mình và lắc đầu ngán ngẩm. Chẳng biết cô nên cười hay buồn theo mèo con đây. Cô đứng trong top 10, một vị trí ổn đối với cô nhưng có lẽ nên đẹp niềm kiêu hãnh sang một bên và ôm con bạn “số nhọ” của mình vào lòng thôi. Giờ có nói gì cũng không giúp được Sư Tử hết buồn lúc này.

Người đứng đầu bảng không ai khác ngoài Song Ngư, điều này đã được dự đoán từ trước và không có gì bất ngờ. Á quân bảng vàng thuộc về Thiên Yết, với nhiều người, nó là một điều khá ngạc nhiên, bởi lẽ họ không hề thấy Thiên Yết ôn tập gì cho kì thi lần này. Mà Thiên Yết cũng không bận tâm mọi người nghĩ gì, ánh mắt cô lúc này lãnh cảm đến vô hồn. Cứ như thể đây là điều hiển nhiên vậy.

Cả bọn Nhân Mã, Kim Ngưu, Bạch Dương, Bảo Bình, Cự Giải, Xử Nữ đều có tên trong top 50, dù không phải là những vị trí hàng đầu nhưng có vẻ là được rồi. Riêng Thiên Bình và Ma Kết thì cũng trong khoảng 50 – 100 gì đó, nhưng đó đâu phải là vấn đề gì nghiêm trọng của họ khi mà cả hai đường đường chính chính được vào cửa miễn phí rồi. Với lại, trường này có tới 300 học sinh khối 10, trong top 100 cũng gọi là tốt rồi.

Chỉ tội mèo con...

Sư Tử quẩy đạp lung tung như cá ra khỏi nước, mặc cho Song Tử đã cố giữ cô thật chặt nhưng có vẻ là không gì ngăn nổi sự bức tức của Sư Tử lúc này. Giá như... Sư Tử không làm sai, không quên trừ kết quả... giá như cô học chăm chỉ từ đầu... giá như...

Nhân Mã nhắm mắt, suy nghĩ một chút rồi tới gần chỗ hai cô hầu gái dễ xương của mình, giọng nói đầy dứt khoát.

- Cứ lấy vé của tôi đi!

Cả bọn mở to mắt nhìn Nhân Mã. Sư Tử ngược gương mặt đăm lệ của mình lên nhìn ngựa, ngựa nay bị bệnh hả?

Nhân Mã thờ dài một cái, bộ làm người tốt khó thế sao? Hay Nhân Mã không thích hợp để làm người tốt?

- Tôi không đùa đâu, dù sao thì... tôi cũng không hứng thú với mấy cô Hàn Quốc đó!

Song Tử à một tiếng, cô hiểu ra một điều gì đó mà cô cho rằng nó vô cùng vĩ đại.

- Ủ... quên, Mã đã có Ngư rồi...

Chưa dứt câu, Song Tử đã bị trâu và ngựa lườm muốn cháy mắt. Sư Tử ơi, tao xin lỗi, tao ôm mày sau nhé, giờ thì tao bảo toàn mạng sống của tao trước...

Thế là màn rượt đuổi diễn ra ngay giữa sân trường và chỉ chịu kết thúc khi Song Tử dùng “mỹ nhân kế” chui vào nhà vệ sinh nữ. Lè lè! Mặc cho hai tên con trai kia đứng ngoài gào thét kiêu: “Không ra thì không phải là quân tử” hay đại loại là khiêu khích đủ kiểu để cho Song Tử thò đầu ra nhưng tất cả đều vô hiệu. Tiếng chuông vào học đã giải thoát cho Song Tử. Đa tạ trời Phật phù hộ...

Như đã nói, sau khi nhận vé, Nhân Mã đã đưa nó cho Sư Tử. Vé thì có rồi nhưng vấn đề khác là trên vé có cả tên và giới tính, trong khi đó Sư Tử lại là con gái!!!

Đời là bể khổ

Qua được bể khổ là qua đời

Bạn đang đọc truyện *12 Chòm Sao: Những Dải Mây Sau Mưa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Quẩy Cùng Exid: Chuẩn Bị

Sau một hồi suy nghĩ, cuối cùng Sur Từ cũng tìm ra cách. Cô sẽ cải trang thành nam nhi! Việc này với Sur Từ không hề khó, chỉ cần nhờ người đó, sẽ ổn cả thôi. Vấn đề là giọng nói của Sur Từ và Nhân Mã khác nhau hoàn toàn. Không lẽ đi xem biểu diễn mà không hò hét, đứng im một cục như bị câm?

Cự Giải bước đến và đưa cho Sur Từ một cái nơ, nhẹ nhàng nói:

- Cái này có thể giúp cậu giả giọng thành giọng con trai... nhưng phải nhớ luôn để nó ở sát miệng mình, nhưng nếu hét quá to sẽ không có tác dụng đâu...

Sur Từ chạy tới ôm chầm lấy Cự Giải. Cô đúng là thiên thần tái thế xuống đây cứu người mà... Sur Từ vui lắm luôn!!!

Nghĩ ra điều gì đó, Sur Từ đề nghị:

- Máy chị em hôm đó tới nhà tớ trang điểm nhé, tớ sẽ chuẩn bị mỗi người một bộ trang phục thật đẹp luôn! Đảm bảo diện vào là đẹp ngất ngây!

- Nhưng hôm đó tớ phải đi với Thiên Bình để chuẩn bị cho cậu ấy mà... - Ma Kết xụ mặt ra.

Sur Từ nhảy bổ tới khoác vai Ma Kết, một tay vỗ ngực đầy tự tin:

- Dù cho có là quản lý cậu cũng phải thật đẹp chứ? Cứ mặc xác Thiên Bình cho tớ! Cậu ấy có cả ekip lo rồi mà, còn cậu, không có ai trang điểm cho hết, thế đâu có được, hôm đó cậu tới muộn một chút cũng không sao đâu!

Nói rồi, Sur Từ dùng ánh mắt đầy “dễ thương” nhìn về phía Thiên Bình, le lưỡi đầy tinh nghịch. Cho dù Thiên Bình là idol đi chăng nữa thì vẫn là một cậu học sinh, ít nhất là ở trong trường học. Do đó, Sur Từ hoàn toàn được phép chọc ghẹo Thiên Bình như mọi học sinh khác trên thế giới này.

- Được, tớ sẽ tới! – Ma Kết cười đáp.

Tối ngày hôm đó...

Đúng 3h chiều, cả bọn tập trung đi đến nhà Sur Từ. Đó là một ngôi nhà vừa vặn, xinh xắn nằm ở một góc phố nhỏ. Ngôi nhà được sơn màu xanh nhã nhặn nhìn rất êm dịu, trước sân nhà trồng rất nhiều cây xanh được tạo hình thành các con thú vô cùng tinh xảo.

“Kính coong...”

“Cạch!” Trước mặt tụi nó là một phụ nữ đứng tuổi, mặc một chiếc váy đỏ ôm sát người trông rất quyến rũ. Mái tóc được uốn xoắn ở đuôi tóc, nhuộm vài cọng highlight ôm gọn lấy gương mặt trái xoan thanh tú. Cả bọn như chết trân khi nhìn người phụ nữ trước mặt mình. Cô ấy rất đẹp, cả ánh mắt và cơ thể toát lên vẻ sang trọng hiếm có. Tuy vậy nhìn cô vẫn không kém phần trẻ trung.

- Máy đưa là bạn của Sur nhi phải không? Cô là mẹ con bé... máy đưa vào nhà đi!

Hả... Cái người phụ nữ xinh đẹp này là mẹ Sur Từ á? Sao có thể như vậy được? Cô ấy vừa đẹp tuyệt trần vừa sang trọng, còn mèo con thì ờ... à mà thôi...

Bước vào nhà, cả bọn được phen ngạc nhiên part 2 khi từ đầu nhảy ra trước mặt mình một cậu con trai thân hình chữ o nhưng khuôn mặt lại giống hệt Nhân Mã. Họ nhớ là hôm trước Sur Từ đã dặn là cấm tụi con trai tới đây mà nhi?

“Nhân Mã” phiên bản lỗi nhìn đám bạn của mình mắt chữ o miệng chữ a mà phì cười.

- Là tớ, Sur Từ đây mà!

Mắt chớp chớp, họ không tin vào mắt mình

Sao từ một cô gái có thể biến thành một cậu con trai nhanh như vậy?

Mẹ Sur Từ mang khay nước, bước tới đặt tay lên vai cô mèo con của mình, cười hiền hậu:

- Quả nhiên mẹ chưa bị lụt nghề phải không?

Sur Từ gạt đầu lia lịa rồi mang khay nước tới cho từng người một, nếu cô không làm thế, chắc tụi nó đứng mãi ở đó mắt thôi!

Trước ánh mắt nghi hoặc của mọi người, Sur Từ cúi mặt đáp:

- Mẹ tớ là nhà thiết kế thời trang kiêm người hóa trang cho các diễn viên. Tớ đã nhờ mẹ chuẩn bị sẵn trang phục cho mọi người rồi! Vào phòng tớ đi!

Bên trong phòng, có tới hàng chục chiếc váy, chiếc áo, chiếc quần khác nhau. Cái nào cũng rất đẹp, rất thời trang!

- Tất cả đều là mẹ tớ thiết kế đó... ý tưởng là của tớ nhưng người phác thảo và hoàn thiện nó lại là mẹ... tớ luôn muốn sau này trở thành một nhà thiết kế giống mẹ!

Mà thôi, hết giờ hoài niệm rồi, đến lúc cho các nàng thử đồ rồi...

Cự Giải thay xong nhanh nhất, cô mặc một chiếc váy trắng dài ngang gối, khoác thêm chiếc áo bông xinh xắn. Mái tóc được tết thành hai dải trông đầy nữ tính. Gương mặt cô được điểm chút phấn nhẹ để trông trắng hồng một cách tự nhiên nhất. Hôm nay trông cô xinh như một thiên thần vậy!

Ma Kết thì được chọn bộ trang phục đơn giản hơn để phù hợp với vai trò một người quản lý. Cô mặc một chiếc áo trắng và chiếc yếm jean xanh trông rất tươi trẻ. Tóc cô được cột cao kiểu đuôi ngựa nhìn thật năng động. Ma Kết còn kịp chọn cho mình một chiếc lắc tay rất dễ thương nữa. Hôm nay cô không trang điểm vì cô vốn chỉ ở sau cánh gà, không ra gặp quá nhiều người nhưng có thể quan sát màn biểu diễn qua tivi bên trong hậu trường. Quả là một công đôi việc.

- Tớ đi trước nhé! – Ma Kết vẫy tay chào mọi người rồi chạy như bay tới chỗ Thiên Bình. Dù đã xin phép tới trễ nhưng cô vẫn muốn mau chóng tới phụ giúp idol học đường này.

Thiên Yết thì chọn một phong cách vô cùng “trất”. Cô mặc chiếc áo caro ngắn tay khoác ngoài là chiếc áo đen cá tính. Đi kèm với chiếc áo khoác đen là chiếc quần đen kiểu

Tóc Thiên Yết được búi cao được che dưới chiếc mũ đen. Trông Thiên Yết bây giờ thật mạnh mẽ nhưng cũng đầy bí ẩn. Cô cho hai tay vào túi quần rồi ra ngoài chờ cái lũ girl chính gốc ở trong kia sửa soạn.

Song Ngư hôm nay không đeo kính cận mà thay vào đó là kính áp tròng. Trông khác một trời một vực với mọi ngày nha ~.~ Tuy có hơi khó chịu khi đeo kính áp tròng nhưng thôi kệ, hy sinh vì cái đẹp mà! Song Ngư chọn một chiếc đầm xanh nhẹ nhàng phối cùng với chiếc thắt lưng đen trông rất đẹp. Đôi chân nhỏ nhắn được trú ngụ ấm áp trong chiếc giày nike trắng xinh xắn. Mái tóc được buông thả tự nhiên trông rất nữ tính. Ui... cái con mèo kia, trả một sách bốn mắt cho tui...

Mà tính ra mới nhớ, hôm nay Song Ngư cúp học thêm đây, chỉ mong sao phụ huynh của cô không biết chuyện này. Hiếm lắm Song Ngư mới cúp học một bữa đó nha, cũng chẳng biết vì sao cô lại gan như vậy nữa nhưng thôi kệ, bỏ qua đi...

“Cạch!”

Cánh cửa phòng mở ra. Song Tử khoác tay tên “Nhân Mã phiên bản lỗi” kia, theo một cách rất là tình tứ, bước ra ngoài. Cả bọn trầm trồ, hú hét ôm tòi. Trông Song Tử hôm nay xinh gái hẳn ra. Cô mặc một chiếc váy hồng ngắn trên gối, có những viền đăng ten phủ ngoài. Mái tóc được uốn phồng nhẹ, để thả sau lưng, xịt chút keo cho vào nếp ngay ngắn, trên đó là một chiếc cài hồng xinh xắn. Gương mặt được đánh phấn hồng nhẹ cùng chút son trên môi làm Song Tử trông vừa xinh đẹp lại còn tự nhiên nữa.

Mẹ Sur Tử đứng bên cạnh vỗ tay không ngớt, quả nhiên sản phẩm của cô không chê vào đâu được a~~ Mà phải nói thêm, bộ này là Sur Tử yêu cầu đặc biệt cho con bạn thân của mình, bắt mẹ cô phải đích thân chọn vải và may nó cơ đấy. Giờ thì nhìn xem... xinh như tiên nữ ấy!

Sur Tử khoác tay Song Tử, hăng giọng:

- Kể từ khi con Song nó mặc bộ này vào tớ đã đỡ nó mất tiêu rồi! Giá như tao là con trai, tao yêu mày luôn rồi đấy Song ạ!

Song Tử vội gỡ tay Sur Tử ra, chạy nấp sau lưng Thiên Yết, hai tay chấp lại, vẻ mặt nài nỉ:

- Cho tao xin! Tao còn chưa lấy chồng mà...

Hừ! Sur Tử bây giờ cũng trông đẹp trai có kém ai đâu nhì. “Cậu” mặc một chiếc áo phông xanh cùng chiếc quần jean đen, khoác ngoài là chiếc áo da đen lịch lãm. Mái tóc được chải hất sang một bên để lộ vầng trán cao, toát đầy khí chất thông minh. Phải nói là mẹ Sur Tử giỏi thật, biến từ một đứa thông minh không đúng chỗ thành thế này đây... Không phải tầm thường!

Kiểu này Nhân Mã mà thấy không biết là vui hay buồn nữa khi mà thân hình của cậu bị biến dạng nặng nề như thế kia.

Bạch Dương đã hứa sẽ cho xe tới đón tụi con gái. Việc tụi nó cần làm là chờ thôi!

Bạn đang đọc truyện *12 Chòm Sao: Những Dải Màu Sau Mưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Quẩy Cùng Exid: Vào Tiệc

Gọi Bạch Dương là lớp trưởng đại nhân cảm có sai mà. Đại nhân đã đích thân tới đón tụi con gái tại nhà Sur Tử. Từ trong xe bước ra, Bạch Dương cúi đầu kính cẩn, tự mình mở cửa xe cho tụi con gái bước vào. Hôm nay trông đại nhân thật là soái nha! Mái tóc được vuốt keo cho vào nếp ngay ngắn, đại

nhân mặc trên người chiếc áo sơ mi trắng khoét cổ chữ V cùng chiếc quần đen dài nhẵn bóng. Đôi chân cậu được bọc trong đôi giày vải đen cao cấp.

Phải gọi là Bạch Dương rảnh rồi đúng hơn là hào phóng, bởi lẽ chẳng ai rảnh tới mức đi đón một đám con gái ở chỗ xa lắc xa lơ đến xem biểu diễn ở gần nhà mình cả. Tốn xăng mà lại không được trả thù lao gì cả! Chưa kể đến có mấy đứa phá phách còn nghịch ngợm đủ thứ trên chiếc xe sang trọng của cậu nữa!

Sau một lúc, họ cũng đã đến nơi. Sur Từ thử lại giọng nói một lần nữa rồi khoác tay Song Từ, cùng cả bọn bước vào trong. Nhờ Bạch Dương sắp xếp trước mà tụi nó có sẵn vị trí rất đẹp để xem các thiên thần xứ Hàn biểu diễn.

Kìa, tụi con trai cũng tới rồi! Trông ai nấy đều đẹp trai hần ra đó nha! Có điều, Song Từ chợt để ý... ngựa điên không tới à? À, quên mất, hần ta đã nhường vé cho mèo con rồi. Kệ, không có càng tốt mà! Không bị bắt làm hầu gái không công!

Hôm nay sân khấu được trang trí rất hoành tráng. Dù chưa chính thức đến giờ biểu diễn nhưng sân khấu đã được bao phủ bởi một làn khói mờ ảo trông rất đẹp. Phía trên cao, đèn led xếp thành hai quốc kì của Việt Nam và Hàn Quốc treo ở hai bên thật nổi bật. Chính giữa sân khấu là dòng chữ “Xin chào EXID” được viết bằng tiếng Hàn, thật to, màu đỏ đậm.

Xứ Nữ thần nhiên bước tới ngồi cạnh Thiên Yết, cho dù cô có làm vẻ mặt cau có đi chăng nữa thì ngồi cạnh băng lãnh công chúa đã trở thành thói quen của Xứ Nữ này rồi. Có đuổi, có đánh cũng mặc! Về phần Thiên Yết cô hứ một tiếng rồi quay mặt sang phía Cự Giải nói chuyện. Ngày nào cũng không tha cho cô mà!

Cự Giải ngó ngó không thấy Bảo Bình đâu bèn quay sang hỏi Song Từ. Cô nàng chỉ cười, khoanh tay đáp:

- Theo suy đoán của tớ thì chắc đang bị fan chặn đường rồi... tạm thời chưa vào đây được đâu! Mà Cự Giải đừng lo! 5 phút sau sẽ tới liền thôi!

Quả nhiên, 5 phút sau, Bảo Bình vừa thở hồng hộc vừa bước tới ngồi cạnh Kim Ngưu, phía sau lưng Cự Giải, không quên nở nụ cười tỏa nắng tuyệt đẹp với cô. Cơ mà Cự Giải thắc mắc... làm sao Song Từ biết rõ được thế nhỉ? Cho dù là có ở cùng nhà đi nữa thì...

Bên trong cánh gà, Thiên Bình đang tập lại lần cuối cho bài hát hôm nay biểu diễn. Mọi thứ đang diễn ra rất suôn sẻ, ngoại trừ chuyện cậu không thấy Ma Kết đâu cả! Cô ngốc đó ở đâu nhỉ? Mới nãy vừa thấy đây mà?

Thiên Bình cố gắng tập xong nhanh hết mức có thể rồi chạy đi kiếm Ma Kết. Tự nhiên không có cô thấy thiếu thiếu gì đó.

Vừa chạy ra khỏi phòng tập, mặt Thiên Bình lập tức tối sầm lại khi thấy Ma Kết đang đứng trước mặt Bạch Thiên – đối thủ không đội trời chung của cậu. Thấy cậu, Bạch Thiên lớn giọng:

- À... Thiên Bình tới rồi hả? Đây là quản lý của cậu sao? Cậu chọn quản lý kiểu gì vậy... trên dưới không biết phép tắc còn cắn người lung tung! Không khác nào chó cả!

Cái tên này cứ như muốn cho cả thế giới nghe ấy nhỉ? Ma Kết là chó á? Hừ! Cái tên này không đáng được chó cắn! Không xứng!

Thiên Bình bước tới, lạnh lùng nhìn Ma Kết, gần từng chữ một:

- Cậu-cắn-cậu-ta?

Ma Kết cúi mặt nhìn bộ dạng khó coi của Thiên Bình. Cô sai sao? Là tại tên đó nói xấu Thiên Bình, cô không chịu được nên mới xông ra nói năng cho phải phép. Ai ngờ tên đó ngang ngược quá, Ma Kết không chịu được nên...

Cô mím môi, gật đầu.

- Vậy thì ngẩng đầu lên! Cậu không làm gì sai cả!

Nói rồi, Thiên Bình kéo tay Ma Kết đi khỏi tầm mắt của Bạch Thiên. Bạch Thiên nhếch mép cười nhẹ một cái! Đằng sau cậu, một cô gái đứng khoanh tay yên lặng quan sát từ nãy đến giờ. Ánh mắt cô chứa đầy sự khinh bỉ, ngạo mạn.

- Cậu vốn không cần phải nhường cậu ta như thế mà, phải không?

-----00000000000000-----

Kéo Ma Kết đi được một đoạn, Thiên Bình quay lại, gặng dữ nói:

- Lần sau cậu đừng tiếp xúc với tên đó nữa! Không hay đâu!

Ma Kết chưa kịp hỏi gì thì Thiên Bình đã đi thay trang phục biểu diễn mất tiêu rồi. Rốt cuộc là có chuyện gì nhỉ? À... mà thôi, sắp tới giờ được quẩy rồi! Xem ngay không lỡ mất thì tiếc lắm!

-----00000000000000-----Bạch Dương bước tới ngồi gần tụi nó, tay vẫn cầm ly nước ngọt. Hừ, mệt chết đi được, từ nãy giờ cứ phải đi đi lại lại, nở nụ cười giả tạo với mấy ông khách hàng mà bố cậu mời tới xem biểu diễn. Công việc này với Bạch Dương mà nói đã trở thành một thói quen, thói quen khiến Bạch Dương cảm thấy ghê sợ với chính mình. Đó không phải con người thật của

cậu!

Nhân lúc bố cậu không để ý, phải trốn ngay mới được!

Bạch Dương cố gắng chen vào ngồi giữa cả bọn, mục đích chính là để bố cậu không nhìn thấy, thứ hai là quan sát EXID yêu dấu nữa!

Trong sân khấu, chị MC bước ra với chiếc đầm trắng cổ tròn cùng đôi giày búp bê xinh xắn. Mái tóc được tạo kiểu khá cầu kì làm toát lên vẻ nữ tính thanh lịch. Các cậu con trai ngồi phía dưới không kìm lòng được mà la hét liên hồi. Chị nở nụ cười thật tươi và cất giọng truyền cảm:

- Cảm ơn mọi người đã đến xem buổi biểu diễn hôm nay! Hi vọng tất cả sẽ cháy hết mình cùng EXID, có được không ạ?

- Được! – Tất cả cùng đồng thanh.

Tất cả bảng hiệu đã được khán giả giơ lên cao, đèn flash cũng như điện thoại đã được bật sáng. Từ trên nhìn xuống trông lung linh như xứ sở thần tiên vậy.

Việc bây giờ là chờ thần tượng của họ ra sân khấu thôi!

- Ngay bây giờ trên sân khấu sẽ là những nhân vật được mong đợi nhất hôm nay, nhóm EXID!

Từ trên cao, năm nàng công chúa ngồi trên năm chiếc xích đu từ từ được hạ xuống. Tất cả đều đội trên đầu chiếc nón lá quen thuộc của con gái Việt Nam, làm khán giả ở dưới hò hét không thể nào bùng nổ hơn. (T/g chém thôi ạ, gạch đá xin nhẹ tay!)

- Saranghe! EXID!

Trong đó, hai người cuồng nhiệt nhất chính là mèo con và lớp trưởng đại nhân. Mèo con thì không nói làm gì nhưng tên lớp trưởng kia thì... có hơi lạ à nha. Bình thường soái hết chỗ mà hôm nay cầm đèn lightstick hai tay hai cái giơ lên, nhảy tới nhảy lui, miệng hò hét không ngừng nghỉ, chẳng thua gì mèo con bên cạnh.

Những chiếc xích đu hạ xuống đất, năm cô gái bước ra sân khấu đầy uyển chuyển, nở những nụ cười thật tươi.

- Xin chào Viet Nammm!

Cả năm đồng loạt cúi chào khán giả trong làn mưa vỗ tay như sấm. Cả hội trường như muốn nổ tung lên vậy.

Chị MC cất chất giọng trong trẻo lên và nói:

- Các bạn đã sẵn sàng chưa?

- SẴN SÀNG!

- Tôi chưa nghe rõ!

- SẴN SÀNG!

- Vậy thì bây giờ, chúng ta hãy cháy cùng EXID nào các bạn ơi!

Đèn sân khấu vụt tắt. 3 giây sau, những ngọn lửa từ dưới đất phun lên sáng lóa. Lửa thật có, lửa ảo có, tất cả hòa cùng tạo nên một sân khấu rực rỡ.

“Wi arae wi wi arae “

Buổi biểu diễn chính thức bắt đầu!

Bạn đang đọc truyện *12 Chòm Sao: Những Dải Mây Sau Mưa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Quẩy Cùng Exid: Lên Là Lên

Chương 20: Quẩy cùng EXID: Lên là lên

Một loạt các bài hit của EXID lần lượt được biểu diễn. Khán đài nóng hơn bao giờ hết. Những cái tên của các nàng công chúa xứ Hàn được hô vang không ngớt.

- Tiếp sau đây, để thay đổi không khí, chúng ta sẽ gặp gỡ một anh chàng ca sĩ... Các bạn đoán là ai ạ?

- KHÔNG BIẾT!!!!

Chị MC cười thật tươi, lên cao giọng:

- Ngay bây giờ, hãy cùng chào đón idol của tất cả chúng ta! Ca sĩ Thiên Bình!

Một tiếng hét vang dội từ các khán giả nữ. Không nói cũng biết, số lượng fan của Thiên Bình lớn tới mức nào.

Đèn tắt

Giữa sân khấu xuất hiện một màu trắng sáng nổi bật. Không có nhạc đệm. Giọng hát mộc mạc của một cậu con trai cất lên:

“Cầm tay anh, dựa vai anh

Kề bên anh nơi này có anh

Gió mang câu tình ca

Ngàn ánh sao vụt qua nhẹ ôm lấy em”

Tất cả khán giả như vỡ òa trước giọng hát ấy. Nó ngọt ngào, da diết, tình cảm đến lạ kì cho dù chỉ là hát mộc. Ngưng lại vài giây, âm nhạc bắt đầu cất lên, ánh sáng trở lại. Thiên Bình từ tư thế ngồi nghiêng người về phía khán giả, đứng lên quay hoàn toàn ra phía khán giả. Cậu nở nụ cười thật tươi và tặng một cái hôn gió cho khán giả.

- Thiên Bình! Em Yêu Anh!

Rất nhiều khán giả nữ hô vang cái tên Thiên Bình, mấy đứa tụi nó cũng không ngoại lệ! Đến đoạn điệp khúc, Thiên Bình ngừng lại, nói to:

- Các bạn hát cùng tôi được không ạ?

Nói rồi, cậu giơ chiếc micro về phía khán giả. Một âm thanh vang dội đến tận trời. Mọi người đều hào hứng hát theo. Ma Kết đứng trong cánh gà cũng vui vẻ hát. Quả thật, việc Thiên Bình là idol có một số lượng fan khổng lồ không có gì là sai cả!

Đoạn kết, Thiên Bình chậm rãi, nhẹ nhàng ngồi xuống, trở về vị trí ban đầu. Ánh đèn lại tắt, chỉ còn một màu trắng nổi bật duy nhất của chiếc áo cậu mặc. Rồi màu trắng ấy cũng khuất dần...

Ánh sáng bật trở lại, Thiên Bình đứng dậy cúi chào khán giả, nháy mắt một cái đầy tình nghịch làm biết bao cô gái ở dưới muốn rụng tim. Nhân danh con tác giả, kết tội Thiên Bình thả thính lung tung, phạt gì thì chưa rõ!

Vừa bước vào trong, Thiên Bình đã thấy Ma Kết tay cầm chai nước và khăn mặt, chìa ra cho cậu. Nam ca sĩ cười, nhận lấy nước và khăn từ cô quản lý...

Trong khi đó, ở bên ngoài...

Song Tử cố gắng kêu kêu cho mèo con quay lại nhìn mình một lần. Chẳng lẽ mèo con bận đến mức không thể quay lại nhìn cô một lần sao? Việc này rất nguy cấp, thật đấy!

Thế nhưng con mèo kia lại bận hết, bận quẩy thì lấy đâu ra thời gian để ngoảnh tới Song Tử chứ! Huhu, Song Tử không thể chịu nổi nữa, đành quá bộ đi một mình vậy! Cô vừa đi vừa xoa xoa bụng, tự nhủ: “Từ nay Song Tử sẽ không ăn quá nhiều nữa, cô sợ lắm rồi!”>.<

Khó khăn lắm cô mới đi đến được chỗ-cần-đến. Quả thật, khi bận đau bụng thì mọi việc khác đều không quan trọng. Giải quyết được cái bụng là điều hạnh phúc nhất trên đời, Song Tử nghĩ thế! Bây giờ việc cần làm là quay ra quẩy chung với mọi người tiếp.

Song Tử ngốc lại không cẩn thận, va trúng một-ai-đó, tưởng chừng như mặt cô sắp hôn nền đất tới nơi thì có một bàn tay kéo cô lại, với giọng nói đầy mỉa mai:

- Đi đứng phải cẩn thận chứ, tiểu thư!

Cô ngước lên, đó là một chàng trai đeo mặt nạ trong bộ vest trắng trang trọng.

- Cậu...cậu là...là ai vậy?

Chàng trai mỉm cười, thả tay cô ra rồi xoay người đi. Song Tử vẫn ngây ngốc nhìn theo thì Sur Tử từ đâu chạy đến, mắng cho một trận:

- Mày đi đâu vậy hả? Mau lên, sắp đến phần quẩy EDM rồi!

Nói rồi, mèo ta kéo Song Tử đến vị trí thuận lợi nhất để quấy.

Phía bên kia, chàng trai vest trắng glossy mặt nạ ra, khẽ nhếch miệng cười tạo thành một đường cong hoàn mỹ. Ánh trắng sáng chiếu rọi làm gương mặt thanh tú trở nên đẹp lạ thường...

Sau phần quấy EDM, mọi người đều mệt rũ rượi, đó cũng là lúc buổi tiệc đi đến hồi kết. Tất cả các ca sĩ ra sân khấu cúi chào khán giả, MC lên tiếng:

- Hi vọng các bạn đã có một buổi tối vui vẻ! Hẹn gặp lại!

End Chap 20

Bạn đang đọc truyện *12 Chòm Sao: Những Dải Mây Sau Mưa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Một Ngày Nghỉ

Chap 21: Một ngày nghỉ

Sau một buổi tối chơi hết sức, ai nấy đều rất mệt mỏi. Vậy nên, trường của họ đã cho phép họ có 1 ngày nghỉ để phục hồi.

Mặc dù là ngày nghỉ nhưng Song Ngự vẫn đến thư viện. Với cô, ngày nghỉ chính là thời điểm thích hợp nhất để tự học. Cô chọn đến thư viện học thay vì ở nhà vì không khí ở đây khá yên tĩnh, và lại, “ai đó” của cô cũng thường tới thư viện học.

Song Ngự một tay xoay xoay cây bút, tay kia chống cằm suy nghĩ. Hừ, bài toán mà giáo viên giao đúng ngày cô nghỉ học thêm quả là khó mà. Cứ hể nghĩ ra gì đó, tay phải cô lại đặt bút xuống, viết và viết.

- Chào em! Em là Song Ngự phải không?

Giọng nói bất ngờ khiến Song Ngự giật mình, ngẩng đầu lên. Trước mặt cô, một chàng trai cao ráo, thân hình có phần hơi tròn trĩnh nhưng có đôi mắt rất sáng đang mỉm cười với cô. Song Ngự đáp ứng:

- Anh... anh là anh Vũ Hoàng à?

Chàng trai gật đầu, tươi cười hỏi:

- Anh ngồi đây được chứ? Bên kia hết chỗ mất rồi!

Song Ngự đỏ ửng mặt, gật đầu lia lịa, tìm cô như muốn nhảy ra ngoài. Bình tĩnh, mày phải bình tĩnh, không được lúng túng, mày đang ngồi cạnh anh Vũ Hoàng đây, Minh Song Ngự!

- Em đang làm toán à? Có cần anh giúp không?

Song Ngự xoay vờ lại về phía anh Vũ Hoàng, tay phải cầm bút chỉ vào hình vẽ:

- À... chỗ này... em đang bí...

Vũ Hoàng cười, bắt đầu vẽ hình lại rồi giảng cho Song Ngự. Nhưng Song Ngự lại bị hút vào đôi mắt sáng ngời của Vũ Hoàng mất rồi! Đôi mắt ấy, thật sự rất đẹp, một khi bị cuốn vào rồi thì sẽ khó lòng dứt ra được.

“Chạy sao khỏi trận mưa rào

Thông minh đến mấy yêu vào cũng ngu”

-----00000000-----

Tại nhà của Bảo Bình và Song Tử...

“Đêm hôm qua, một số lượng lớn đá quý của cửa hàng XXX đã bị lấy cắp. Đây là lần thứ 5 trong tháng xảy ra các vụ trộm cướp, mọi người đều rất hoang mang và lo lắng...”

Bụp!

- Ê, tao đang xem mà! – Song Tử cau có nhìn Bảo Bình vừa thô bạo tắt tivi yêu dấu của cô. Cái tên khó ưa này, lúc nào cũng vậy cả.

Bảo Bình không nói không rằng, chỉ lẳng lặng đi vào phòng của mình, đóng chặt cửa lại. Song Tử nhìn theo, lắc đầu. Nhiều lúc cô không tài nào hiểu được thẳng bạn thân của mình đang nghĩ gì nữa. Cô chỉ biết rằng, những lúc thế này không nên đụng vào nó thì hơn!

Đột nhiên, hình ảnh chàng trai đeo mặt nạ lại vụt lên trong tâm trí Song Tử. Hôm qua, trời tối cộng thêm hắt lại đeo mặt nạ nên cô không nhìn rõ dung mạo ra sao. Mà lạ thật, Song Tử có cảm giác rất quen, chắc là... cô biết hắn, cái giọng điệu của hắn nữa, quen lắm! Trong vô thức, Song Tử vẫn mong được gặp chàng trai ấy một lần nữa.

“Cộc cộc!”

Có tiếng gõ cửa.

Song Tử chạy vội ra mở cửa, miệng đang tươi cười bỗng tắt ngấm khi thấy người đứng ngoài cửa. Người ấy cúi chào Song Tử, vói về đầy lịch thiệp. Song Tử cũng lễ phép cúi đầu.

- Cháu chào chú ạ!

Đúng lúc đó, Bảo Bình từ trong phòng đi ra. Cậu nghe tiếng gõ cửa nên ra xem tình hình. Nhận ra người đứng ngoài cửa, gương mặt sáng ngời bỗng tối sầm lại. Bảo Bình thốt lên từng tiếng:

- B...B... Ba...

Người đàn ông đứng thẳng người lại, ánh mắt dừng lại tại Bảo Bình, giọng đầy nghiêm nghị:

- Lâu rồi không gặp con! Bảo Bình!

Song Tử hết quay sang nhìn Bảo Bình lại quay ra nhìn ông Hàn – bố của Bảo Bình. Không khí lúc này thật u ám và đáng sợ. Nuốt nước bọt cái ực, Song Tử lấy hết dũng khí, quay sang phía ông Hàn:

- Mời chú vào nhà ạ!

Ông Hàn gật đầu, tỏ vẻ đồng ý rồi cởi giày, từ từ bước vào nhà. Bảo Bình vẫn còn đứng trân trân nhìn ra phía cửa, nếu Song Tử không gọi, chắc cậu cứ đứng đấy mãi. Nét mặt cậu căng thẳng cực độ. Song Tử tới gần Bảo Bình, vỗ vai, ghé tai nói nhỏ:

- Không sao đâu! Cố lên!

Nói rồi, cô vào phòng bếp pha nước, còn Bảo Bình, lát sau cũng vào trong, ngồi đối diện ông Hàn. Một sự yên lặng đáng sợ bao trùm căn phòng. Song Tử bước ra, đặt hai ly nước lên bàn.

Bỗng, điện thoại cô reo lên.

Song Tử quay sang ông Hàn, mỉm cười nói:

- Chú ở lại đây nói chuyện với Bảo Bình! Cháu có việc, xin phép ra ngoài ạ!

Nói rồi, cô cúi đầu chào ông Hàn, rồi lấy chiếc áo khoác, chạy vội ra cửa. Bảo Bình giờ tay ra định gọi cô lại nhưng bị ông Hàn chặn lại.

- Ba có chuyện muốn nói với con!

Đi khỏi nhà một lúc, Song Tử mới bật điện thoại lên, nhấn nút gọi cho số máy vừa gọi cho cô. Ở đầu máy bên kia, một giọng nói trầm ấm vang lên:

- Cô Hoàng! ...

- Vâng, cháu tới ngay đây!

Song Tử cúp máy, chạy như bay đến nơi hẹn.

-----000000000-----

- Đã 5 giờ rồi sao! Anh phải đi học thêm! Xin lỗi em nha! Khi khác chúng ta sẽ học chung! – Vũ Hoàng từ từ đứng dậy, đeo cặp sách rồi rời khỏi thư viện.

Song Ngư như chết trân, mắt không rời Vũ Hoàng cho đến khi anh ta đi hẳn ra phía cửa. Song Ngư khẽ mỉm cười rồi vịn tay, vươn vai một cái. Cũng đến lúc cô nên về nhà rồi nhì!

Cô thả bước nhẹ nhàng đi trên con đường. Buổi chiều tà thật đẹp, khiến người ta nhẹ nhõm. Chợt, Song Ngư dừng bước. Hình như... bên kia đường là Xứ Nữ! Nhưng cậu đang làm gì thế kia? Xứ Nữ trong bộ vest đen nhìn rất chừng chặc đang nói chuyện với hai người đàn ông. Chưa bao giờ Song Ngư thấy Xứ Nữ có vẻ nghiêm túc đến vậy. Ô! Xứ Nữ đã vào trong xe cùng với hai người đàn ông kia rồi! Chiếc xe dần lăn bánh, đi khuất khỏi tầm nhìn của

Song Ngư

“Liệu Thiên Yết có biết chuyện này không nhỉ? Trông Xứ Nữ lúc này khá lạ!” – Song Ngư nghĩ thầm. Dù là một sách chính hiệu nhưng không phủ nhận rằng, đôi lúc Song Ngư lại hay tò mò chuyện của người khác.

- A lô! Mẹ à?... Vâng, con về ngay!

Cất suy nghĩ về Xứ Nữ qua một bên, Song Ngư đi vội về nhà. Chắc là không sao đâu nhỉ? Lần khác mình sẽ nói với Thiên Yết sau vậy.

End Chap 21

Bạn đang đọc truyện *12 Chòm Sao: Những Dải Mây Sau Mưa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Xóa Ảnh Thành Công?

- Ba hi vọng con có thể giúp ba chuyện này! Gọi cho ba, nếu cần! – Ông Hàn để tấm danh thiếp lên bàn rồi từ từ đi ra khỏi nhà, bỏ mặc Bảo Bình như người mất hồn.

Trong lúc đó, ở ngoài cửa, có một cô gái đã nghe toàn bộ cuộc nói chuyện của hai người. Cô bất giác thở dài, cô nên làm gì bây giờ, nhỉ? Ôm cuốn vở thật chặt, cô gái nhắm mắt lại. Chợt nghe thấy tiếng động, cô liền nấp sau bụi cây gần đó.

Song Từ đã về, đôi mắt vẫn còn đăm lẹ, thờ hồng học không ra hơi. Cô chạy đến chỗ Bảo Bình đang ngồi sưng người, không khỏi đau lòng.

- Chú... chú nói gì với mày thế?

Bảo Bình ngược nhìn Song Từ, ánh mắt phát ra những tia giận dữ, thất vọng. Cậu đứng lên, lão đảo, rồi ngã xuống. May mà Song Từ kịp đỡ cậu. Đôi mắt nâu nâu lại ầng ầng nước. Lau nước mắt đi, Song Từ dìu Bảo Bình về phòng, cẩn thận đắp chăn cho cậu rồi ra ngoài. Tựa mình vào cửa, cô mệt mỏi ngồi bệt xuống sàn nhà.

Cộc cộc!

Lại là tiếng gõ cửa

Song Từ lê từng bước nặng nề ra phía cửa. “Sao hôm nay nhiều khách thế nhỉ?”

Thế nhưng, vừa thấy dung mạo của vị khách thứ hai, Song Từ liền vui vẻ trở lại.

- Cự Giải? Có chuyện gì khiến thiên thần phải cất công đến đây thế?

Cự Giải lúng túng, gãi gãi đầu rồi chìa cuốn vở ra. Cô vốn tới để trả vở cho Bảo Bình. Đôi mắt đen huyền ảo cứ dán chặt vào cuốn vở mãi không thôi. Song Từ trông bộ dạng của Cự Giải, cười lớn thành tiếng:

- Cái tên Bảo Bình chết giấm đó lại làm phiền cậu phải tới trả vở cho nó thế này hả? Để đó, chờ nó dậy tớ sẽ cho nó một trận!

Cự Giải bây giờ mới ngược lên nhìn Song Từ. Cô vẫn còn mặc áo khoác ngoài, mái tóc bù xù, dù là đang tươi cười nhưng ánh mắt cô đang hiện lên vẻ gì đó khó xử.

- Hình như... cậu có chuyện gì à? – Cự Giải nhẹ nhàng lên tiếng hỏi. Đôi mắt long lanh khẽ chớp chớp khi nhìn vào đôi mắt nâu đang lẩn tránh kia.

- À, tớ đâu có sao! Hi hi! À mà cậu tới đây rồi thì vào nhà đi! Đúng lúc tớ cần cậu trông Bảo Bình giúp! Tớ muốn mua ít đồ! Vậy nhé!

Song Từ đẩy Cự Giải vào nhà rồi đóng cửa lại, mặc cho cô có đồng ý hay không. Cự Giải thờ dài, bước vào trong nhà. Đi ngang qua phòng Bảo Bình, cửa không khóa nên cô lẻ vì tò mò một chút, Cự Giải đẩy cửa xem thử.

Bảo Bình vẫn đang ngủ. Dù là phòng của con trai nhưng nó vẫn rất sạch sẽ. Căn phòng được phối bởi hai màu xanh lam và đen, trông khá lạ mắt. Trong phòng cũng không có gì đặc biệt ngoài một tủ quần áo, một chiếc giường và một chiếc bàn nhỏ cạnh đó. Trên bàn cũng chỉ có hai bức ảnh, một là của Song Từ, hai là ảnh chụp gia đình của Bảo Bình, Cự Giải đoán thế. Trong bức ảnh gia đình, Bảo Bình đang cười, một nụ cười tỏa nắng, đầy ấm áp đứng cùng với một người đàn ông cao lớn và một phụ nữ với gương mặt phúc hậu, dịu dàng. Phía dưới có ghi: “Hàn Bảo Bình – 6 tuổi”.

Ngoài ra, trên bàn còn một vật nữa khiến Cự Giải chú ý. Đó là một chiếc vỏ sò màu tím. Không hiểu sao nhưng Cự Giải cảm giác nó rất quen, cô nghĩ cô đã từng thấy nó ở đâu đó. Nhưng cô không nhớ được!

-----000000000000000000-----

Lang thang một mình trên phố, Song Tử cho hai tay vào túi. Cô thấy lạnh. Giá mà lúc này có ai đó để cái nhau cho ấm người lên nhỉ? Không biết cái tên ngựa điên ấy như thế nào rồi nhỉ? Hẳn là hẳn ta buồn lắm khi không được đi dự buổi biểu diễn hôm trước. Nghĩ tới ngựa điên, Song Tử mỉm cười, cô kéo áo khoác lên, rồi tiếp tục đi.

- Trùng hợp nhỉ! Bé Con cũng ở đây à?

Giọng nói này, không phải chứ? Đây là cái gọi là “nhắc tào tháo, tào tháo tới” hả trời? Song Tử quay ra thì đúng là cái tên mà cô đang nghĩ trong đầu... Nhân Mã! Cơ mà cậu ta làm gì ở đây nhỉ?

- Cậu làm gì ở đây thế? – Đồng tử cô mở to vì ngạc nhiên, đôi mắt chớp chớp tinh nghịch.

- Đi mua đồ cho Kim Ngưu, nay tới lượt tôi đi mua đồ ăn! Hình như cậu cũng thế, nhỉ?

Song Tử gật đầu. Cả hai không nói gì, cứ thản nhiên đi bên cạnh nhau.

- Mà nè, ngựa điên! Hôm bữa cậu có tới buổi biểu diễn không thế? – Đột nhiên Song Tử lên tiếng hỏi. Cô nghĩ, hai người họ khá giống nhau, dù chỉ một chút thôi, ý cô là về tướng mạo, còn khuôn mặt, cô không chắc lắm.

Nhân Mã nghe vậy, phì cười, cốc đầu Song Tử một cái.

- Ngốc! Tôi làm gì có vẻ chứ!

Cái cốc đầu này khá đau đấy. Song Tử nhăn mặt. Cô hừ mũi một cái rồi nhìn về phía trước. Cũng đúng mà, chắc là không phải đâu. Chắc là người khác rồi!

- Không phải cậu nhớ tôi tới mức nhìn ai cũng hóa ra tôi hết đấy chứ? – Nhân Mã quay sang, ánh nhìn đầy thích thú. Trêu cô nàng này cũng khá là thú vị!

Chân Nhân Mã bỗng bị một lực khá mạnh tác dụng vào. Không ai khác, là Song Tử “tặng” cho cậu một cái đập đầy “nhẹ nhàng”. Cái đồ ảo tưởng! Mà cũng coi như trả thù vụ cốc đầu lúc nãy. Mặc cho nạn nhân tỏ vẻ đau đớn, Song Tử vẫn nhún vai, thản nhiên đi tiếp, không ngó ngang gì tới con người xấu số kia.

Từ sau lưng Song Tử, một luồng sát khí từ từ nổi lên. Sao cô thấy lạnh sống lưng quá. Chậm chậm, khe khẽ quay lại, cô thấy Nhân Mã dường như đang rất giận dữ. Gì chứ! Cô chỉ đập cậu một cái nhẹ thôi mà, đâu phải giận tới mức đấy! Mà khoan, chờ đã, hình như... hôm trước cậu bảo cô mua đồ ăn giúp, cô có ăn bớt một phần thì phải. Lẽ nào giận chồng chất giận, thế nên cậu ta mới giận dữ như thế? Song Tử có linh cảm không tốt lắm.

Cổ nở nụ cười thân thiện, cô cười với Nhân Mã:

- Có... có chuyện gì thế...?

Nhân Mã gằn giọng, tay nắm chặt lấy Song Tử, vẻ mặt đầy nghiêm túc:

- Cậu nghĩ xem, cậu đã làm những gì với tôi?

Song Tử nuốt nước bọt cái ực một cái. Nhân Mã lúc này, đáng sợ quá đi mất! Theo như cô biết thì tự thú sẽ giúp giảm nhẹ tội hơn khi xử án... Vậy thì...

- À... ngựa điên... à không... Nhân Mã à... Tôi thật sự rất xin lỗi nhưng... tôi không cố ý ăn bớt phần của cậu hôm đó đâu... Tôi chỉ ăn có chút xíu thôi a~~~~ A...a... Cậu làm tôi đau đấy...

Nhân Mã trông không có vẻ gì là hết giận, đôi mắt mở to hết cỡ nhìn thẳng vào con người đang áp ứng muốn độn thổ kia.

- Muốn thoát tội thì xóa ảnh đi!

- Nhưng... nhưng mà...

- Xóa nhanh! Hay muốn dùng biện pháp mạnh!

“Bíp bíp!”

Song Tử lấy chiếc điện thoại yêu dấu của mình ra, nước mắt ngấn nước mắt dài ngâm ngùi xóa bức hình mà cô cất công chụp từ hôm trước. Huhu, khó khăn lắm mới có bức hình đam mỹ thực tế, vậy mà... Thôi kệ, của đi thay người cũng không sao. Đây khó khăn bấm nút xóa hình, Song Tử giờ chiếc điện thoại lên trước mặt Nhân Mã, cười thân thiện:

- Nè, tôi xóa rồi đó! Được chưa?

Sau khi kiểm tra kỹ lưỡng điện thoại của Song Tử, Nhân Mã mới thả tay cô ra, cười nhẹ rồi rút điện thoại từ trong túi ra:

- A lô, mày nghe chưa Nguru, thành công tốt đẹp!

Hả? Hóa ra nãy giờ tên ngựa điên đó diễn trò với cô chỉ để muốn cô xóa ảnh thôi à? Song Tử tức tối không chịu được, đâm thùm thụp vào người Nhân Mã mấy cái rồi quay người bỏ đi một mạch. Đồ ngựa điên đáng ghét! Cô phải gọi cho Sư Tử mới được!

End Chap 22

Bạn đang đọc truyện *12 Chòm Sao: Những Dải Mây Sau Mưa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Những Chuyện Vật Thường Ngày

Từ lúc nào không hay, Bảo Bình đã thức giấc. Cậu ngạc nhiên khi thấy Cự Giải trong phòng mình. Nhưng vẫn cố giữ vẻ bình thản, Bảo Bình lên tiếng:

- Cậu làm gì ở đây vậy?

Giọng nói của Bảo Bình làm Cự Giải giật mình, lúng túng đáp:

- Tớ... tớ tới trả vở cho cậu... à... Song Tử đi ra ngoài mua đồ, cậu ấy nhờ tớ...

Không để Cự Giải nói thêm, Bảo Bình cười nhẹ, ngồi dậy.

- Cảm ơn cậu!

Cự Giải bỗng đỏ mặt, lắc đầu ngượng ngùng. Gương mặt xinh đẹp ửng đỏ trông thật đáng yêu.

Vén chăn ra khỏi người, Bảo Bình đứng dậy, mỉm cười như chưa có chuyện gì xảy ra.

- Để tớ đi lấy nước cho cậu! Chắc cậu khát rồi!

Khuất khỏi tầm nhìn của Cự Giải, Bảo Bình mới thở dài. Cậu nên làm sao mới ổn đây?

Đúng lúc này, Song Tử trở về. Thấy Bảo Bình đã dậy, cô cười tươi tỏ ý hài lòng rồi quay sang thấy Cự Giải đang đứng một mình trước cửa phòng, Song Tử quay sang, vỗ vai cô:

- Cảm ơn cậu nhé! Làm phiền cậu rồi! Tớ có mua đồ ăn này! Cậu ăn chung nhé!

Cự Giải xua xua tay, cúi đầu lia lịa, nói vội:

- Không cần đâu, tớ phải về rồi! Tạm biệt!

Nói rồi, cô biến mất nhanh như một con gió, để lại hai con người kia với bầu không khí căng thẳng đến ngột ngạt.

- Tao về phòng trước đây! Đồ ăn đó! Tự lấy đi!

Song Tử nói rồi chạy một mạch vào phòng, không biết cô đóng cửa mạnh thế nào, nhưng ở ngoài, Bảo Bình nghe rõ ràng tiếng “rầm” đầy thô bạo.

Sáng hôm sau, Song Tử thức dậy thì đã thấy Bảo Bình ra khỏi nhà. Cô dụi mắt, vào phòng tắm làm vệ sinh cá nhân rồi đi học.

Trên đường đi, cô gặp Sư Tử đang chăm chú nhìn nhìn, ngó ngó vào một bé mèo ở ven đường. Chợt nhớ tới chuyện tối qua, Song Tử vội chạy thật nhanh tới chỗ Sư Tử, làm bé mèo hoảng sợ, chạy đi mất. Sư Tử quay ra, gõ cho Song Tử mấy phát đau điếng.

- Mày làm bé mèo sợ rồi đó! Thấy chưa? Mèo ơi... em đâu rồi!

Song Tử kéo con bạn của mình ra xa, miệng nói “gấp, gấp lắm ấy”, mãi đến khi Sư Tử chịu ngó qua nhìn mặt cô một cái, cô mới thả tay Sư Tử ra.

- Hôm qua... hôm qua... cái ảnh đó... bị xóa rồi!

Sư Tử mở to mắt ngạc nhiên. Ê, đừng bảo là...

Không chờ mèo con lên tiếng, Song Tử chỉ chỉ hai ngón trỏ vào nhau, gật đầu đau khổ.

- Thật là!!! Sao mày có thể bất cần như thế chứ hả? Con ngốc này! Con ngốc này!

Đánh con bạn của mình mấy cái cho hả giận, rồi Sur Từ lại khoác tay Song Từ, vênh mặt lên, chỉ ngón trỏ lên trời, đồng dặc nói:

- Yên tâm đi, tao sẽ thay trời hành đạo! Bảo vệ của công còn sót lại cho mày!

Song Từ ngạc nhiên... Chẳng lẽ... Còn tấm ảnh khác à?

Sur Từ cười cười, đưa điện thoại cho Song Từ xem. Bây giờ, đến Song Từ cũng bật cười thành tiếng... Ha ha ha ha!

Bức ảnh chụp hôm đó đã được Sur Từ gửi bluetooth qua điện thoại của cô nàng. Và bất ngờ thay, cô đã dùng bức ảnh đó để làm hình nền điện thoại, trở thành “tài sản bảo vệ quốc gia” của mèo ta. Hai cô nàng đập tay cười thích thú rồi nắm tay nhau bước vào cổng trường. Đến cổng trường, hai cô gặp Thiên Yết và Ma Kết cũng đang trên đường đến lớp.

Đáp lại nụ cười thân thiện của Song-Sur, Ma Kết vẫy tay chào còn Thiên Yết chỉ cười lãnh đạm.

- Hôm nay có vẻ là một ngày tốt lành nhỉ? Mới sáng sớm mà gặp nhiều người quen thế này rồi! Vui thật đấy! – Sur Từ nhanh nhẩu nói.

Cắt ngang cảm xúc hạnh phúc của mèo con, Thiên Yết cười nhạt, đưa ngón cái chỉ ra phía sau lưng, giọng không chút cảm xúc:

- Có vẻ không phải thế đâu! Nhìn ai kia kia!

Sur Từ bấy giờ mới nhận ra, sau lưng Thiên Yết không xa, Thiên Bảo và Thanh Thanh đang đứng nói chuyện, nhận thấy có mấy con mắt đang nhìn mình, Thiên Bảo liếc họ một cái rồi cùng Thanh Thanh bỏ đi.

Sur Từ giờ nắm đấm, chun mũi lại như một con mèo đang nhăn nhó, dứ dứ về phía hai cô nàng kênh kiệu kia. Cái thái độ đó thật là khó ưa mà! Mèo ta muốn xù lông rồi nhé! Kiểu gì cũng có ngày, cô cho họ một bài học nên thân! Nhưng trước hết, cô cần phải đến lớp trước đã.

Chợt, Ma Kết nhớ ra chuyện hôm trước, cô vẫn tự hỏi tại sao Thiên Bảo lại có mặt ở chỗ tập của Thiên Bình, nhưng không dám hỏi cậu vì sợ bị mắng. Thiên Bình ấy mà, chỉ ăn rồi biết tập nhảy, tập hát với mắng cô thôi! Ngoài ra chẳng được tích sự gì sất!

Sau khi chia tay Ma Kết và Thiên Yết, Song-Sur cũng về lớp rồi vào chỗ ngồi. Đặt cặp sách xuống, Song Từ không khỏi ngạc nhiên khi thấy Song Ngư cứ viết viết, nháp nháp, vẽ vẽ bên cạnh một đồng đề luyện thi học sinh giỏi. Ừ thì thủ khoa làm bài là chuyện thường, nhưng cũng không nên để đồng đề đó lẩn sang chỗ cô như vậy chứ hả?

Song Từ đẩy nhẹ đồng lộn xộn trên bàn qua chỗ Song Ngư một chút, rồi ngồi xuống, chống cằm nhìn cô bạn cùng bàn vẽ vẽ đầy thần phục. Nếu là cô, cho cô một bài nhỏ trong đồng này và bắt cô giải, chắc cả ngày cô cũng làm chưa xong, chứ đừng nói là chỗ đề này. Nó quá nhiều! Song Ngư lấy động lực đâu ra để học hết chúng nhỉ?

Nghĩ bụng, rồi Song Từ rùng mình khi nghĩ tới những hình hộp, hình không gian... ặc ặc... đáng sợ!

- Hôm nay trông cậu có vẻ rất vui, Ngư à! – Song Từ vẫn giữ nguyên tư thế chống cằm, tình nghịch nhìn Song Ngư.

Nâng kính lên một chút, Song Ngư cười nhẹ đáp lại rồi lại quay về với đồng đề thân yêu. Cơ mà, đúng là cô đang vui, thật đấy!

Nhìn Song Ngư chán chê, Song Từ mới bò dậy rồi nhìn xung quanh lớp lần nữa. À... hình như hôm nay ca sĩ thần tượng và Xứ Nữ nghỉ học thi phải. Hèn gì thấy thiếu thiếu cái gì đó! Văng cái miệng nhiều chuyện của thần tượng, cũng cảm thấy chán lắm chứ!

Mà thôi kệ, Sur nó cũng ngủ rồi, Song ta cũng nên ngủ thôi!

Trong khi đó, ở lớp bên cạnh...

Nhân Mã và Kim Ngư đang cùng nhau ăn mừng chiến tích vĩ đại: đã thành công trong việc xóa bức ảnh kiss đầy tình tứ kia. Kim Ngư cười lớn:

- Mày thấy không? Ý tưởng của tao quá tuyệt! Thiết bị này, quả là hữu dụng!

Nhân Mã gật gật đầu tỏ vẻ đồng ý. Gì chứ mấy cái máy móc, thiết bị của Kim Ngư là số 1 thế giới, không ai sánh bằng! Kế hoạch của hai người, vốn là tách Song Từ và Sur Từ ra, sau đó thừa cơ hành động! Người ta nói rồi: “Một cây làm chẳng nên non/ Ba cây chụm lại nên hòn núi cao” Tách hai đứa đó ra thì mới có thể dễ dàng giải quyết vấn đề!

Có điều, tiếng ồn của hai người làm Bảo Bình khá khó chịu. Cậu đeo headphone lên, tay đan chặt nhau rồi gục đầu xuống bàn, nhìn ra phía cửa sổ. Phía bên kia, Cự Giải liếc nhìn Bảo Bình, có hơi ngạc nhiên nhưng nghĩ gì đó lại thôi, chăm chú vào quyển sách đang mở trước mặt.

Có vẻ như, mỗi người đều đang mang một tâm sự riêng. Dù dễ lộ hay không, thì đôi mắt của họ vẫn không biết nói dối, vẫn đang phản chiếu điều họ suy nghĩ.

Tiếng chuông reng lên báo hiệu giờ ra chơi đã tới.

Bạch Dương ngáp dài, vươn vai rồi gõ đầu con mèo ham ngủ để đánh thức nó. Mèo ta dụi mắt, thấy Bạch Dương đang nhìn, cô cười khi khi đầy vui vẻ:

- Ra chơi rồi à! Vậy thì dậy thôi!

Cô đang tính chạy sang chỗ Song Tử chơi thì Bạch Dương kéo lại, chỉ chỉ tay lên miệng cô.

- Rửa mặt trước đi đã! Mày trở thành mèo thật rồi đấy!

Sư Tử lấy gương ra soi thì phát hiện một chuyện kinh khủng! Nước dãi của cô khô lại tạo thành hai đường như ria mèo. Thật là mất hình tượng quá đi mất! Phải nhanh đi rửa mặt mới được!

“Râm!” Mèo ta lại tông phải ai đó rồi!

Ha ha ha ha ha!

Tiếng cười này... không lẽ là...

- Nguru-chan! Sao cậu lại cười tôi hả?

Kim Nguru một tay ôm bụng cười ngặt nghẽo, một tay giơ ra đỡ mèo con dậy. Sư Tử hừ một tiếng, hất tay Kim Nguru ra rồi hậm hực đi vào nhà vệ sinh.

Thật là mất mặt! Lại để tên Kim Nguru thói ấy thấy mình trong tình trạng như vậy! Mèo ta biết chui ở đâu mà trốn bây giờ!

_____ End Chap

Bạn đang đọc truyện *12 Chòm Sao: Những Dải Mây Sau Mưa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Những Chuyện Lặt Vặt (Cont)

Sư Tử không ngừng khoát nước lên mặt, lau lau, chùi chùi đến khi tự tin là không còn vết ria mép nào nữa, cô mới khóa vòi nước lại. Giờ mà đi ra, thể nào tên ấy cũng ở ngoài chờ để chọc ghẹo cô, chi bằng...

Sư Tử hít một hơi thật sâu, lấy đà thật mạnh rồi tung hết sức chạy từ trong nhà vệ sinh ra, lướt qua Kim Nguru như một cơn gió rồi như bay phóng vào lớp.

- Mèo...

Kim Nguru bỗng khựng lại, ánh mắt trở nên nghiêm nghị, nụ cười trên môi cũng tắt đi, đưa tay vào trong túi quần.

- Lại có chuyện gì nữa à?

-----000000000000000000-----

Tẩu thoát thành công!

Sư Tử thở phào nhẹ nhõm khi vào được lớp học thân yêu của mình. Nếu không phải cô nhanh chân thì đã bị tên trâu điên ấy bắt lại chọc đến chết rồi! Vẫn là cô may mắn! Sư Tử này phước lớn mạng lớn mà!

Chạy mệt rồi, Sư Tử muốn ngủ! Hai tay cô vòng lại ngay ngắn trên bàn, rồi kê đầu xuống, từ từ nhắm mắt.

Song Tử ước gì mình cũng có thể ngủ ngon như mèo con vậy! Lúc này, cô không thể ngủ được, biết bao nhiêu thứ vây lấy cô. Cô mệt, nhưng không thể ngủ! A... có lẽ cô nên ra ngoài hít thở không khí một chút, trong lớp nghe tiếng sột soạt của Song Ngư làm bài, cũng không thoải mái lắm!

Đan hai tay lại rồi đặt ra sau đầu, ngẩng mặt lên trời, Song Tử bước đi, chốc chốc lại thở dài. Những đợt sóng cứ như chảy cuộn cuộn trong lòng cô, nó không gây đau đớn nhiều, nhưng lại âm ỉ, đều đều, điều này làm cô khó chịu!

- Tiểu thư hình như đang không vui?

Thức tỉnh bởi giọng nói có phần mỉa mai, Song Tử quay ra đằng sau... Là hấn! Kẻ đeo mặt nạ hôm dự tiệc! Cơ mà hấn lại đang mặc đồng phục của trường! Định thần lại, cô mỉm cười, mắt lại nhìn ra xa xăm.

- Không cần anh quản!

Không có một câu trả lời nào được cất lên trong khoảng không gian ấy. Có tiếng sột soạt gần đó.

- Đến lúc tôi phải đi rồi! Tạm biệt tiểu thư!

Song Tử nín cậu lại – bằng một cách nào đó – cô đã giữ được vạt áo của cậu.

- Có phải tôi với anh từng biết nhau trước đây... Ý tôi là... trước đêm hôm ấy...

Nhận ra mình vừa làm gì đó ngu ngốc, Song Tử thả tay ra, kẻ đeo mặt nạ khoác tay một cái, rồi biến mất, để lại một tờ giấy.

“Người cô từng biết có thể là tôi, hoặc không phải tôi <3”

Giấu tờ giấy vào túi, Song Tử nở một nụ cười về phía có tiếng động.

- Lớp trưởng đại nhân đang làm gì ở đây vậy?

Bạch Dương bị phát hiện, ra khỏi bụi cây gần đó, đầu vẫn còn dính một ít lá cây. Cậu cười cười rồi nói như để chữa thẹn:

- Còn mày thì sao? Lén la lén lút hẹn hò ở đây hả?

Song Tử cười đáp lại. “Coi như là chúng ta hòa nhau đi!”

Bạch Dương hiểu ý, không nói thêm nữa. Cả hai cùng nhau về lớp học.

-----0000000000000000-----

Tại phòng tập

Thiên Bình đang chăm chỉ tập luyện cho buổi biểu diễn sắp tới. Với cậu, âm nhạc là đam mê, là thứ không thể thay thế. Nếu một ngày không được nhảy múa, không được hát, chắc Thiên Bình chết mất! Dù có phải nghỉ học chính khóa vài hôm, với Thiên Bình cũng không vấn đề gì... chỉ là...cậu thấy hơi trống trải một chút...

Thiên Bình vận chai nước, ngửa cổ lên và rót nước vào họng, thở dốc vì mệt. Người cậu ướt đầm mồ hôi. Cậu ngả lưng dựa vào tường. Giá như có quản lý của cậu ở đây thì tốt biết mấy, cậu sẽ đỡ việc hơn... Nhưng với một cô gái học lực như Ma Kết, việc bắt cô nghỉ học chính khóa để theo cậu là điều không nên chút nào.

“Bíp bíp”

“Cậu đang làm gì thế?”

Một tin nhắn được gửi tới điện thoại của Thiên Bình. Đôi môi cậu vẽ nên một đường cong.

“Đang nghỉ ngơi! Học đi!”

Đúng là một cô quản lý lo lắng thái quá, dù đang trong giờ học-Thiên Bình đoán thế khi nhìn lên đồng hồ- thì cô vẫn đều đặn “giám sát” mọi hoạt động của cậu. Việc này đôi khi khá phiền phức, nhưng Thiên Bình thấy vui khi nhận được tin nhắn của cô, không có lại thấy thiếu thiếu.

- Lại lười biếng không tập nữa hả? Mất công anh mày mang đồ ăn tới! – Xứ Nữ háng giọng khi cậu đã gõ cửa muốn rụng tay mà đưa em họ kia vẫn nhìn vào chiếc điện thoại, cười vu vơ một mình.

- Anh thì khác chắc! Cũng nghỉ học như em thôi! – Thiên Bình nghe chữ “đồ ăn” nên quay ra, hít hà rồi nói với Xứ Nữ đang hậm hực muốn bỏ về.

Nhanh như chớp, túi đồ ăn trên tay Xứ Nữ đã bị Thiên Bình giật lấy một cách nhanh chóng. Lắc đầu trước đưa em “yêu quý”, Xứ Nữ đành nén cơn bức tức, rồi ngồi xuống cạnh Thiên Bình, lấy một chiếc cánh gà từ túi đồ ăn ra, bắt đầu thưởng thức.

- Mọi thứ ổn chứ? Đâu vào đây cả chưa?

Nghe câu hỏi từ Thiên Bình, người nãy giờ đang ăn uống ngon lành, Xứ Nữ đặt miếng gà xuống, lắc đầu.

Đôi đồng tử của Thiên Bình mở to trong thoáng chốc, rồi lại hướng mắt về phía túi đồ ăn, miệng vẫn nói:

- Xem ra... chúng ta đều gặp khó khăn khi cố gắng làm cho các cậu ấy vui, nhỉ?

Xứ Nữ không đáp lại, chỉ tiếp tục ăn gà. Dần dần, thứ tiếng động duy nhất phát ra từ phòng tập là tiếng nhai nhóp nhép của hai cậu thiếu niên ăn gà rán.

Liệu có phải... Họ đang đi đúng hướng?

Cảnh sắc chuyển dần về buổi chiều

“Ê? Điện thoại mình đâu rồi?” Sư Tử lục tung cặp sách lên khi nhận ra rằng, điện thoại không có trong túi quần của cô nữa. Nhưng lục, lục mãi, Sư Tử cũng không tìm thấy vật bất ly thân của cô ở đâu cả.

- Song ơi, về lớp với tao một tí!

- Vẫn không thấy điện thoại hả?

Sư Tử gật đầu. Dường như hiểu điều nguy cấp mà bạn mình đang nghĩ, Song Tử liền kéo Sư Tử về lớp.

“Có gì mà tụi nó hốt hoảng thế nhỉ?” – Kim Ngưu nhìn theo hai đứa con gái kia, đầy khó hiểu.

AAAAA... Đây rồi! Cảm tạ thần linh! Cảm tạ trời đất! Điện thoại của Sư Tử vẫn còn nguyên. Nó đang nằm trong học bàn của cô đây này!

Sư Tử ôm chiếc điện thoại vào lòng, như một người mẹ ôm đứa con, miệng không ngừng cảm tạ ông trời đã cho cô tìm lại được điện thoại.

Song Tử đứng bên cạnh chỉ biết cười cười nhìn theo. May là tìm được, chứ không, chắc Sư nó buồn chết mất! Trong đó có bảo vật quốc gia mà!

Có tiếng bước chân rời khỏi cách đó không xa

Đêm khuya.

Không khí yên ắng, tĩnh mịch

- Crab, cô có nhiệm vụ mới phải làm đây!

Cô gái được gọi bằng cái tên Crab chỉ khẽ cúi đầu biểu hiện sự đồng ý, không đáp lại. lát sau, cô đứng thẳng người rồi quay lưng đi đầy mạnh mẽ.

Một tiếng thờ dài vang lên trong căn phòng u tối

Đôi mắt màu café từ từ bị che phủ bởi bờ mi mất rử xuống vì không chịu đựng thêm nữa. Ngủ thôi!

End Chap 24

Bạn đang đọc truyện *12 Chòm Sao: Những Dải Màu Sau Mưa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Rắc Rối Mới

Hôm nay là hạn cuối trả sách sau 1 tuần lễ Thiên Yết mượn sách từ thư viện. Cô vốn định trả từ chiều qua, nhưng ngặt nỗi tới nơi thì thư viện đóng cửa mất nên hôm nay đành cất công đi trả sách lần nữa vậy. Mặc dù Ma Kết nói rằng Thiên Yết có thể nhờ cô hay Xử Nữ trả giúp nhưng cô đã từ chối. À mà cô cũng hơi tò mò vì sao hôm qua Xử Nữ nghỉ học, trước giờ cậu có nghỉ cũng báo cho cô một tiếng, dù với cô, việc này khá phiền phức, riết hỏi cứ như Thiên Yết là mẹ cậu vậy! Nhưng mà...

Tất cả hình như từ rất lâu rồi thì phải...

Xử Nữ, Ma Kết, Thiên Yết, Thiên Bình

4 người họ đã gắn bó với nhau một thời gian dài, từ hồi còn học mẫu giáo. Thiên Yết không ưa cái tên nhiều chuyện Thiên Bình cứ suốt ngày ba hoa những thứ đầu đầu với Ma Kết, càng không ưa đồ ông cụ non Xử Nữ bị bệnh sạch sẽ, cả ngày chỉ ở trong nhà đọc sách, dán mắt vào cái máy tính. Thiên Yết cũng không ưa cái tính đơn giản của Ma Kết. Vì sao ấy hả, thì cô không ưa, thế thôi!

Không ưa vậy mà cả 4 vẫn cùng nhau đi học, cùng nhau vui chơi mỗi ngày. Giá mà, mọi thứ cứ mãi như thế thì tốt biết mấy.

Chốc chốc, Thiên Yết đã đến thư viện. Đôi mắt cô nhanh chóng dừng lại tại một điểm gần đó. Một cậu con trai đang cầm cúi đọc sách.

- Xử Nữ!

-----00000000000000000000000000000000-----

Vừa bước vào lớp, Sư Tử không khỏi ngạc nhiên khi thấy cảnh Song Ngưu gục đầu ngủ trên đồng hồ luyện học sinh giỏi. Gì thế này chứ? Song Ngưu dù có học nhiều tới mấy cũng không tới mức phải ngủ gà ngủ gật ngay ban ngày ban mặt thế này chứ! Rõ ràng hôm qua mèo ta còn thấy Song Ngưu tỉnh táo,

tươi tỉnh làm bài lắm cơ mà!

Sư Tử một tay đập đập đũa con trai gần đó, tay kia lay lay người Song Ngư, mắt vẫn dán chặt lên nàng cá.

- Dương! Dương! Qua đây coi!

Bạch Dương chuyển sự chú ý từ cuốn sách đang đọc sang chỗ mèo con. Đôi mắt cậu thoáng chớp dò hỏi.

- Mày qua coi hình như Ngư nó làm sao ấy! Tao thấy nó thờ mạnh lắm! Gọi mãi mà không tỉnh!

Chưa đầy 30s sau, Bạch Dương đã đẩy Sư Tử tội nghiệp ra một bên, tay sờ trán Song Ngư. Nó nóng quá. Có vẻ cô bị sốt rồi! Bình thường thì Song Ngư có chuyện gì, Song Tử sẽ là người giúp nhưng khổ nỗi lúc này, con nhóc ấy lại đi đâu mất tiêu rồi. Liếc sang Sư Tử với dáng người nhô hẳn, Bạch Dương lắc đầu. Không thể để con mèo ấy đưa Song Ngư xuống phòng y tế được.

Đứng đằng sau, Sư Tử cứ nhảy tới nhảy lui, bắt gặp ánh mắt “khinh bỉ” của Bạch Dương khi liếc sang mình, cô phồng má giận dữ.

- Có gì thì phải nói chứ! Đừng có im lặng như thế!

Không đếm xỉa tới con mèo kia, Bạch Dương một tay đặt tay của Song Ngư lên vai, tay kia nâng dần người cô lên. Cậu từng bước, từng bước chậm rãi đưa cô ra khỏi lớp, không quên ngoái lại nói với con mèo kia một tiếng:

- Ngư bệnh rồi! Nói giáo viên giúp tao nếu tao lên trễ!

“Nhất định, cậu sẽ không sao!”

Cuối cùng, Bạch Dương cũng đưa được Song Ngư đến phòng y tế. Cô cần được bác sĩ kiểm tra nên Bạch Dương ra ngoài một lát. Cậu cứ đi qua đi lại, hết đứng lại ngồi, chờ đợi bác sĩ đi ra.

Cơ mà, lạ nhỉ, Song Ngư chỉ bệnh một chút thôi mà, sao cậu phải lo lắng vậy...

Mà kệ đi, ai quan tâm chứ, nghĩ cho Song Ngư cái đã!

Một lát sau, bác sĩ từ trong phòng đi ra. Bạch Dương sốt sáng chạy đến hỏi han. Trông bộ dạng của Bạch Dương, vị bác sĩ đặt tay lên vai cậu, vỗ nhẹ vài cái.

- Cô bé không sao đâu! Chỉ bị sốt do làm việc quá sức thôi! Nhớ nhắc bạn ngủ đủ giấc nhé, trông cô bé có vẻ thiếu ngủ nặng lắm đấy!

Bạch Dương vâng vâng dạ dạ rồi chạy ngay vào phòng bệnh của Song Ngư. Nhìn kĩ mới thấy, mắt cô thâm đen lên cả rồi, nước da nhợt nhạt, trông hốc hác lắm. Không phải chỉ vì học thôi chứ?

Lát sau, Song Ngư từ từ mở mắt. Bạch Dương nhanh nhẹn đến đỡ cô dậy.

- Sao tớ lại ở đây thế?

Nhận ra điều gì đó, không đợi Bạch Dương trả lời, Song Ngư vội vã trèo xuống giường, mang giày một cách nhanh chóng.

- Tớ... tớ phải về lớp làm bài tập đây... không là không kịp mất...

Nhưng cơ thể Song Ngư thì không muốn thế. Cô đứng loạng choạng, rồi ngã xuống. Có gì đó ấm ấm, rắn chắc đỡ lấy cô. Song Ngư ngược lên bắt gặp ánh mắt Bạch Dương đang nhìn mình, đầy dịu dàng nhưng cũng đầy nghiêm túc.

- Cậu bệnh như vậy còn muốn đi đâu? Hôm nay, tớ dùng toàn quyền lớp trưởng để bắt cậu phải ở yên trên giường nghỉ ngơi!

Song Ngư muốn đẩy cậu ta ra lắm, nhưng hình như, cô chẳng còn sức nữa rồi. Mắt cô mờ dần, mờ dần...

Đặt Song Ngư lên giường ngay ngắn rồi sửa gối lại cho cô xong, Bạch Dương ngồi xuống bên cạnh giường cô.

Không ngờ... cô nàng này cũng cứng đầu thật đấy!

-----00000000000000000000-----

“Xin chào các bạn học sinh!”

Song Tử vừa bước vào lớp thì bị giật mình bởi tiếng loa phát thanh của nhà trường. Từ lúc nào không hay, Sư Tử đã nhảy đến đứng cạnh cô, khoác vai, kéo cô ra ngoài cùng.

“Hôm nay, đội phát thanh nhà trường sẽ đề cập đến một vấn đề rất nổi tiếng hiện nay: cộng đồng LGBT”

Đó là giọng của Thanh Thanh, nếu tại nó không nhầm. Cơ mà lạ thật, sao tự nhiên hôm nay lại nói về LGBT cơ chứ? Sư Từ và Song Từ khó hiểu nhìn nhau tự hỏi. Không biết sao nhưng... Song Từ có cảm giác không tốt lắm.

“LGBT tạo nên nhiều luồng ý kiến khác nhau. Có nhiều người ủng hộ, nhưng cũng không ít người lên án gay gắt những người thuộc cộng đồng ấy. Vậy, các bạn nghĩ sao nếu chính các bạn đang ở cạnh những người thuộc cộng đồng LGBT?”

Tất cả học sinh đều hướng sự chú ý về phía chiếc loa của trường. Lát sau, màn hình chiếu được căng lên phía trước chiếc loa.

“Hãy nhìn hình ảnh sau đây... Các bạn sẽ bất ngờ đấy!”

Ngay khi hình ảnh vừa xuất hiện trên màn chiếu, mắt Sư Từ mở to hết cỡ, miệng há thành chữ o tròn to. Cô ái ngại nhìn sang phía Song Từ, tay nắm chặt tay cô, cũng đang run bần bật. Bức ảnh chụp Nhân Mã và Kim Ngu đang đã bị toàn bộ học sinh trong trường nhìn thấy! Đã vậy, lúc đó hai người họ còn đang mặc đồng phục của nhà trường.

“Chúng ta phải cảm ơn bạn Dương Sư Từ lớp 10C5A vì đã cung cấp cho chúng ta tư liệu quý giá này!”

Từ đằng sau, Sư Từ có thể cảm nhận được sự giận dữ của Kim Ngu và Nhân Mã lên đến đỉnh điểm. Kim Ngu nhìn hai cô gái chăm chăm, đôi mắt đỏ au lên, tay siết chặt.

- Hai cậu... hai cậu...

- Ngu-chan... nghe tôi...

Sư Từ lí nhí, ấp úng nói không thành câu. Cô chưa từng thấy Kim Ngu đáng sợ như vậy bao giờ, cô chỉ biết là... lúc này, cô thấy sợ.

“Các bạn suy nghĩ thế nào về những hình ảnh vừa rồi? Hãy cho chúng tôi biết suy nghĩ của các bạn! Chương trình hôm nay đến đây là kết thúc! Xin cảm ơn!”

- Đừng để tôi thấy mặt hai cậu nữa!

Kim Ngu lạnh lùng chỉ tay vào mặt Sư Từ, hắng giọng ho rồi bỏ đi một mạch. Nhân Mã mặt lạnh băng, chỉ liếc hai cô một chốc rồi cũng đi theo người em họ của mình.

- Để tao đi xem thế nào! – Bảo Bình nói rồi chạy theo Kim Ngu và Nhân Mã

Sư Từ nhìn theo bóng cậu, ngồi bệt ra nền đất. Song Từ và Ma Kết phải đến đỡ cô. Đôi mắt Sư Từ ầng ầng nước, cô òa khóc.

- Song ơi... không phải tao... tao không có...

Song Từ choàng tay qua ôm Sư Từ lại, bản thân cô cũng đang rất sợ. Nhìn ánh mắt của Nhân Mã là biết, cậu đang giận tới mức nào. Cô cùng Ma Kết cố gắng làm lơ mọi ánh nhìn, cùng nhau đưa Sư Từ về chỗ ngồi. Cự Giải đứng phía sau cũng hốt hoảng chạy tới, vẻ mặt lo lắng.

- Tổ với Cự Giải đi lấy nước cho! Song ở đây với Sư nhé! – Ma Kết lên tiếng rồi cùng Cự Giải rời đi nhanh chóng.

Sư Từ cứ khóc, khóc mãi, nức thành từng tiếng. Cô đau, chính xác hơn là ngực trái của cô đang đau. Tay cô nắm chặt gấu áo, nước mắt tuôn rơi lã chã. Nhưng điều này thực sự khó hiểu, Sư Từ không hề nói chuyện với Thanh Thanh, làm sao cô ta biết là cô có tấm ảnh đó chứ?

Song Từ ngồi trước mặt Sư Từ, dùng hai tay giữ lấy đầu cô để 4 con mắt đối diện với nhau. Đôi mắt Sư Từ sụp xuống, tiu nghỉu, phảng phất ánh nhìn lo lắng.

- Giờ mày không được khóc nữa! Phải tìm cách giải quyết! Nhìn thẳng vào tao này!

Đôi mắt Sư Từ lúc này không hề lẩn trốn nữa mà nhìn thẳng vào mắt người đối diện, khẳng định một sự tin tưởng nhất định. Song Từ nhéo má mèo con một cái rồi đau rồi nhovn miệng cười.

- Không sao đâu! Ngu nhất định sẽ tin mày!

End Chap 25

Bạn đang đọc truyện *12 Chòm Sao: Những Dải Mây Sau Mưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Một Vòng Luẩn Quẩn

Chưa bao giờ Kim Ngu cảm thấy con mèo kia đáng ghét đến vậy. Cô ta đang muốn trả thù cậu vì đã cùng Nhân Mã xóa bức ảnh trong điện thoại của Song Tử ư? Quá đáng! Cậu ghét!

Bất chợt, Kim Ngu dừng lại.

- Về lớp đi, Bảo Bình! Hôm nay tao cúp mấy tiết còn lại!

Nhân Mã quay lại, gạt đầu ra hiệu với Bảo Bình rồi nhanh chóng đuổi theo Kim Ngu. Nhân Mã biết rõ tính khí của đứa em họ này, một khi đã giận thì rất khó lường trước chuyện gì sẽ xảy ra. Bình thường, Kim Ngu là người luôn biết cách kiểm soát tâm trạng của mình nhưng vừa nãy, cậu hoàn toàn không có chút nào tự chủ.

Đứng nhìn hai chàng trai bước xa dần, Bảo Bình thở dài rồi lững thững trở về lớp. Mọi thứ có vẻ rắc rối hơn cậu nghĩ. Nhưng có một điều Bảo Bình có thể chắc chắn, đó là những con người nhiều chuyện kia sẽ không bỏ qua chuyện này dễ dàng. Bản thân Bảo Bình cũng cảm thấy không thể ngó lơ vào lúc này được. Nói gì thì nói, họ cũng là bạn cậu mà!

- Bảo Bình! Sao rồi?

Giọng nói nhẹ nhàng, quen thuộc khiến Bảo Bình giật mình, quay lại nhìn. Nhận ra Ma Kết và Cự Giải, cậu cười buồn bã, trầm mặc lắc đầu.

- Dù sao chúng ta cũng nên về lớp trước đã!

Thình thoảng, Cự Giải liếc sang nhìn Bảo Bình một chút. Trông cậu có vẻ bình thản đến lạ, giống hệt cậu của buổi tối hôm đó, rõ ràng đang rất hoảng loạn nhưng vẫn cười với cô. Bảo Bình là một người che giấu cảm xúc rất giỏi đấy!

- Mặt tớ dính gì à? Sao nhìn tớ hoài thế?

- À không, không có gì...

Cự Giải lại nghĩ nhiều quá rồi! Sao tự nhiên cô lại lúng túng vậy chứ? Đáng ghét!

Trong khi đó, ở thư viện

Hai đôi mắt màu nâu đen nhìn nhau một hồi lâu, chợt nghe tiếng loa phát thanh, Thiên Yết chuyển hướng nhìn ra phía ngoài cửa.

Không biết từ lúc nào, Xử Nữ đã bước tới cạnh Thiên Yết.

- Có vẻ lại có rắc rối rồi, nhỉ?

Thiên Yết không nói gì, quay sang làm thủ tục trả sách rồi quay bước định trở về lớp. Cô đứng lại khi nhận ra tay mình đang bị thứ gì đó giữ lại. Đôi mắt lạnh lùng nhìn thẳng người đối diện.

- Chuyện của chúng ta... cũng cần được giải quyết mà!

Gạt bàn tay đang giữ mình ra, Thiên Yết lăm bắm gì đó chỉ cô nghe rõ rồi nhanh chóng chạy về lớp, để lại Xử Nữ một mình ở thư viện. Chị thủ thư thấy vậy, nở nụ cười dễ mến với Xử Nữ.

- Sắp vào học rồi đấy, cậu bé!

Xử Nữ lấy lại tinh thần, cười đáp lại chị thủ thư rồi cũng đi về nơi-mà-ai-cũng-biết-là-đâu-đấy. Có lẽ bây giờ chưa phải là lúc... Xử Nữ cần thêm một thời gian nữa. Chờ tớ, Thiên Băng!

Bước chân của Kim Ngu dừng lại tại một sân boxing. Nhân Mã theo sau cậu cũng dừng lại.

- Làm một ván không?

Nhân Mã mỉm cười đáp lại rồi đi vào bên trong trước. Kim Ngu có chút thắc mắc về người anh họ này: tại sao gặp chuyện như vậy mà hần vẫn bình tĩnh thế được? Còn cậu... Tại sao nhỉ?

Thay trang phục chuyên dùng cho việc tập thể dục thể thao, Kim Ngu bước tới trước một bao cát, nhìn chăm chăm một lúc lâu rồi dồn hết sức tung cú đấm mạnh vào bao cát đó. Bao cát bật lại, đụng phải cậu khiến cậu mất thăng bằng ngã xuống sàn.

“Hừ, mình bất cẩn thật!” Kim Ngu lăm bắm rồi đứng dậy, tiếp tục đấm vào bao cát không ngừng. Sur Tử đáng ghét, cậu muốn cho cô một trận như những bao cát này vậy. Chúng cứng đầu cứng cổ cứ bật lại khiến cậu phát bực! Cũng như Sur Tử vậy! Cô phiền phức, cứng đầu, lúc nào cũng gây rắc rối cho cậu.

Sau một hồi cứ đấm đấm, đá đá, Kim Ngu cũng thấm mệt, mồ hôi nhễ nhại. Tuy vậy, tay chân cậu vẫn không ngừng tác dụng lực vào bao cát kia. Đến một lúc, Kim Ngu mệt quá, cậu ôm bao cát lại, thờ dốc.

Nhân Mã tìm một góc khác để tập luyện. Thi thoảng cúp tiết để đi xả stress cũng là một ý không tồi chút nào, nhất là trong thời điểm hiện tại. Cậu cũng nên tìm cách giải thích với người lớn một chút, e là chuyện có thể đã đến tai các giáo viên trong trường rồi. Tên Kim Ngu kia chắc là không nghĩ gì được lúc này rồi, Nhân Mã phải sáng suốt mới được.

- Mã, đánh với tao một trận đi!

Nhân Mã có hơi bất ngờ trước lời đề nghị của Kim Ngu nhưng rồi cũng gật đầu đồng ý. Kê tám lạng, người nửa cân, Nhân Mã và Kim Ngu đều là những tay chơi boxing rất cừ khôi. Chỉ một chút lơ là của Kim Ngu đã khiến cậu không kịp phòng ngự trước cú đánh của Nhân Mã. Khi thật, cô gái đó lại xuất hiện trong đầu cậu làm cậu mất tập trung. Đáng ghét!

Sáng hôm sau...

Lần đầu Sur Từ đi học sớm như hôm nay. Cơ bản là vì cô không ngủ thêm được nữa, có nằm trên giường cũng vô ích. Thôi thì ra ngoài hít thở không khí một chút cũng không sao. Mà thật ra Sur Từ lúc này làm gì còn tâm trạng mà hít thở không khí chứ! Tự dưng không đâu cô lại vướng vào một mớ rắc rối, không biết phải giải quyết như thế nào.

Việc đầu tiên Sur Từ nghĩ cô cần làm lúc này là làm cho Kim Ngu tin mình. Thái độ của cậu hôm trước khiến cô rất sợ. Sur Từ nên bắt đầu từ đâu nhỉ?

Nghĩ tới tào tháo, tào tháo tới... Kim Ngu đang đi trước mặt cô kìa! Cậu ta đang đi cùng Nhân Mã. Hít một hơi thật sâu, Sur Từ hét lớn:

- Ngu-chan!

-rồi giờ tay vẫy vẫy.

Trái với mong muốn của Sur Từ, Kim Ngu không hề quay sang nhìn cô dù chỉ một chút, cứ thế bước đi, coi như không nghe thấy gì. Chỉ có Nhân Mã nhìn cô một cái, rồi cũng tiếp tục đi.

Đứng đơ một lát, Sur Từ định thần lại. Cô nhất định không bỏ cuộc đâu! Một ý tưởng lóe lên trong đầu Sur Từ, cô chạy vội vào căn tin của trường, mua một hộp sữa và một cái bánh mì nhỏ rồi rảo bước hướng đến phòng học lớp 10C5B.

- Kim Ngu, xem tôi mang gì đến cho cậu này! Tada!!!

Sur Từ cười thật tươi, đưa hộp sữa và cái bánh chia ra trước mặt Kim Ngu. Có thực mới vực được đạo mà!

Kim Ngu không nói gì, đưa tay hất cái bánh trên tay Sur Từ rơi xuống đất rồi cho tay vào túi quần, lạnh lùng đi vào lớp. Sur Từ đứng sững người, không nhúc nhích. Thấy vậy, Ma Kết chạy tới nhặt chiếc bánh mì lên rồi ôm Sur Từ một cái. Cố gắng che đi tầm nhìn của Sur Từ, Ma Kết thì thầm vào tai cô:

- Rồi sẽ có cách thôi! Giờ thì về lớp nào!

Dương Sur Từ này nhất định sẽ không chịu thua đâu!

Cứ thế, mỗi ngày Sur Từ đều mang đồ ăn đến cho Kim Ngu vào đầu giờ, ra chơi thì cố gắng bắt chuyện với cậu, hay thậm chí ra về cũng đi theo Kim Ngu ra tới tận cổng trường. Thế nhưng mọi nỗ lực của Sur Từ đều bị Kim Ngu dập tắt cả. Cô càng cố gắng bao nhiêu, cậu càng lẩn tránh bấy nhiêu. Cứ như là một vòng luẩn quẩn vậy...

Tụi nó chỉ biết nhìn theo và lác đầu...

_____End Chap 26_____

Bạn đang đọc truyện *12 Chòm Sao: Những Dải Mây Sau Mưa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Manh Mối Và Tan Vỡ

Cứ như vậy, ngày qua ngày, Sur Từ vẫn kiên trì mang đồ ăn tới cho Kim Ngu, cố gắng bắt chuyện với cậu, thế nhưng có vẻ mọi nỗ lực của cô vẫn chưa đem lại kết quả mong muốn. Kim Ngu vẫn xa cách, không nói chuyện với Sur Từ.

Về chuyện bức ảnh, tụi nó đã giải thích với giáo viên và đính chính lại rằng đó chỉ là một trò chơi, dù hơi khó để mọi người tin, nhưng với quyền lực của gia đình Bạch Dương, bức ảnh đã được ngưng lan truyền trong và ngoài trường. Tuy vậy, vấn đề của tụi nó lại nằm ở chỗ khác...

Bắt đầu có những nghi ngờ

Những mối quan hệ có phần rạn nứt

Tất cả bắt đầu từ hai chữ: lòng tin

Hôm nay, Kim Ngu và Nhân Mã nghỉ học, theo như đơn xin phép thì nhà họ có việc bận. Không nói cũng biết, đó chắc chắn chỉ là lý do ngụy tạo cho có để nghỉ phép, tội nó biết thừa là hai đứa đó chỉ lười đến lớp thôi, và.. có lẽ còn một lý do khác nữa.

Sur Từ thở dài, nằm dài xuống bàn. Khó chịu thật đấy! Cô muốn gặp Kim Ngu để nói chuyện, nhưng cậu lại nghỉ học, cô nên tìm cậu ở đâu đây?

Chờ chút đã, hình như Sur Từ nghĩ ra điều gì đó thì phải. Bật điện thoại lên... nếu cô không nhầm thì thiết bị đó có thể giúp cô tìm Kim Ngu. Sau một hồi mò mẫm thì Sur Từ cũng tìm ra cách vận hành của thiết bị. Tuy là bình thường học không phải hạng xuất sắc nhưng mấy thứ này cũng trong tầm hiểu biết của Sur Từ. Đôi mắt cô sáng lên, khóe miệng nở một nụ cười tươi tắn.

- Đi thôi nào!

Trong lúc đó, những người còn lại đang cùng nhau ngồi tại một quán ăn gần trường, suy nghĩ lý do khiến bức ảnh bị rò rỉ ra bên ngoài. Nói cho cùng, chuyện này xảy ra tội nó cũng có một phần trách nhiệm, cũng cần tìm cách giải quyết thỏa đáng.

Đề phá vỡ bầu không khí yên tĩnh đến đáng sợ, Ma Kết đứng dậy lên tiếng:

- Các cậu thử nghĩ xem, bức ảnh đó được lấy từ điện thoại của Sur, nhưng điện thoại của Sur có mặt khóa mà, làm sao vào xem ảnh tùy tiện vậy được?

Bảo Bình thở dài, lắc đầu rồi buông giọng nhẹ nhàng nhưng vô vọng:

- Chả trách Ngu nó không tin Sur... Chắc Ngu cũng nghĩ thế...

Suy nghĩ một lúc, chợt Song Từ nghĩ ra điều gì đó.

- Hình như... đúng rồi, hôm trước Sur có để quên điện thoại ở lớp thì phải! Và lại, bức ảnh đó được đặt làm ảnh nền điện thoại của Sur!!!

- Không phải chứ... không lẽ lớp lại có gián điệp??? – Song Ngu hoảng hốt đáp lại.

Chất giọng lạnh lùng băng lãnh chợt vang lên- cắt ngang câu nói của Song Ngu:

- Hôm đó... Sur không để quên điện thoại trong lớp... là tớ mang vào cho Sur...

Hon chục con mắt đổ dồn về phía Thiên Yết – người vừa cất giọng. Hàng tá câu hỏi đang hiện ra trong đầu của mỗi người. Hiểu ý mọi người, Thiên Yết tiếp lời.

- Hôm đó khi tớ từ thư viện về, có một cô gái tới gặp tớ, hỏi tớ có phải bạn của Sur Từ không, khi tớ trả lời là phải, cậu ta đưa cho tớ điện thoại của Sur Từ, nói là Sur bỏ quên nên nhờ tớ trả giúp... nhưng khi tớ đến lớp thì không thấy Sur đâu nữa nên đã để nó dưới học bàn của Sur, ban đầu quả thật có không an tâm cho lắm, cũng tính đem về rồi... nhưng nghe tiếng Song và Sur đang đến nên tớ yên tâm để điện thoại ở đó rồi về...

Song Từ tiến sát đến chỗ Thiên Yết, gấp gấp hỏi:

- Cậu... có nhớ mặt người đưa điện thoại cho cậu không?

Thiên Yết nghĩ một chút rồi gật đầu. Ánh mắt cô vừa sáng lên lại sụp xuống.

- Nhưng... cho dù tớ có nhớ thì chắc gì cậu ta đã thừa nhận... phải nói có sách mách có chứng mới được!

- Cậu có nhớ nơi cậu ta đưa điện thoại cho cậu là ở đâu không? – Thiên Bình lên tiếng hỏi.

Thiên Yết nghĩ ngợi một chút rồi đáp lại:

- Hình như là đầu hành lang gần nhà vệ sinh thì phải!

- Chỗ đó có lắp camera phải không? – Thiên Bình tiếp tục nói suy nghĩ của mình.

Thiên Yết gật đầu. Một nụ cười hiếm hoi hiện trên môi của cô.

- Bạch Dương, cậu có thể đề nghị trường cho xem lại camera khu vực đó vào khoảng thời gian từ khi ra chơi đến sau khi tan học được không? Cả khu vực nhà vệ sinh nữa!

Bạch Dương trầm ngâm một lát, giọng có phần chần chừ:

- Nhưng... xem nhiều phần như vậy... tớ e là trường khó mà đồng ý...

Song Từ tiến sang chỗ Bạch Dương, cúi đầu thành khẩn, vẻ mặt nghiêm túc đến khó tả:

- Xin lớp trưởng đại nhân đây... làm ơn... giúp Sur Từ một lần đi... à không... giúp tất cả mọi người mới đúng... Xin mày đây...

Lần đầu tiên tại nó thấy Song Từ hành động lạ kì như vậy. Tất cả tập trung tới chỗ Song Từ. Bạch Dương vội vã xua tay, bảo Song Từ đứng thẳng lên.

- Mày không cần phải làm vậy đâu... Tao sẽ cố gắng hết sức!

Không khí có phần dễ chịu hơn một chút...

oooooooooooooooooooooooooooo

Sur Từ đi theo dấu hiệu hiện trên điện thoại, cuối cùng cũng tìm ra được vị trí của Kim Nguu.

Nghe tiếng bước chân, Kim Nguu quay người lại. Nhận ra người đứng trước mặt mình, cậu bực tức nói:

- Sao cậu phiền phức thế nhỉ?

Sur Từ bước tới gần Kim Nguu, cố gắng nói hết sức bình tĩnh:

- Kim Nguu... nghe tôi giải thích đã...

Kim Nguu hoàn toàn không để tâm tới lời nói của Sur Từ, tự lẩm bẩm một mình: "Sao cậu ta biết mình ở đây nhỉ? Mình không nói cho cả Nhân Mã cơ mà..."

Chợt, ánh mắt cậu chuyển hướng nhìn xuống phía dưới tay Sur Từ, nhận ra cô đang cầm điện thoại, ánh nhìn cậu lạnh, sắc một cách đáng sợ. Sur Từ bất giác tiến lại gần chút nữa.

- Tôi hiểu rồi... nhờ cái này đúng không? - Kim Nguu vừa nói vừa giơ chiếc điện thoại của cậu lên, trên đó cũng gắn thiết bị giống điện thoại của Sur Từ. Cậu cười nhạt một cái, nói gọn lỏn:

- Cậu khá thông minh đấy!

Sur Từ đột nhiên cảm thấy sợ hãi. Kim Nguu trước mặt cô hoàn toàn khác với Kim Nguu cô từng biết. Người đứng trước mặt cô quá lạnh lùng, đáng sợ!

Kim Nguu nhìn cô gái đứng trước mặt mình rồi nhìn lại chiếc điện thoại, "hừ" một cái rồi dùng tay gạt phăng thiết bị ra khỏi điện thoại của mình trước sự bất ngờ của Sur Từ. Cậu nhìn Sur Từ một cách bình thản rồi thả thiết bị rơi xuống đất, sau đó quay lưng đi không nói một lời.

Sur Từ ngã khuỵu xuống, nước mắt cô bắt đầu rơi.

Tại sao cậu lại đối xử với cô như vậy?

Sur Từ không hiểu, hoàn toàn không hiểu...

Bạn đang đọc truyện *12 Chòm Sao: Những Dải Mây Sau Mưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Công Việc Của Mỗi Người

Sau hôm đó, Sur Từ không còn đi theo Kim Nguu nữa. Cô đã thay đổi, hừm, tất nhiên là những người không thân thiết thì sẽ không nhận ra nhưng với tại nó, Sur Từ giờ như một cái bánh lợn xộn. Bình thường Sur Từ là một cái bánh ngon mắt, đáng yêu, chỉ nhìn thôi cũng thấy ngon, nhưng bây giờ y như một mớ hồ lồn bột đường lẫn lộn vậy, vui không ra vui, buồn không ra buồn, lại còn cái miệng cười giả tạo đó nữa, nhìn khó chịu lắm!

Còn về phần máy đưa kia, sau một thời gian Bạch Dương tìm cách xin được xem lại camera, đã thu được một số kết quả nhất định.

Trong camera đã quay lại cảnh một bạn nữ đưa điện thoại cho Thiên Yết và cả đoạn Thiên Yết đi đến phòng học 10C5A để trả điện thoại cho Sur Từ nữa. Vậy là lời kể của Thiên Yết không sai, nhưng tại nó cần biết bạn nữ đó là ai, vì camera quay khá mờ, không rõ mặt lắm.

- Lớp trưởng à, có thể zoom to lên được không? - Song Từ quay sang Bạch Dương đề nghị.

Bạch Dương lắc đầu, càng zoom to thì ảnh sẽ càng mờ, càng khó nhận diện mà. Cơ mà dù sao cũng cần lưu lại đoạn phim này đã, có cái gì tốt cái đó mà!

Đúng lúc đó, Sur Từ đi vào, thấy tụi nó túm tụm lại cũng khá tò mò, cô cười một cái rồi hỏi:

- Tụi mày đang làm gì đấy? Cho tao chơi với!

Tụi nó nhìn nhau một lúc rồi nhìn Sur Từ, cô vẫn đang cười. Bình thường nếu để ngó lơ câu nói của Sur Từ, cô sẽ nổi điên lên và nhào vào không thương tiếc. Có tiếng thở dài cất lên. Song Từ bước đến, đặt tay lên vai mèo con, nhìn thẳng vào mắt cô.

- Mèo, mày có nhớ hôm đó mày nhìn thấy điện thoại lần cuối là ở đâu không? Trước khi tìm được ấy... không phải là trong lớp... đúng không?

Sur Từ gạt tay Song Từ ra, ánh mắt né tránh cái nhìn của cô bạn, lắc đầu, nhẹ giọng nói:

- Thôi... Chuyện này cho qua đi... Tao nghĩ không cần...

“Bốp!”

Một cú đánh trời giáng hạ xuống vai phải của Sur Từ. Dùng tay trái ôm lấy vai phải của mình, cô mỉm cười nhìn người vừa đánh mình, giọng vẫn nhẹ nhàng:

- Tao không sao đâu... Thật đấy...

Song Từ quay người lại, không nhìn Sur Từ, cô kim nén lại bản thân, cô cố gắng bình thường nhất có thể:

- Mày đi chỗ khác đi... Đi đi... Tụi mày tỉnh lại trước khi tao phải đánh để mày tỉnh!

Sur Từ không nói gì, lặng lẽ rời đi trước ánh nhìn ái ngại của mọi người. Cô đâu biết rằng, cô vừa đi khỏi, Song Từ liền khóc như mưa. À mà cô cũng có khác gì, vừa đi khỏi, nước mắt cô cũng rơi ra...

Một lúc sau, Song Từ không khóc nữa, lấy lại bình tĩnh rồi nở nụ cười tươi hết mức.

- Dù có chuyện gì, chúng ta vẫn phải tiếp tục việc mình làm!

Song Ngư đi tới ôm Song Từ lại, vỗ vỗ vai. Tụi nó gật đầu, mỉm cười rồi không nói gì.

Một tia điện xẹt qua trong đầu Thiên Yết. Cô vỗ đầu mình mấy cái... Sao cô không nghĩ ra sớm hơn nhỉ? Ngốc thật!

- Này... khu nhà vệ sinh có lắp camera phải không?

Không ai nói ai, cả bọn gật đầu cái rụp. Khóe miệng Thiên Yết nhếch lên một chút rồi hạ xuống ngay.

- Có thể xem lại camera ở khu nhà vệ sinh không? Dù sao giờ cũng không có ai... Minh đột nhập vô phòng camera luôn đi!

Có vài người đã mơ hồ hiểu, nhưng cũng có vài người chưa hiểu gì cả... Ma Kết ngu ngơ hỏi lại:

- Sao phải xem lại ở chỗ đó cơ? Rình mò là không tốt đâu...

Cô chưa dứt câu đã bị Thiên Bình cốc cho một cái vì tội ngốc. Xoa đầu Ma Kết, Thiên Bình đáp:

- Minh thích thì mình xem thôi ngốc ạ!

Ma Kết phồng má, giơ tay đánh Thiên Bình tới tấp. Thần tượng của chúng ta chỉ cười cười rồi đưa tay đỡ. Phải đến khi Bạch Dương “e hèm” một cái, hai người mới dừng lại. Này này, có biết tụi này toàn dân FA không hả?

Nói rồi, cả bọn nhanh chóng kéo đến phòng kỹ thuật camera. Tại đây, Bảo Bình cùng Xử Nữ được giao nhiệm vụ canh ở ngoài, còn lại vào trong kiểm tra.

Nhờ sự thông thạo của Bạch Dương, cuối cùng cũng đã mở được mục lưu trữ video đã ghi lại trong máy. Thiên Yết chỉ tay vào một đoạn phim, nói nhỏ (vì sợ bên ngoài nghe thấy):

- Coi đoạn đó, khoảng thời gian từ đầu giờ ra chơi ấy!

Tiếng lạch cạch của máy tính vang lên đều đặn.

Sau một lúc nhìn chăm chú vào màn hình, tụi nó đã nhận ra một thứ quen thuộc!

- Sur kia!

- Đúng là nó rồi!

- Xùy... im lặng xem tiếp đi!

Mấy đứa dùng tay che miệng những đứa quanh mình lại để không phát ra tiếng động.

- A... Sư đi ra rồi!

- Ê... Nguru đúng không tụi này?

- Tụi lại đi lớp trưởng!

“Rè rè”...

- Không nhầm được! Rõ ràng là Nguru còn gì! Tinh tứ ghê cơ!

Đoạn này dù không có ích trong điều tra nhưng cũng cần phải lưu lại! Không có ích lúc này thì có ích lúc khác! Nhất định cần sử dụng!

Đôi mắt Thiên Yết mở to hơn một chút, cô chỉ tay vào màn hình.

- Người đó... là người đó...

- Cậu ta cầm điện thoại của Sư Tử phải không? Ô mà làm gì thế kia? Sao lại quay lưng lại rồi...

Trong một khoảnh khắc, cô gái vô tình nhìn vào camera, tay cầm hai chiếc điện thoại, khuôn mặt cô hiện rõ trên màn hình.

- Ê... tui lại... đoạn đó!

Để nhớ lại xem... cô gái đó rất quen, hình như tụi nó có biết người này. Cố gắng lục lại trí nhớ của bản thân từng người để nhớ ra tên, lớp của người-gây-ra-tội-ác kia.

- Hình như tớ nhớ ra rồi... Là cái cô mách lẻo chuyện của Song Tử với Bảo Bình ấy! Tên gì Mỹ Mỹ ấy ta... - Cự Giải vừa gãi đầu vừa nói, trông đáng yêu cực!

Tụi nó “à” một tiếng. Giờ mới nhận ra... thảo nào bên câu lạc bộ phát thanh lại biết. Còn lạ gì bên chuyên văn nữa chứ!

Có tiếng đập cửa.

Bảo Bình và Xử Nữ ra hiệu có người đi tới. Tụi nó hốt hoảng, ba chân bốn cẳng chạy ra khỏi phòng.

Sau khi đã chạy xa, tụi nó mệt mỏi ngồi xuống một góc.

- Có ai ghi lại đoạn phim lúc nãy chưa? Hừ, tiếc là chưa thấy được cô kia làm gì với điện thoại của Sư Tử... – Song Tử có phần bực dọc nói. Chính cô cũng quên mất phải ghi lại đoạn phim để làm chứng cứ...

Nhưng xem ra không phải mỗi Song Tử quên ghi lại...

- Tao chỉ ghi lại mỗi đoạn Sư với Nguru thôi! – Bạch Dương đáp lại, miệng cười cười.

- Tụi này cũng thế!

Đúng là cái bọn chỉ thích xem phim rò man tịc thôi! Phần chính thì không ghi đi ghi phần không cần thiết... mà cũng không hẳn là không cần thiết đâu...

May mắn thay, Thiên Yết nhanh trí đã ghi lại từ đầu đến cuối, chứ không như tụi kia, chỉ mãi mê xem mà quên mất nhiệm vụ! Bên cạnh cô, Xử Nữ cười nhẹ... Thiên Yết luôn chu toàn như vậy mà!

Có vẻ việc bên này nhẹ bót rồi...

Nhưng còn việc bên kia khá là khó chơi...

Mặc cho Nhân Mã ngăn cản, Kim Nguru vẫn lao đầu vào đám túi cát tại khu thể dục thể thao của trường. Kim Nguru mồ hôi nhễ nhại nhưng tay chân không chịu ngừng lại. Nhìn kĩ lại mới thấy, trên cơ thể cậu xuất hiện thêm những vết bầm tím mới.

Nhìn em họ mình như vậy, Nhân Mã không đành lòng. Đây không phải lần đầu Kim Nguru rơi vào tình trạng như vậy... có điều tới mức này thì chưa xảy ra bao giờ. Nhân Mã lao đến, dùng tay ôm chặt lấy Kim Nguru, gắng sức đưa cậu ra ngoài mặc cho cậu cố sức vùng vẫy. Kim Nguru thật sự rất khỏe, để giữ được cậu không phải là điều dễ dàng gì. Nhân Mã mấp máy môi nói gì đó rồi nhanh chóng xoay người lại, dùng tay thúc mạnh vào bụng Kim Nguru làm cậu ngất đi.

Nhìn đứa em trong tay mình, Nhân Mã thở dài, lắc đầu...

Bạn đang đọc truyện *12 Chòm Sao: Những Dải Mây Sau Mưa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.